

ଶ୍ରୀମତୀ
ଗଣ୍ଠା
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣବିଜ୍ଞାନ

ပုနိပ်မှတ်စား

၁၁မူခွင့်မြှေချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၆၃၀၅၀၃
မျက်နှားခွင့်မြှေချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၀၀၅၀၉

□

ပုနိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၃ ခုနှစ်
ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၅ ခုနှစ်
တတိယအကြိမ် - ၁၉၆၉ ခုနှစ်
စတုဋ္ဌအကြိမ် - ၁၉၇၁ ခုနှစ်
ပုံစံအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၃၆၄၈ - (၅၀၀)

□

မျက်နှားနှင့်အတွင်းပုနိပ်သူ
ဦးစွန်ကော်ယူ၊ မာကျူရပုနိပ်တိုက်
၄၉။ ရောက်လပ်း ပုံစံတောင်မြှုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ
ရှေ့ပိုးကေခိုင်၊ ချီတေးသံစာပေ
ပျော်သာကျေးဇ္ဈာ၊ ပုလဲမြို့၊ (၃)
ပင်လား၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

မျက်နှားပန်းချီ
ဆောင်မောင်သိုက်

□

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

စကားသွား

မှန်သောခါယ်

ဉာဏ်လေးနှင်း

ပေါ်ခိုတ်ဘုံး

နှယ်မြှေက်သစ်ပင်

ဆေးဟန်ဝင်၏။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သတ္တာ

ငါတေဖတ်ရှုံး မမြတ်တိုင်စေ၊
မရုံးစေသား၊ ပျင်းပြန်စီးက်၊
တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုင်တစ်လေ၊
တွေ့ဗြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်း၊
ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
ငါအတတ်ဟာ၊ စာဖတ်သူပေါ်၊
ခေါင်းကိုကော်ရှုံး၊ ငါသော်ဆရာ၊
မလုပ်ပါတည်း။။

တက္ကသိလိုဘန်းနိုင်

တောလယ်မြိုင်ချာ
ဝက်ပါသို့
ညက်ပြာနဲ့ချေ
မလိုက်လေနှင့်။
သားရေနနယ်
ရွယ်လည်းပျီးမျှစ်
ပန်းပွင့်သစ်သို့
မည်မည်။
နှစ်းသူမွယ်ရာ
မံသာပံ့မွေး
ကိုယ်နှင့်ဝေးလျက်
ပြုကြေးတင်လွှေ
မကြိုက်လေနှင့်။

၁

ကေသရာအခြေသော့မင်းသည် ချွေးမှုထွက်၍ ဟိမဝန္တာအား မားမားရပ်စူ
သကဲ့သို့ ဝါးထရုံ ဓနိမိုးလျင် တန်ဆာဆင်အပ်သော (...) တိုက်နယ်
(...) အဖွဲ့ရုံးမှထွက်၍ မှတ်ဆိတ်ချုစ်သန်းသည် လောကကို စိမ်းစိမ်း
ရှုတိသည်။

ကေသရာအခြေသော့မင်း ဆာလောင်နေမည်ကဲ့သို့ပင် ချုစ်သန်း၏
ဟာနေသောအစာအိမ်မှ ဝါယောက်သည် လည်ချောင်းမှဆန်၍
တဟေ့ဟေ့ပျို့တက်နေသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း အပုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ နယ်လဖြစ်၍
မိုးညီညီမှာ အအေးပေါ်လည်းပို့ချင်၏။

ချုစ်သန်းသည် ရပ်နေရာမှ လက်ယာဘက် သုံးအိမ်ကျော်ရှိ
တရပ် “ကွက်ရှင်” ၏ ကလော်ဆိုင်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ အပုပ်ချိန်ဖြစ်
၍ ဖောက်သည်တို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်နေချေပြီ။

ချုစ်သန်းသည် လက်တွင်းမှကြိုးပို့တတ်ကို ဖြေမှာ ဆောင့်ရင်း
တောကို ကျို့န်းဆောင်၏။

မရွှေမိအိမ်မှ ရွှေမိ၏တူတော်မောင်ဟုဆိုသူ တိုးညာ(ခေါ်)သက်ဝေ
သည် ယနေ့ ဂျုဗ္ဗလီဟောရှိ ပန်တူဗာကျောင်း၌ ဂစ်တာတိုး နည်းပြဆရာ

အဖြစ် စတင်အခန့်ခံရသည်။ တိုးညာ (၁၅) သက်ဝေသည် ယနေ့အတွက် ဒါယကာဖြစ်ရန် အကြောင်းခိုင်လုံနေသည်။ သက်ဝေ ကလည်း ကတိပေးပြီးဖြစ်သည်။

တော့ မွေသည်ပင်ဖြစ်ရမည်။ သက်ဝေ အလုပ်ရသည်ကို ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပါလိမန်အတွင်းဝန်၏ ဒရိုင်ဘာစိုးမောင် က သူ. ကြောင့်ဆိုသည်။ ရဲဘေးဖြူလွှေက် တော့နိုလက်နှင်းချု တိုက်နယ်ပြန်ကြားရေးနှင့်ယဉ်ကျေးမှု တာဝန်ခံ တော့ (၁၅) ပိုလ်တာကလည်း သူစွား၍ ဟုဆို၏။ မည်သူစွား၍ ရွှေဟူသည်မှာ ချစ်သန်း အတွက် ပစာမုမဟုတ်။ သက်ဝေ အချိန်မိပြန်ရောက် ရန်သာ အရေးကြီးသည်။ ပြန်မရောက်သည်မှာ မသောက်တတ်၊ မစားတတ် သော နိုးမောင် ကြောင့်တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ “ချက်” ကလေး ဝင်သော သဘောတရားရေးညာက် ပိုသွက်တတ်သော တော့၏ “အခွင့်အရေးကို လက်မရေးသုံးတတ်” သော ညျှော်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

ချစ်သန်းသည် ကြိမ်တုတ်ကို ဖြမ်းဆောင့်မိပြန်သည်။ အစာ ဆိမ့်မှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတတ်သော လေသည် လည်ချောင်းကိုဆောင့် လာတိုင်း ချစ်သန်းသည် သူ၏ပြုခြင်းသောမြေကြီးကို ကြိမ်တုတ်နှင့် ဆောင့် မိသည်။

ချစ်သန်းနှင့် ၂၅ကိုပို့တော်မှာ ခွဲမရာ ၂၅ကြိမ်တုတ်ကို ဘာကြောင့် ကိုင်ရကြောင်းလည်း ချစ်သန်းကိုယ်နှင်း သိပ်မသိလှု။ သို့သော ၂၅ကြိမ် တုတ်ကို ကိုင်ထားရာလည်မှာ သားရေးပတ်တုတ်တိုကို ကိုင်လေ့ရှိသော တပ်မတော်မှ ဖိုလ်ကြီးမှာ ကုသိုလ်း သူလည်း သူ.နည်းနှင့်သူ ခံညားမှ ရှိသည်ဟု ချစ်သန်း ရေးရေးပေးကုသိုလ်း ထင်မိ၏။ ၂၅ကြိမ်တုတ်နည်းတူပင် ခွဲမရသော အရာတစ်လုပ်း ချစ်သန်း၏ ခေါင်းထက်ရှိသည်။ ပိုးကိုက်စ ပြုပြီဖြစ်သော သိုးမွေးဦးယုပ်တစ်ရှုဖြစ်၏။

ချစ်သန်းအရပ်မှာ ၅ ပေကျော်ရုံလေးရှိသည်။ အသားမှာ ညီသား ပေည့်း ဟောအန်းအန်းရှိသောမျက်နှာမှာ မျက်လုံးများနှင့်အတူ နိုင်နေတတ် ပည်။ ၀၇းပိုက်မှာ ဒါးစရည်းခန်း မရှိသေးသော်လည်း အတော်လေးကြီးမှာ အောင် ခွဲနေသည်။ ၂၅၀၇းပိုက်အပါအဝင် ခန္ဓာကိုယ် အထက် ပိုင်းကို စစ်ဆုံးကာကိုအကျိုး အစိမ်းပုပ်ရောင်နှင့် ကာကွယ်ထားသည်။ အန်းကောင်းသော ချည်လုံချည်ကွက်ကျေား တွေ့စွဲမဆွဲအောင် အဝတ် ခက်သကဲ့သို့ ဂါးကိုပတ်မိရန် ကွင်းကျော်လှသည်။ ဒါသည် လေကု၏ အဆင်မပြုမှုတစ်ရပ်ဟု ချစ်သန်း နားလည်ထားသည်။

၂၅၇နေရာ၏ ချစ်သန်းရပ်တည်နေသော ပထဝိအနေအထား ရပ်ကွက် အလားအလာကို ဖော်ပြုသင့်သည်ထင်၏။

ချစ်သန်း မျက်နှာမှုရာရေး၌ ဆိုက်ကား၊ မြင်းလွည်း၊ မော်တော် ကားတို့ မပြေတ်သွားနေသော ကလ္လရာလမ်းမကြီးရှိသည်။ ချစ်သန်း ကျောခိုင်းရာ၌ ဆယ်ပေခုံ၊ အမြင့်ဆောင်သော တောင်သွားနှင့်ကုန်းမြှင့် ရှိသည်။ ၂၅၉ကုန်းမြှင့်မှာ ရန်ကုန်ဖြူလယ်ရှိ ယခုတိုင် လူသေများမြှုပ်နှံ လျက်ရှိသေးသော သူသာန်မြေဖြစ်သည်။

၁၂၈ရန်းပုံ ၂၅၈သာန်မြေကိုပတ်လျက် တဲ့ဟေား၊ အိမ်စုတ်၊ အိမ်ဟေားတို့ ရှိနေကြ၏။ ချစ်သန်း၏ နားများ မြင်းလွည်းခွာ သုံး၊ မော်တော်ကားသုံးတို့နှင့်အတူ ဖိုခွဲသုံး၊ တူထုသုံးတို့ကိုလည်း ကြား နေရ၏။

ချစ်သန်း၏ အဖွဲ့ရုံး လက်ဝဲဘက်၌ ဆိုက်ကားသမား ကာဆင် နှင့် မယား အတင့် တို့၏ တဲ့ကုပ်ရှိသည်။ ကာဆင်တို့တဲ့ပြီးလျှင် ပန်ပဲ ဆရာတိုးစစ်ကျော်နှင့် မဝါန် တို့၏ ပန်းပဲဖို့၊ တို့နောက် အလုပ်မရှိ၊ အကိုင် မရှိ၊ လင်မရှိ၊ သားမရှိ၊ ဘာမှုမရှိသော မုဆိုးမတစ်ကိုယ်တော် မဟုဒ်

ကြေားသယရိတ်:ဝင် မရွှေမီ၏အီမီ၊ မရွှေမီအီမီ:လျင် ဓနိသစ်၊ ထရုံသစ်နှင့် ဆောက်ပြီးစ တဗ္ဗာသိန်းမှ ကထိကတ်ခိုး၏ ဒရိုင်ဘာကိုဖိုးစိန်၊ မစွမ်တဲ့၊ မစွမ်ကြည့် တို့၏အီမီ၊ မစွမ်တဲ့မှာ ကိုဖိုးစိန်၏ မရီး ဖြစ်၍ မစွမ်ကြည့်မှာ ကိုဖိုးစိန်၏ မယားဖြစ်သည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်က ကိုဖိုးစိန်ကို ဘုရားဒကာ ခေါ်၍ မစွမ်တဲ့နှင့် မစွမ်ကြည့်ကို လေဘာတိခင်ညွှန် နှင့် ကောလိပ်စိန်ဟု သမုတ်ကြသည်။

ချုပ်သန်းသည် မစွမ်တဲ့ကို သဘောကျသည်၊ ထို့ကြောင့် ကိုဖိုးစိန်ကို အမြင်ကတ်သည်၊ ကိုဖိုးစိန်၏ အစ်ကိုမှာ သယယာဝတီမှ အပဲပါတိဝင်ဖြစ်၍ ပို့၊ အမြင်ကပ်သည်၊ နောက် ကိုဖိုးစိန်မှာ တဗ္ဗာသိန်းမှာ ညွစ်ကျယ်ကောင် ကလေးများနှင့် တွဲ၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတတ်၍ အမြင်ကတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ကေသရာဇာခြင်းသည် တောသုံးတောင်ကို အပ်သကဲ့သို့၊ ဤသုသန်းသေး ပလက်ဖောင်းရပ်ကွက်ကို ချုပ်သန်းအပ်သည်။ ကေသရာဇာ ခြင်းများ၌ လည်ဆုံးမွေးဖွားများ ရှိသကဲ့သို့၊ ချုပ်သန်း၌ လည်း မှတ်ဆိတ်မွေးခွန်ခွန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ.နာမည်မှာ မှတ်ဆိတ်မွေး ချုပ်သန်း ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မှတ်ဆိတ်မွေး ချုပ်သန်း။

မှတ်ဆိတ်ချုပ်သန်းကို ပယာမခန့် ပြုလေ့မှာ ဤအရိုင်ဘာ ဘုရားဒကာ ဦးဖိုးစိန်နှင့် တစ်ခါ့မြေကျကျရှု ဖြင့်လျည်းသမားကိုထွန်းမောင်၊ မလုပ်၍ သိန်းဆောင်နှင့် တစ်နိုင် သာ လုံဖြစ်သည်၊ သိန်းဆောင်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ဘာ ရှိသေးသော ချာတိပ်ဖြစ်သည်၊ သိန်းဆောင်ရှု တစ်အီမီသားလုံးမှာ တော့မှ တက်လာစဖြစ်သည်၊ တော့မှ တက်လာစဖြစ်၍ ဘာမျှ နားမလည်းသန်းဖို့သော် မိမိကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ကြောက်ရမှန်း နားမလည်းသေး၊ ကျိုးအထိ အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးသည်။

ဤမြှုမြှုသည်

ရှိတေတွေ့... သူတို့ကို "ပညာပေး" ရမည်။

ကိုဖိုးစိန်တို့တို့အီမီကြား၌ "တွဲတေး၊ တာဝ ကိုစံပဲ-မည်မြှုပဲ ရွှေပန်းတိမ်ဆရာ ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်၊ သဲ ရတနာအမျိုးမျိုး အဖိုးနှင့် ချို့သာ လက်ရာကောင်းကောင်း ပြုလုပ်ပေးသည်" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ကိုစံပဲ မည်မြတ်၏ ပန်းထိမိန္ဒိသည်၊ ကိုစံပဲမှာ မြင်းရှုံးလျင် မည်ပြုကို ရှိကိုတတ်၍ မည်ပြုမှာ လင်ရိုက်လျင် ကာဆင့်မိန်းမ အတင့် နည်းတွဲတစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားအောင် ခန်းထဲ ချို့နိုင်သော မိန်းမား ဖြစ်သည်၊ ဤစွဲတွဲကိုမှ ချုပ်သန်း မှနှာလှ၊ ချုပ်သန်း ဖြုံ့ကြည့်နေခိုက် ကိုဖိုးစိန်၏ အီမီမြော် ရှုစ်ကားတစ်စင်း ထို့အိုက်လာသည်။ ဤမီးခိုးရောဂျိစ်ကားမှာ ကိုဖိုးစိန်မောင်းသော ဂျိစ်ကားဖြစ်ကြောင်း ချုပ်သန်း သိသည်။

ကားပေါ်၍ သေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ် စသောပစ္စည်းများ တင်လာသည်။ ကားဆိုက်၍ မကြာမိပင် ကိုဖိုးစိန်းနှင့် အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ခန်း အသားမဖြောမည့် လူငယ်တစ်ခိုးဆင်းလာပြီး ပစ္စည်းများကို သယ်ချုပ်သည်။ စိတ်ဝင်စားလာသော ချုပ်သန်းသည် ပန်းပုံ့ဖို့ဘက်ထွက်ခဲ့၏။

"ဘုရားဒကာက ဘာဘော်ချုက်လာတယ်မသိဘူး"

ချုပ်သန်းသည် ကားထိုး မျက်စပစ်ပြရင်း ဦးစစ်ကျော်ကိုပြောသည်။ ကိုဖိုးစိန်သည် သူ.ဆရာကားနှင့် ပစ္စည်းသယ်၊ လူပို့ အချောင် အလုပ်များ ခိုးလုပ်တတ်ကြောင်း ချုပ်သန်းသိ၍ ရည်ညွှန်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးစစ်ကျော် သည် မြင်းလျည်းအတွက်ဖြစ်သော "လေး" ကို ထောရာမှ ချုပ်သန်းကိုတစ်လျည့်၊ ကိုဖိုးစိန်၏ ကားကိုတစ်လျည့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့မပြော၊ ဤအဖိုးကြီးမှာ တွေ့ကရာစကားတွေ့ထော် သူ၏နားများကဲ့သို့သော ပေထက်တူနှုက်သံကိုသာ အရေးယူ သယယာကဲ့လျ မတတ်ကျယ်သော ပေထက်တူနှုက်သံကိုသာ အသိဉာဏ်

တတ်သူ ဖြစ်၏။

သို့သော ဖို့ခွဲပေးနေသာ မဝါနက တဲ့ပြန်ဖြုံ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဘော်ချက်တာမဟုတ်ဘူးတော်ရေး၊ သူ့အမိတစ်ပက်
ခန်းကို ရှားတဲ့လူတွေကို သယ်ပေးနေတာ”

“အခါလည်း ဘော်ချက်တာပဲပေါ့မျှ”

“သူ့ဘာသာချက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဤဘကျကျအပြာမှာ အနီးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ထက် ဒုန်းတို့ခဲ့ရင်းထိုင်နေသူ သိန်းဆောင်၏အဖော်၊ မလုယ်၏ယောကျား
မြင်းလည်းသမား ဦးထွန်းမောင်၏နှုတ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သန်းမှာ ရှုတ်တရဂ် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့
နောက်မှ လက်ယာလက်ဖြင့် ကြိမ်တုတ်ကို ဖြေမှာထောက်ရင်း လက်ပဲ
လက်ဖြင့် မှတ်ဆိတ်မွေးကျစ်သကဲ့သို့ကျစ်ရင်း မျက်မှားကြွောက်ရှုတ်၍ စကား
မပြောဘဲ ဦးထွန်းမောင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်မျိုး
ကို ခဲ့ကြပ်ဘတင်ပင် ရိုသေလေမည် မဟုတ်ပါလော်။

သို့ရာတွင် ဦးထွန်းမောင် သည် တံတွေးကို သွားကြားမှ ပျစ်ခဲ့
မြည့်အောင် လေးပေကျော်အရောက် မပင်မပန်း ထွေးလွတ်လိုက်ပြီး
ဦးစစ်ကျိုးကို လှမ်းပြောသည်။

“ပျစ်လေးအစစ်ငါး ဆရာကြီး”

ဤလေးမှာ ဦးထွန်းမောင်၏ ခုတိယလှည့်းအတွက်ဖြစ်၍ လေး
ကောင်းရန်သာ စိတ်စောနာသဖြင့် ချစ်သန်းကို ဆက်မမှတော့ဘဲ မေးခြင်း
ဖြစ်၏။ ဦးစစ်ကျိုးက တူကြီးကိုချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းမောင် ... ဂျစ်လေးအစစ်ဘဲ၊ မြန်မာပြည်မှာဂျစ်လေး
ကို ကျျပ်စကိုင်တယ် နားလည်လား”

ဤမြေမှုသည်

ချစ်သန်းမှာ စိတ်ပျက်သွားသည်၊ ဤဂျစ်လေးအကြောင်းကို
ပြောလျှင် ဦးစစ်ကျိုးသည် ရာဝေင်သမိုင်းကို မဆုံးအောင် ပြန်ချီတော့မည်။

ချစ်သန်းထင်သည့်အတိုင်းပင် ဦးစစ်ကျိုးမှာ စ,တော့၏။

“ကျျပ် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သားကတည်းက မစွဲလေးမှာ မြင်းလှည်း
ဆောက်လာတဲ့ကောင် ...၊ ရေးတုန်းက လေးဆို အော်လန်းနဲ့ ဗာမဏီက
လာတာမှုသုံးတာ၊ ခေါတ်ကျေမှ ဒါတွေ မလာလို့ ထွေးလှုရတာ”

ဦးစစ်ကျိုးသည် မည်းတုနေသာ မြေးလက်ဖက်ရည်ကရားတွင်
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ထည့်သောက်ပြီး စကားဆက်၏။

“ဂျစ်လေးကို မြင်းလှည်းလေးဖြစ်အောင် ကျျပ်စတွင်တာ ဘာက, ဦး
မလဲ၊ မြင်းလှည်းဘီးလည်း ဘောထည့်ပြီး ထွင်ကြည့်သေးတယ် သိပ်သက်
တော့ မြင်းကဆွဲရင် မြင်းသာ ဖင်ထိုင်ကျေသွားတယ်၊ ဘီးက မရပ်ချင်ဘူး၊
ဒါကြောင့် မသုံးတော့တာ”

“ဘီးကို ဘရိတ်ထည့်ပေးရင်ကော်များ”ဟု ဦးထွန်းမောင်က အကြံ
ပေး၏။

“ဘာ ... ကြုံသေးတာပေါ့ ...၊ ဒါပေမဲ့ ဘီးကို ဘရိတ်မိတဲ့အချိန်နဲ့
မြင်းရပ်တဲ့ အချိန်က အံကျ ဟပ်မိုးမှ မလုယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်ထွင်ကြည့်
ဦးမယ်”

ဦးစစ်ကျိုးသည် အင်မတန်ထွင်ချင်သော အဘိုးကြီးဟု ချစ်သန်း
သိတော်းသည်၊ ထွင်သည့်အကြောင်းပြောရလျှင် ဤအဘိုးကြီးမှာ ပါးစမ်း
အမြှုပ်တစိုးစီ ထွက်တတ်၏။

“လူဆိုတာ ထွင်ရတယ်၊ မထွင်တာကနွားပဲ ...၊ ကြည့်လေခင်ဗျား
တို့ ကျျပ်တို့ အစက ဘာစားလဲ၊ ဆန်ပဲမဟုတ်လား၊ အခု ပေါင်မှန်းလည်း
တစ်ခါတလေ စားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်အချို့လည်း သောက်တယ်၊

ခေါက်ဆွဲလည်း စားတယ်၊ ပလာတာလည်း စားတယ်၊ နွားက အစကတည်း
က မြှောက်စားတယ်၊ အခုလည်း မြှောက်စားတယ် ... နောင်လည်း မြှောက်စားတို့
မယ်၊ ဟိန့်က ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ဆေးကုလားထိုင် ကျူပ်ကို
လာလုပ်ခိုင်းတယ်၊ ခေါက်လို့ရရမယ်၊ ချို့လို့ရရမယ်၊ မြွင့်လို့ရရမယ်၊
နှိမ့်လို့ရရမယ်၊ ပက်လက်လွန်လို့ ရရမယ်၊ ပတ်ချာလည်လို့ ရရမယ်၊
ကောက်တင်ဆောင်းမှုပါရရမယ်၊ အတိုင်းအရှည်လိုသလို ခွဲရရမယ် ခြေတင်ပါရရမယ်၊
ဖြေတို့လို့ရရမယ်၊ တပ်လို့ရရမယ်၊ အဲ ... ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ”

အဘိုးကြီးမှာ နောက်ထပ် “ရရမယ်” များကို စဉ်းစားကြည့်သေး
သည် မမှတ်မိတော့ ... ”

“အဲ ... ကျူပ်လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဘာဆိုင်လဲဗျာ၊ ကျူပ်က ဖြင့်လည်း
ပန်းပဲ လက်သမားပဲ၊ ဆေးကုလားထိုင်က တွေားပဲ၊ ထွင်ရတာပေါ့”

ဤကေားတို့ကို ယခုအချိန်အထိ ဦးထွေးမောင်းဘားခြံးဖြစ်နားထောင်
နေသော ကိုစံပော ဝင်ထောက်ခဲ့၏။

“ဟုတ်တယ် ... ထွင်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ပြောရှုံးမယ်၊ ဘယ်သူ့မှတော့
လျောက်မပြောကြနဲ့ဖော်၊ ဟိန့်က စိုးမောင်က နားကပ်တစ်ရဲ လာ
အပ်တယ်”

မဝါနသည် ဟားဖို့ဆွဲနေရမရပဲ၍ ...

“စိုးမောင်က နားကပ်လာအပ်တယ်၊ မြှောက်အတွက်လား၊ ကောင်မ
က နားပေါက်မှုမရှိဘူး”ဟု ဝင်ထောက်သည်။

“တို့တို့ဆိုမဲ့ ပော ဒီမိန့်းမကြီးဟာ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ... ပြော
မလို့၊ မြှောက်အတွက် နားပေါက်မရှိဘူး၊ အဲဒါ ... စိုးမောင်က ပြောတယ်၊
နားညုပဲ နားကပ်တဲ့ နားပေါက်မရှိဘူး ပန်လို့ရတာတဲ့” သူ့ဆရာအတွင်းကို
သမီးတွေ ဒီလိုပဲ ပန်သတဲ့။ အဲဒါ ... ကျူပ်ထွင်လုပ်ပေးလိုက်တာ။ အဲ

“ကိုဖြန်ဆို ပြီးတော့မယ်”

မဝါနမှာ မကျေနပ်။

“နားပေါက်မရှိဘဲ ဘယ်လို့ ရင့်နားကပ်ကိုပန်မလဲ”

“ဒါကိုပြောနေတာပေါ့။ ခင်ဗျားအဝတ်ညုပ်တဲ့ ကလစ်မြင်လား။
ဘယ်မှာအပေါက်ပါလဲ။ စပလိန့်နဲ့ဆိုတော့ ညပ်ပြီး ဌ်မ်နေတာပေါ့။
ကျူပ်နားကပ်ကလည်း ရွှေစပလိန့်နဲ့နားမှာ ကပ်ပြီး ဌ်မ်နေတာပဲ။ ထွင်ရ
တာပေါ့”

ချစ်သန်းမှာ သည်းမခဲ့နိုင်တော့။ သူတို့စကားရည်နေစဉ်အတွင်း
ကိုဖိုးစိန်တို့ ဂျစ်ကားမှာ ပြန်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သန်းက ကိုဖိုးစိန်၏
အိမ်တစ်ခြမ်း မည်သူ့ကို ဗုံးသနည်းကို သိချင်နေ၏။

“ဒါထက် မဝါန၊ အခုပြောင်းလာတာက ဘယ်သူတွေ့လဲ”

“မသိပေါင်တော်။ မစွမ်းကြည့်က ကောလိပ်ကျောင်းသားလို့
ပြောတာပဲ”

“ခုနင်က ကောင်လေးလား ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ။ အဲဒါက ဟောဟိုအမှတ်တစ် ကျောင်းမှာ
တက်မှာတဲ့ ညီ။ ကောလိပ်ကျောင်းသားက သူ့အစ်ကို”

ချစ်သန်းသည် လမ်းတစ်ဖက် မျက်စောင်းထိုးမှ အစိုးရတန်းမြင့်
ကျောင်းကို ကြည့်မိသည်။ ဒီကျောင်းက ကောင်လေးများမှာ မိမိတို့အဖွဲ့ကို
ဆန့်ကျင်သွားပြစ်သည်။ ဒီလိုကောင်ကလေးမျိုး မိမိ၏ ရပ်ကွက်တွင်
လာနေမည်ကို သိပ်တော့ ... မကျေနပ်လဲ။

ချစ်သန်းသည် မကျေ မချင်းနှင့် “စိုးစိန်က ဒီကောင် ကလေးတွေကို
ဘာလို့ အိမ်ငွားရတာလဲ”ဟု မေးသည်။

“သိနိုင်ပေါင်တော်”

မဝါနသည် ဖိဆက်ထိုး၏။ ဦးစစ်ကျွန်ကလည်း တူဆက်ထု၏။
ထိုစဉ် နောက်တစ်ကြိမ် ဂျစ်ကားမှာ ဆိုက်လာပြန်သည်။ ဤ
တစ်ကြိမ်တွင် ကိုပါးစိန်နှင့် စောဘောကလူငယ်အပြင် အခြားလျှပ်
တစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ လျှပ်ယူတွင်မက အသားဖြေားမှန်မှန်ရည်
မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် အသားမည်းမည်း ပုံပုံကြိုးတစ်ဦးလည်း ဆင်းလာ
သည်။ လျှကြီးက ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၏။

“ကိုထွန်းရွှေ အိမ်ထပ်လေ... ဘာလုပ်နေတာလ”

အမယ်ကြီးက ပြောသည်ကို အဘိုးကြီးသည် ဘာမျှပြန်မဖြော
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မြှုကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပန်းပဲဖို့မှ
လူသိုက်ဆိုရောက်လာ၏။

သူသည် ပြီးရွှေ့လော မျက်နှာနှင့် ဤလူသိုက်ဘက် လာမည်ပြင်၏။
“ကိုထွန်းရွှေ ... ဒါဘယ်လ”

“အေးပါမိန်းမရယ်၊ အိမ်နီးနားချင်းကို နှုတ်ဆက်မလိုပါ၊ ဖို့ ...
အိမ်နီးပါးနီးတို့”

အဘိုးကြီးသည် ပြီးပြီးရွှေ့ရွှေ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် ပန်းပဲဖို့ဆို
လျှောက်လာ၏။ သူ့ကြိုတစ်ဖက်မှာ မသိမသာ အနည်းငယ် ဆွဲနေ၏။

လျှပ်ယူသည် အိမ်တွင်းမှုထွက်လာ၍ အဘိုးကြီးကို ဘာပြောသည်
မသိ၊ အဘိုးကြီး အိမ်တွင်း ဝင်သွားသည်။ လျှပ်ယူက ပန်းပဲဖို့ဘက်
လူည့်ကြည့်ပြီး ဂျစ်ကားပေါ်၌ ပုံခိုးနှင့် ထုပ်ထားသော စာအုပ်များကို
သယ်၍ အိမ်တွင်းပြန်ဝင်သွား၏။

အဘိုးကြီးမှာ ချုစ်သန်းနှင့် အလုံးအရပ်တူသည်။ ငယ်ထိပ်မှာ
ပြောင်၍ ဆံပင်မှာ ကျိုးကျိုးကျွေ့ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများမှာ ပြီးရယ်နေ၍
ဖြားစွင်သောသွေးများက ပေါ်နေ၏။

ပန်းပဲဖို့တွင် လူအားလုံးက သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေမီကြသည်။
မူးမူးဆံပင်ပါးလွှာသော ထိုးကို လက်ဝါးနင့်ပွတ်ရင်း လှတစ်ဦးစိုး
မျက်နှာကို ပြီးချို့ချို့နှင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

ဦးထွန်းမောင်က အရင်လျှပ်ရှားကာ “လာ ... လာ ထိုင်ပါ”ဟု
ပိုတ်ခေါ်၏။

အဘိုးကြီးက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်မိလျှင်ပင် ဤအသိက်အဝန်း
ထို့ အထူးအဆန်းဆုံးပြစ်သော မှတ်ဆိတ်ချုစ်သန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်သည်။

“မောင်ရင်က ချမ်းတတ်တယ်ထင်တယ်၊ ခေါင်းစွပ်တွေဘာတွေနဲ့”
ခေါင်းစွပ်မှာ ချုစ်သန်းအထိမခနိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ကြိုမ်
တုတ်၊ မှတ်ဆိတ်တို့ကို ထိလျှင်လည်း မခနိုင်၊ ဤသုံးခုမှာ သူ၏ သူတာကာ
ထက် ထူးအောင် ဆင်ထားသော အဆောင်အယောင်များပြစ်သည်။

ဓာတ်သိဖြစ်သော ကိုစံပက ချုစ်သန်း ဘုမ္မူတ်ခင် စကားဝင်ဖောက်
မေး၏။

“နောင်ကြီးက ဘယ်ကပြောင်းလာတာလ”

“နောင်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့လေ ... ကျော်မည်က ထွန်းရွှေ၊ အဲ ...
ဘယ်က ပြောင်းလာတယ် ... ဆိုတာ ... ပြောရရင်တော့ အတော်ရည်တယ်”

“ရှည်ရင်လည်း တို့တို့ပြောဗျာ”

ချုစ်သန်းက ဝင်ဘာပြောသည်။ ဤသည်ကို ဦးထွန်းရွှေက နှစ်ခြိုက်စွာ
ရယ်သည်။

“အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရှည်ရင် တို့တို့ ပြောရတယ် ...
အေး ... ဒီတော့ မြန်မာပြည်တစ်နေရာက ပြောင်းလာတယ် ... ဟုတ်ပလား
ဟေ့”

ချစ်သန်းမှလွှ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။
 “အတိုးကြီး ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဘုပြောတာလား”
 ဦးထွန်းရွှေက ချစ်သန်းကိုမေ့ကြည့်၍ “အလဲ၊ ရှေ့တိက
 အလာသားဟော၊ မောင်ရင်က ဘာတွေ စိတ်တိနေတာလဲ”ဟု မေးသည်။
 “ခင်ဗျားကျပ်ကို ဘယ်လိုအောင်လိုက်တယ်”
 “ရှေ့တိလို့လေ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အင်္ဂလာပို့လို ဂျပန်လိုအောင်ဘာ”
 ချစ်သန်းမှာ ဤသို့ ဗလာ အားပုံခံရမည်ကို ဖျော်လင့်မထား၊
 ဖျော်လင့်မထားသဖြင့် ဉာဏ်ပွဲမြင် ရန်သူအလုပ်အစီး ခံလိုက်ရသော
 ကင်းမှုးကဲ့သို့ မည်သို့ ပြန်စစ်ဆင်ရမှန်းမသိ။

အချိန်မိ အသားလတ်လတ်နှင့် လူချွော် ထွက်လာ၏။ အရပ်ငါးပေ
 ရှစ်လက်မှန်း၊ ရင်အာပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခါးသေးသေး၊ လက်မောင်း တုတ်တုတ်
 နှင့် ယောက်ဗျားပိုသခံညား၏။ သူက ဦးထွန်းရွှေအား ...

“ကဲ...အဖေ ... ထမင်းတားချိန် နီးပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့”ဟု
 ဆိုသည်။

“အေး ... အေး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားပို့လေး ပေးဦးလေး”
 လူချွော်သည် အေးမှလွှားကို တစ်ခွက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိတ်တွင်းမှ
 ငွေနှစ်ကျပ်ထဲတွေ့ ပေးသည်။

“သိပ်မကြာနဲ့နော် အဖေ”

“စိတ်ချုပါ ငါသားရာ”

လူချွော်က အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ဦးထွန်းရွှေသည် အီမံနီးပါးချင်းတို့အား တစ်ခွက်ကြည့်၍ “အား
 တော့နာပါရဲ့၊ ကျူပ်က ထမင်းမစားခင် အေးအမှတ်ဝါးအမှတ် တစ်ခွက်
 တစ်ဖလားတော့ လုပ်တုတ်တယ်၊ အနီးအနားမှာ ခေါက်ခွဲဆိုင်လေး၊

ရှေ့လေး ရှိသလား”ဟု မေးသည်။

ဦးထွန်းရွှေ၏ အဖေးက ချစ်သန်းကို ခွဲဖော်သဖြင့် ချစ်သန်း၏
 လေမှာ ပြန်ပွဲလာသည်။ အသုံးချရမည် အခွင့်အရေးက မဖျော်လင့်ဘဲ
 ပေါ်လာကြောင်းလည်း ချစ်သန်းသတိပြုမိ၏။ ထိုကြောင်း ဓမ္မတိဆိုင်းခြင်း
 မရှိတော့ဘဲ သွက်သွက်ဝင်၍ ခေါင်းဆောင်မှု ယူ၏။

“မြှေ့သူ့ ... ဦးက ဝါသနာပါသလား ... အတော်ပဲ ... လာ ... လာ ... ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့”

ဤသို့ဖြင့် စက္ကန်ပိုင်းအတွင်း အခြေအနေ လုံးဝပြောင်းသွားသည်။

လုံးတူ၊ ရပ်တူ၊ ဝါသနာတူသော ချစ်သန်းနှင့် ဦးထွန်းရွှေသည်
 အနှစ်နှစ် ကဲခဲ့သော မိတ်ဆွေချင်း ပြန်တွေ့သည့်အလား ရင်းရင်းနှီးနှီး
 ရင်ပေါင်တန်း၍ ကွက်ရှင်၏ ဆိုင်သို့ ချိတ်ကွားလေသည်။

ပြမ်းများ

အမိမ်နောက်ဖေး၌ လျှော်သည် ညီနှင့်အတူ ရေစည်ကို နေရာ ချပေးနေ၏။
အမိမ်နောက်ဘက် တံစက်ဖြေတန်း သချိုင်းကုန်းမြေနံရဲ့မှာ သုံးပေခန့်သာ
ကွာသောကြောင့် ရေစည်ကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းထားရသည်။ ရေချိုးရန်
နေရာနှင့် လေးပေကွာ၌ အီမ်သာရှိသည်။ ထင်းရှုံးသေဇ္ဈာ ပျော်ပြား၊
သပ်ပြား သံချေးတက်များကို ဖြစ်သလို စပ်ကာထားသော အီမ်သာမှာ
အီမ်နှင့်သချိုင်းမြေကြေား၌ လှကတစ်ယောက် ဆုံးရုံသာထိုင်၍ ခေါင်းလှတ်ရုံ
ခနော်ခနဲ့ ရုံတည်နေ၏။

တစ်ပက်ခန်းနောက်ဖေးမှ ကိုဖိုးစိန် ထွက်လာ၏။

“သည် ... ကိုဖိုးစိန်၊ အီမ်သာတံခါးလည်း မရှိသေးဘူး”

ဤသည်ကို ကိုဖိုးစိန်က ကျမ်းစားထားသဖြင့် မည်းနေသောသွားများ
ပေါ်အောင် ပြု၍ တဟဲဟဲရှုံးသည်။

“အဲမှာ ဒါများ ပြသသာလုပ်လို့ ၂ မိန်အတွင်း တံခါးလာ
မယ်လေ”

ကိုဖိုးစိန်သည် ပြန်ဝင်သွား၏။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မီးသွေး
ထည်သော ဂုဏ်နှစ်ပောင်းတစ်ခုနှင့် ကြီးနှစ်ချောင်းပါလာသည်။

မာတ်သင် နိုက်ထားသော သမျှား၌ ချည်နှောင်လိုက်သောအခါ သူပြော
အကုသို့ နှစ်မိန် အတွင်းပင် တံခါးဖြစ်သွားသည်။

လျှော်က သက်ပြင်းချသည်။ ကိုဖိုးစိန်က ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ခင်ဗျားက စိတ်ပျက်မဖော်နဲ့ ဒီတစ်တန်းလုံး ကျပ်အိမ်နဲ့ ကိုစစ်ကျိုး
ပါမ်သာရှိတယ်၊ ကိုစစ်ကျိုးတောင် သူ့သမီးမြေခင် အရွယ်ရောက်လာ
ဆောက်တာ၊ ကျပ်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို ငါးမှာဆောက်တာ ... ”
ညီဖြစ်သွက် “ဒါဖြင့် ဒါတိုင်း ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွား ကိုဖြိုးကြ
သလဲ”ဟု မေးသည်။

ကိုဖိုးစိန်က ရယ်ပြန်သည်။

“ဒီပေါ်မှာလေ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟိုမှာ လေကားတွေ ဘာတွေနဲ့
ဘနိုပ် ... ”

ကိုဖိုးစိန်သည် ပထမဆွဲပြသည်မှာ အီမ်ခေါင်းနှင့်အညီအမျှရှိသော
သချိုင်းကုန်းကြီးဖြစ်၍ ခုတိယဆွဲပြသည်မှာ သချိုင်းမြေနံရဲ့မြို့ ထွင်းထား
သော လောက်ထားထံမှားတည်း။

“အဲဒီရတွေပေါ် ကိုစွဲပြီးကြတာပဲ တရှုံးက ဒီရတွေပေါ်တွေး
ကိုစွဲတွေပါ ပြီးကြတာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

လျှော်က “ဒီလိုဆို နံစောမနေသူးလား”ဟု မေးသည်။

“ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းသားလုပ်ပြီး သဘာဝမှ
နှားမလည်ဘဲ ဘယ်နံမလဲ ... လဟာပြင်မှာ နေကြတော့ မြှုန်မြှုန်မြောက်
တယ်၊ လေတိုက်တော့ အနဲ့ပြုယ်တယ်၊ အဲဒီအတိတောင် မတောင့်ပါဘူး၊
ဓမ္မားပစ် လို့ ကုန်တာပဲ ... ဟား ... ဟား”

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လိုက်လျောရယ်မောသည်။
လိုနောက် ညီဖြစ်သွားက်လုပ်၍ ...

“က ... လူနိုင်၊ ရေနှစ်ပုံးလောက သွားခွဲထား၊ ထမင်းစားပြီး ဆေးကြောဖို့”ဟု အမိန့်ပေးသည်။

မြင့်နိုင်သည် ကိုပိုးစိန်ဘက်လှည့်၍ “က ... ညာကျမှ တွေ့သေးတာ ပေါ့၊ ကျွန်ုတ်အတော်မှာ လုပ်စရာရှိသေးတယ်”ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အမေမှာ မီးဖို့ကျဉ်းကျဉ်းမြှု ချက်ပြုတ်နေ၏။

မြင့်နိုင်က အိပ်ရာလိပ်များကို ဖြစ်၍ နေရာချေသည်။ အိမ်အခန်းမှာ နှစ်ခန်းသာရှိ၍ အတွင်းခန်းကို အဖေနှင့်အမေအတွက် ပြင်ရသည်။ အပြင်ခန်းကဗျာ လုပ်နိုင်အတွက်လည်းဖြစ်၍ ထမင်းစိုင်းစားရန်လည်း ဖြစ်သည်။ ပိမိမှာမူ အောက်ဆင့်မြေပြင်၌ ကွပ်ပျစ်နှင့်အိပ်ရန်ပြင်သည်။ ကွပ်ပျစ်အနီးမြှု အံဆွဲတပ် စားပွဲကိုချေထား၍ ပုဆိုးနှင့်ထပ်ထားသော စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်၍ ထပ်စိန်ရာချေထား၏။ အားလုံးပြီးသော လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ရေတိုင်၌ သွားရေချိုးရ၏။

ရေချိုးပြီးသော အမေက ထမင်းစိုင်းပြင်သည်။ အဖေက အပေါင်းအဖော်များနှင့် ပြန်လာသည်။

အဖော်အဖော်တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်တို့တတ်လိုက်ကြီး ချုစ်သန်းဖြစ်၍ အဤားတစ်ဦးမှာ အရပ်ရည်ရည် ဆံပင်အမေကနှင့် ဖြစ်၏။ ကျိုးတစ်ယောက်မှာ မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းတွင် ညျင်းကွက်ရှိသော ဗလဲတို့ ဆံတောက်နှင့် ကုလားကပြားဖြစ်၏။

“လူလေးရေ ... ဟောဒီမှာ အဖော်ဖိတ်ဆွေတွေ”

အဖေက ကောင်းကောင်း မဖွင့်နိုင်သော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ရင်းမိတ်ဖွဲ့ပေး၏။

ချုစ်သန်းလက်၌ ကြိမ်တုတ်မပါတော့ချေး”

ဟက်ဝလက်ဖြင့် မှတ်ဆိတ်မွေးကို ကြိုးကျွစ်သကဲ့သို့ ကျွစ်ရင်း မျက်မှာ် ပြုတ်၍ စကားမပြောဘဲ မြင့်နိုင်အား စွဲစွဲကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ပြင့်နိုင်၏ စူးရှုတက်မြှုက်သော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်မိသောအခါ သူက မျက်လုံးစွဲ၍ အသံမာမာနှင့် စကားဆို၏။

“ခင်ဗျားအဖော် ဆိုင်မှာတွေလို့ မိတ်ဆွေဖြစ် သောက်ရင်း မှာက် ဟောဒီ ကျွုပ်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်တာတို့ ရောက်လာတာနဲ့ များသွားတယ်၊ များတယ်ဆိုတာ ကျွုပ်တို့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအဖေ နားလည်လား ဒါအခုလိုက်ပို့တာ”

“ခြော့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပို့ မလိုပါဘူး၊ ဝါဘွားလုပ်တာ”

မြင့်နိုင်သည် ချုစ်သန်းအား မေ့ကြည့်မိသည်။ ဤသူမှာ လာမိတွဲ လျည်လေား၊ ရန်လာစာ၊ သည်လေား၊

သို့သော ဗိုလ်တာကဝင်၍ ပြေပြေပြေပြေ ပြော၏။

“ဒီလိပါ ... ဒီရပ်ကွက်မှာဆိုရင် ကျွန်ုတ်တော်စို့က တာဝန်ခံတွေပါ၊ တော်ရော်စာရောက်စရာကို စောင့်ရောက်တယ်။ ဆုံးမစရာရှိ ဆုံးမတယ်”

“နောင်ကြီးတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

မြင့်နိုင်က မေးသဖြင့် ချုစ်သန်းက ပြောပြုလိုက်စမ်းပါကာဟူသော ကန်နှင့် ဗိုလ်တာကို မေးငော်အချက်ပေး၏။ ဗိုလ်တာက ချုစ်သန်းကို အုန်ပြု၍ အရင်စရှင်းသည်။

“ဟောဒီ ကိုချုစ်သန်းက တိုက်နယ် အလုပ်သမားရေးရာ တာဝန်ခံ၊ ရှုံးကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဆိုကြားသမားများအသင်းကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ပြို့လျည်းသမားများအသင်း အတွင်းရေးမှူး”

မြင့်နိုင်က ဤရှုံးကုန်အပေါင်း၊ ဘွဲ့အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ချုစ်သန်း

ကို လှမ်းကြည့်သည်၊ ချစ်သန်း အဘယ်ကြောင့် ဘုက္ကဗုက္ခိုင်သည်ကိုလည်း
သဘောပါက်သွား၏။ မိုလ်တာက ဆက်ရှင်းပို၏။

“သူကတော့ ကာဆင်၊ တစ်အိမ်ကျော်မှာနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်တော်က ပိုလ်တာ၊ တိုက်နယ်ယ်ကျေးမှဲ ပညာရေးတာဝန်ခံ”

မြင့်ခိုင်က ဖိုလ်တာအား စီတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးတိုင်းက မိုလ်လုပ်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ...ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို ဆိုလိုတာပါ။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက ကျွန်တော်လည်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းမှာ တာဝန်ကျတယ်၊ ဗိုလ်တာက ဘယ်တိုင်း ဘယ်တော်ကလ ...”

မြင်ခိုင်၏စကားမှာ သူတို့သုံးသီးအား သိသိသာသာ လွှမ်းမိုးသွား၏။

ଶୁଣିଲେବାକ ଆଖେରାତିର୍ଯ୍ୟରଗରହନ୍ତି ପ୍ରେସ୍‌ଚୁଃପ୍ରିୟ ଲେଖେବାକୁଣ୍ଡ
ଶୁଣିଲେବାକ ॥

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အဲဒီတော်လှန်ရေး မဟုတ်ဘူး၊ ပို...
အဲ- ဘဇ္ဇာ အရေးတော်ပုံကို ပြောတာ၊ ကျွန်တော်က ဟိုခင်းလက်နက်ချ
အလင်းဝင်စိတ်ပါ”

မြင့်နိုင်သည့် ခေါင်းညီတွေ အလိုက်သင့်ပြောရန်။

“ခုလိုဂျီလ်တွေနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်နာမည်
ကတော့ မြင်ခိုင်ပါ၊ ဘိအောက်တန်းမှာ သင်နေတုန်းပါ၊ နောက်လည်း
လာကြပါ၊ အသင်းအဖွဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

၁၆၆ မျက်လုံးကောင်းကောင်း မဖွင့်နိုင်တော့၊ အဖောက်
၁၆၇ ကိုနစ်ယောက်မ၊ ၅၅ ထမ်းဂိုင်းကို ခေါ်ခဲ့ရသည်။ အဖောက် ထူးသန်း
၁၆၈ ဖူးရည်တစ်ခုမှာ အမူးလွန်၍ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သော်လည်း ဘေးမှ
၁၆၉ ကောင်းကောင်း ကျွေးပေးသူရှိလျင် ပန်းကန်တွင်း ရှိသမျှ ပြောင်အောင်
၁၇၀ ပြောင်းပြောင်း ပစ်သည်။

“မင်းအဖောက် ဒီကောင်တွေနဲ့ တဲ့ခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ပထမနေ့ပါ အမေ၊ နောက်ကို အမိမာ ပူလင်းဝယ်ထားပြီ၊ ရွှေနှင့်တော်ကိုယ်တို့ပါ ထည့်တိုက်ပါမယ်”

ଆମେକା ହାନିଃ ପ୍ରିୟେକର୍ଣ୍ଣାମୁ ଆଗ୍ରିଲଗର୍ମାଣିଃ ଫକ୍ତିଂ ଖୁଗ୍ରନ୍ଦ୍ୟ
ଶୁଭାଗ୍ରି ମହିମବାହୁତ୍ୟର୍ଣ୍ଣି ॥

အဖော် ရဲဌာနာပိုင်ဘဝမှ ပင်စင်ယူလာရသည်။ ဤအရက်ကြောင့်
ပင် ဆက်လုပ်ကိုင်နိုင်သေးလျက် ပင်စင်ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ
လွတ်လပ်ရေးကြီးပမ်းမှုခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်တို့ကို အမှန်းခဲ့ ရှုတာန်းစာအဖြစ်
နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြတ်ကော်ခဲ့ရသော အဖေသည် ဘဝဇာတ်သိမ်းပိုင်းခြား
ဆေးကုရှိမရသော ယစ်ထပ်ကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းချု၍ ထမင်းစားပြီးသွားသည်။ အဖေမှာ
ထမင်းစိုးနှင့် အပိုပျော်နေပြီဖြစ်၍ လက်ဆေးပေးပြီး လုခိုင်အကူအညီနှင့်
အောင်ရာတွင် သွင်းရန်။

အမေက ထမင်းရိုင်းသိမ်း၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြ

တော်က မြင့်ခိုင်က လူခိုင်ကိုမေးသည်။

“ညီလေး ... စာကျက်းမဲ့မလား”

“မကျက်တော့ပါဘူးအစ်ကိုကြွေး၊ ပင်ပန်းလို့ စောော်အိပ်ချင်တယ်”

“အေး ... အိပ်ချင်လည်းအိပ်ပေါ့”

“ဒါထက် အစ်ကိုကြွေး၊ ဒီကကောင်တွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လို့ မရဘူး၊ ဟို မှတ်ဆိတ်နဲ့ကောင် စကားပြောရင် မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ ... ဘာကောင်လဲ ဒီကောင်က”

မြင့်ခိုင်သည် လူခိုင်အား စွဲစွဲကြည့်သည်။

“လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါနစ်ခါ တွေ့ရနဲ့ အဆုံးအဖြတ် အမြန် မပေးနဲ့ညီလေး”

လူခိုင်၏ အမှုအရာ၌ မကျေနပ်ဟန်ပေါ်နေသည်။

“ပြီးတော့ ရှေ့တုန်းက ဘဝတွေ့မေးစ်လိုက်၊ လက်ရှိဘဝမှာ ပျော်အောင်နေ၊ လက်ရှိဘဝနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း နားလည်အောင် သုံးသပ်၊ လေ့လာတာဟာ မင်းအတွက် ဘဝမှန်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

လူခိုင်က ခြင်ထောင်ထောင်အိပ်သည်။ အတွင်းမှ အမေ၏ ခပ် တိုးတိုး ဘုရားရှိရှိုးသဲကြားရ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ဘာလားဝင် အမျိုးအစား ရော့ဆီ မီးအီမ်ဟောင်းကို ထွန်းညို၍ စာကျက်သည်။

လူမှုရေးရာ စိတ်ပညာစာအပ်ကိုဖတ်၍ နာရိုဝင်ဗျာမကြာ၊ ခြေရင်း အိမ်မှ ခုခုဗုညုညုး အသုံး ကြားရ၏။

ပထမ ဂျွဲကားသဲပေါ်လာ၏။ နောက် မိန်းမသဲတစ်ခုက “သိတာ-

ပြုမှုပါ ...” အစချိသော ကြိုးကိုဆိုသည်။ ယောက်ဗျားများက မတတ် အောက် လိုက်ဆိုကြ၏။

“ဟော ... ဟော ... မေအပဲဆိုပါစေ ... မေအု ... ဆို”

တို့မှာမှာ သူကောင်းကောင်း မှတ်မိသော ချုစ်သန်း၏ အသုံး ပြုသည်။

သူမှာမှာ မိန်းမတတ်စိုး၏ ဆိုသဲပေါ်လာသည်။ ဤအခိုက်တွင် မျှော်ပါပါမှ တူထုသံက ထွက်လာ၏။

“ချို့ ... ဦးစစ်ကျွန်း၊ ခင်ဗျားဟာကြီး ရပ်ထားစမ်းပါဦးဗျာ ... အနုပညာလုပ်နေတာ ...”

ဤအသုံးမှာ မိုလ်တာ၏ အသုံးဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ဘာသာ ကမြင်းကြာ ထနေတာ ငါအလုပ် ဘာလို့ ရပ်ရ နား”

ဤအသုံး ဦးစစ်ကျွန်း၏ အသုံးဖြစ်သည်။ သူ့အပြာအတိုင်းပင် တူထုသံက မှန်မှန်ပေါ်ထွက်မြဲ ထွက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တူထုသံကလည်း မရပ်၊ ကစ်တာသံလည်း မရပ်၊ မေအု ဆိုသဲကလည်း မရပ်။

မြင့်ခိုင်မှာ စာအပ်၌ မနည်းပြီးစား အာရုံပြုထားရ၏။ အာရုံစိုက်ပါ ပြန်တော့လည်း အသုံးမှားကို ရရှေ့ထားမိတော့။

တစ်နာရီခန့် ကြာသွားသည်။ တူသံလည်းတိတ်၍ ကစ်တာသံနှင့် အဆိုသံပါ ပျောက်သွားသည်။ ဖို့ခွဲသံသာ ပေါ်နေ၏။ သို့သော်ကာဆင်၏ အသုံး ထွက်လာ၏။

“ဟ ... မိုလ်တာနဲ့မေအု ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဟို ... နာသံတယ် ... နာသံတယ်၊ မမန်သံတယ်”

“ဟကောင် ...တိုးညာ၊ အား ...သွား ...သွား ...သက်ဝေ၊ ချစ်သန်းမမနဲ့မူးနေပြီ၊ တို့ဖောင်မေးရအောင်”

ကာဆင်က အဖော်ညီ၏။

“အေး ... လာ ... မိုလ်တာနဲ့မော် ပျောက်သွားတာက စ၊ မေးရအောင်”

“အင့်-ဟင့်-ဟင့်-ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီးဆက်မှ”

“ရွှေဖင်သီး လေးလုံးတောင် ရှိတယ်သခင်မလေး”

“တို့ ... ဒီလိုဆို ... ငါကောင်းကောင်း မဟောတော့ဘူး”

ချစ်သန်း၏ ပင်ကိုသပ်ပေါ်လာ၏။

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ... । မမနဲ့သာ ပြန်မူးပါ၊ မမနဲ့ထွက်သွားရင် အရှင်ကြီးကို ချက်အရှက်တစ်လုံး ဆက်ပါမယ် ...”

ချစ်သန်း၏ နတ်သူငယ်သံ ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီး၊ ရွှေဖင်သီး မဆက်ရင် နဲ့ ဖောင်မဟောဘူးတို့လာ”

“သို့ ... မမနဲ့ရယ် ဆက်မှာပေါ့၊ အခု မိုလ်တာတို့ ဘယ်ထွက်သွားလဲ”

“အဟင့် ... ချက်ရှာကြီး”

“သို့ ... မမနဲ့ကလည်း ရှုက်နေပြန်ပြီ၊ ဟောပါဦး”

“ဟင့်အင်း ...ချက် ...ချက် ...ချက်ရှာကြီး ခရောမပြောကောင်းဘူး”

“မမနဲ့က ကလေးမှမဟုတ်ဘူး အသက်တစ်ထောင်ကျော်ပြီ မဟုတ်လာ၊ ဟောပါ”

“မိုလ်တာနဲ့မြော့အု ဥဇ္ဈရမြောက်အရပ်မှာ ချိတယ်”

“ဥဇ္ဈရ မြောက် အရပ်၊ သို့ ... သခိုင်းကုန်းပေါ်မှာလာ”

“ဟုတ်ရယ်၊ ဟုတ်ရယ်၊ ဂုဏ္ဍာကြားထဲမှာ၊ ဟင့် ကြောချင်ဘူး၊ မှုက်တယ်”

ကာဆင်နှင့်သက်ဝေတို့၏ ပွဲကျရယ်မောသံ ပေါ်လာ၏။

ပြု့စိုင်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ပေါ်လာသည်။

“လာ ... ကိုဖိုးစိန် ... ထိုင်”

ကိုဖိုးစိန်၏ မျက်လုံးများမှာ ရိုနေသည်ထောက်၍ သူသည် ပြု့စိုင်လာမှန်း သိသာသည်။ ကိုဖိုးစိန်သည် ကွမ်းဖတ်များကို သွေးထွက်၍ ပုံပါးကို ပေါင်ကြားတွင် ဆွဲသင်းည်ပြီး အနီးရှိ စွေးခြေပေါ်ပေါ်ထိုင်၏။

“ဘယ်နှုယ်လဲအာစရိ စာကျက်မရဘူးလာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကောင်တွေ သိပ်ဟောက်ပြန်တဲ့ကောင်တွေ သဘာဝကိုက မူမှန်ဘူး”

ကိုဖိုးစိန်သည် သဘာဝဆိုသော စကားကို အလွန်ခံတွင်းတွေ့ဟန် ရှိသည်။

ထိုစဉ်၌ တစ်ဖက်အိမ်မှ အသံများ ထွက်လာပြန်၏။

“မမနဲ့ဟောသီ ရေကြည်တော်မွေးမွေးလေး သေက်တော်ခေါ်လိုက် ပါဦး၊ ပြီးတော့ သက်ဝေကလည်း ဖောင်မေးချင်လို့တဲ့”

“ဟီ-ဟီ-နာတိတယ်၊ နာတိတယ်၊ ဘီမူရှုအိမ်က သခေါမရေးကို ဒီက ရွှေမောင်ဟောင်ရေးက ကျော် ... ကျော် ... ကျော်နေတယ်မဟုတ်လာ”

ဤစကားကိုမှ မြင့်ခိုင်အနီးမှ ကိုဖိုးစိန်သည် ခီ ... ခီ ... ခီ ... ဟု သဘောကျဟန် ရှိသည်။

“ဘာလဲဗျ”
 “ဆက်နားထောင်လေ”
 မြင့်ခိုင်မှာ ဆက်နားထောင်ရသည်။ မနဲ့လေး ချစ်သန်း၏အသံ
 ပေါ်လာ၏။
 “ရွှေမောင်မောင်ရေးက သခါမရေးကို ကျစ်ပေမဲ့ မလွယ်ဘူး”
 “ဘာလို့ မလွယ်တာလဲ”
 “မလွယ်ဘူးရေး မမနဲ့ တချင်းဆိုပြမယ်”
 “ဆိုပါဦး”
 “ခယ်မကို ခဲအိုယ့် မိုးကကြည့်ဖြူ”
 “ဝါး ... ဟား ... ဟား”
 မြင့်ခိုင်က ခေါင်းခါသည်။
 “ဘာတွေလဲဗျ ကိုဖိုးစိန်”
 ကိုဖိုးစိန်က မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းများ ပိတ်အောင် ရယ်သည်။
 “ဟဲ ... ဟဲ ... အီမေရှု့က ဒေါက်တာ ရွှေန်းတင် ခယ်မတွေကို
 ပြောတာ ... သက်ဝေက အထောက်အထား သခါမလေးကို ပိုးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့
 ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ခယ်မတွေ အားလုံးကို အလုံးစုံစောင့်ရှောက်
 ထားတာ ... ဟို ... ဟို”
 ကိုဖိုးစိန်သည် ဆက်ရယ်နေပြီးမှ မှတ်ချက်ချု၏။
 “ဒီဖိုးတိတွေ သောင်းကျွန်းနေတာနဲ့ မြစ်အရွယ်ရောက်လာတာ
 နဲ့တော့ အံကိုက်ပဲ၊ ဦးစစ်ကျွန်း တုစာ မိကွန်းလိမ့်မယ်”
 “မြစ်က ဘယ်သူလဲ”
 “ကျွန်းပြောပြီးပါရောလား၊ မြစ်က ဦးစစ်ကျွန်း သမီး၊ ဆယ့်သုံးနှစ်
 ဟစ် ... ဟစ် ... ဟတ် ... ဟတ် ... ဟဘား ကောင်မလေးက

“မြန်မြို့လေး၊ ရှိုးနေတာပဲ”
 မြင့်ခိုင်က သဘောပေါက်သွားသည်။ စိတ်လည်း မျက်သွား၏။
 “နေပါဦး ကိုဖိုးစိန် ... ဒီလွှေတွေဟာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်
 ပေါ်လားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မဟုတ်လား ... ရုပ်ကွက် လူထုကို
 ဖောက်တောင် ဘာလို့ စောင်းရသလဲ”
 ကိုဖိုးစိန်၏မျက်လုံးများက ကျယ်လာသည်။ မျက်နာကလည်း
 တင်းမာတည်ပြုမဲ့လာ၏။
 “ကိုဖိုးစိန်သည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထျော် ပြော၏။
 “အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ဒီရုပ်ကွက်က သူတို့ကြောင့် ရှိုနေတာ၊ စောင်း
 ရှိုင်တာပေါ့”
 ကိုဖိုးစိန်၏လေသံမှာ တိုးသွား၍ အလွန်အရေးကြီးသောစကားကို
 ပြောလိုဟန် ကိုယ်ကို ရှုံးကိုင်းလိုက်သည်။
 “အခု ကျွန်းတော်တို့ နေတာ မြှုန်းစိပ်ယ် ပလက်ဖောင်းမြော်
 အနောက်က သချိုင်းက သချိုင်းအရှင်း၊ လူသေမြှုပ်တုန်း သီရဲ့လား ...
 ပြီးတော့ ... လုနည်းစုံ ပြည်နယ်သားသချိုင်း သီရဲ့လား”
 “ဆိုပါဦး”
 “ဒီကောင်တွေက ဝန်ကြီး(...)ရဲ့ လူတွေ၊ ဒီနယ်က ဝန်ကြီးရဲ့
 မဲဆန္ဒနယ်၊ ရှင်းပြီးလား ... ဒီပလက်ဖောင်းနဲ့ ဒီသချိုင်းကုန်းတေားနား နေရတာ
 ဖောင်မင်းကြီးသားတို့ရဲ့ကျွန်းမှုး နားလည်ရဲ့လား”
 “ဟားပါတော့လေ ... ဒီကောင်မျိုးတွေနဲ့ ဖြစ်ထားလို့ငါးပါးမှာက်
 ကုန်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ဒီလို့ဥပဒေမဲ့ စည်းရုံးနည်းမျိုးဟာ မှန်ကန်သော
 စည်းရုံးနည်းလား”
 ကိုဖိုးစိန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးသူငယ်နှာ မစင်ဆေးဘူး ... လူထုဆိတာဒီလိုပဲ စည်းရုံးရတယ်”

“ခင်ဗျား ဒါ လူထုကို စောကားတာပဲ”

“အေးလေ ... ဆိုချင်ဆို၊ ကျျပ်က လက်တွေ့ သဘာဝကို ပြောနေတာ”

“လက်တွေ့သဘာဝတဲ့ ဘာတွေ့ လုပ်မနေနဲ့ ကိုဖိုးစိန် ... မှားတာ ဟာ မှားတာပဲ”

“အဒါ ကျျပ်ပြောမလို့ပေါ့ ကျျပ်တို့အဖွဲ့ကြီးက ...”

“တော်တော့ ကိုဖိုးစိန် ... ခင်ဗျားကြီး အကြောင်းလည်း ကျျပ် သိတယ်၊ ဖြူမြှုပြုခုံတွေးပဲ”

ကိုဖိုးစိန်က တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ အာစရိရွေ့သွားပြီ၊ ဒီကောင်တွေက ဘဝမှန်တဲ့ အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဓနရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားညှဉ် မပျောက်ဆေးတဲ့ အဲ ... ဘာတဲ့ ... ကွဲစံစိုင်နိုကလပ်စစ်ရဲ ငယ်မွေးခြေပေါက်တွေ ... ကျျပ်တို့က ဘဝမှန်တဲ့လွှေ့ သဘာဝကို နားလည်တဲ့ လွှေ့”

မြင့်ခိုင်သည် စိတ်မရှည်တော့ ...။

“တော်တော့ ... ကိုဖိုးစိန် ... ခင်ဗျား ... ပြောနေတာက နိုင်ငံရေး သင်ပုန်းကြီးတွေ ... ဘဝမှန်တာတွေ-မမှန်တာတွေ ပြောမနေနဲ့”

“နဲ့ ... ဘာတွေ ပြောရမလဲ”

မြင့်ခိုင်မှာ ရတ်တရက် စကားစရှာမတွေ့! အတန်ကြာမှ လေအေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့ ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်တွေထဲကတော့ ကိုးကား မပြော ချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ... ဒီနဲ့ အလုပ်သမားတွေရော့ အလုပ်ရှင်တွေရော့ အာဏာမဲ့

“ဘုရားရှိ အာဏာရှိလူတွေရော အားလုံး ပျက်စီးနေကြတယ်၊ အခြေခံ ကျွန်ပတ်နဲ့ လူဝွှေ့ရားဆိုတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ပျက်နေတယ်၊ မှာတွေ ပျက်နေသမျှ ဘယ်ဘူးမှ ... ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

ကိုဖိုးစိန်သည် နေရာမှထာသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့တော့ သဘာဝဆွေးနွေးလို့ မရပါဘူးပျော်”

ကိုဖိုးစိန်သည် ထွက်သွား၏။

မြင့်ခိုင်သည် စာပြန်ကျက်မည်ပြု၏။

ဘုရားသော် တစ်ပေါက်အိမ်မှ တပေါ်ပေါ့အန်သြားရာည်။ စောစောက ပျောက်သွားသော ပိုလ်တာနှင့် မေအုံ၏အသမားလည်း ပေါ်လာ၏။

ရှုံးဆက် နားထောင်လျှင် အယုဇ္ဇာ အနဲ့တွေ့ ကြားရုံးမည်။ ပြုစိုက်ပြု၏ မြင့်ခိုင်သည် စာအုပ်ကိုချကာ ခြင်ထောင်ထောင်သည်။ ပိုးအိမ်ကို ပိတ်မည်ပြုပြီးမှ တစ်ခုတစ်ခုကို သတိရမိ၏။

မြင့်ခိုင်သည် အဆွဲကိုဖွံ့ဖြိုး၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်၏။

“ထား”

မြင့်ခိုင်၏နှိုတ်မှ တိုးတိုးထွက်လာသည်။

ဓာတ်ပုံတွင်းမှ ‘ထား’သည် ပြီးချို့နေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင် တုံးမွဲမှာ ဓာတ်ပုံတွင်းမြှုပ် အထက်တန်းလွှာမှန်း သိသာနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဤသာချိုင်းကုန်းရုပ်ကျက်ကိုလည်း မေသွားသည်။ တစ်ပေါက်အိမ်မှ မူးသံ အန်သံနှင့် အယုဇ္ဇာ အနဲ့သံများကိုလည်း မကြားရတော့ ...။

မြင့်ခိုင်၏အာရုံး စိမ်းလန်းသော အင်းလျားလမ်းမှ ‘ဂွယ်လင်’ ကောာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ‘ဂွယ်လင်’ ကောာ၏ စည်ခန်းဆောင်မှ ပိယာနိသံကို ကြားယောင်လာ၏။

သို့သော်... မြင့်ခိုင် ကြာရည်စွာ စိတ်ကူးမယ်ရာ စူးရှုကျယ်လောင်
သော မိန့်မသံတစ်ခုက ပေါ်လာလေ၏။

“အမလေး ကာဆင်ရဲ့ ... နှင်က အခုတော့ ရှိက်တော့မှာပေါ့ ...
ရှိက်ပါဟဲ့ ရှိက်ပါ။ ကျေးဇူးရှင်မယားကို ကာပြန်တဲ့ မအေး ... မြေမျိုးပါစေ
ခြေဖွေးကိုက်ပါစေ ...”

ဤအော်သုန်းအတူ တဗုံးဖုံးရှိက်သံ ထွက်လာ၏။

“ဟဲ့ ... । ကာဆင် ... ကာဆင် ... တော်တော့လေ ...”

မိန့်မကြီးတစ်ဦး၏အသံပေါ်လာ၏။

“ဟဲ့ ... ဝါနာ သူတို့ဘာသာသေသေ၊ နှင့်ဝင်မရှုပ်နဲ့ ...”

ဤအသံမှာ ဦးစံကျွန်း၏အသံ ဖြစ်သည်။

“တော်ကနေစမ်း ... သေကုန်မှာပေါ့ ...”

“ဒါမျိုး၊ ခဏခဏဖြစ်နေတာ ဘယ်တုန်းက သေမူးလို့လဲ ...”

မဝါန်း၏အသံသာ ဆက်ပေါ်လာ၏။

“ကာဆင် ခွဲးမျိုး၊ နှင့် အတင့်ကိုလွှတ်မလား၊ ငါ ပါးတက်ချရ^၁
မလား”

ရှိက်သံပျောက်သွား၏၊ အတင့်၏အသံသာ ဆက်၍ပေါ်နေ၏။

“အမလေး အအေးရဲ့၊ ဒီကောင် ညျဉ်းတာ ကောင်းရဲ့လား၊
ဒီး...ဘက်ရည်တွေကို အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်ထိ ဝက်ဆီမျိုးသလို မျိုးနေ^၂
တယ်၊ ပြန်လာတော့ ထမင်းခူးမထားလားဆို အပြစ်ရှာ ရှိက်တယ်၊
သေချင်းဆိုး၊ ကာလနာနှင့်နှစ်မဆို နှင့်ဒီလို့ရှိက်မလား၊ ဟိုး ... ဟိုး ...
အဟတ်၊ ခွဲ့”

မြင့်ခိုင်သည် ဓာတ်ပုံကို အဆွဲတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။
အိမ်ရွှေ့၊ တံခါးကိုပိတ်၍ မီးကိုလည်းပိတ်ကာ အောင်ရာဝင်သည်။

အကုန်း၏ ငါသံလည်း မတိတ်သေး၊ ဦးစံကျွန်း၏ တူထုသံလည်း
ပြုသေး။

အိမ်ရွှေ့ လမ်းမည် မြင်းလည်းသများ ကျဲသွားသည်။ ကားသံ
ရှာသည်း တစ်ချိတ်ချိမှ ပေါ်တော့၏။ အတင့်၏ ငါသံနှင့် ဦးစံကျွန်း၏
ကျဲသွားကြားမှ ခေါင်းရင်းဘက် နှစ်ခိုမ်ကျော် “လှထိုပ်တင်” လက်ဖက်ရည်
ရှိ မှ သူငယ်၏ “လက်ဖက်ရည် ချိချိကျကျ-၃၊ ကာဖို့-၂” ဟုအော်သံက^၃
ရှာရှာ စွင်းပေါ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်မှာ မောက် အိပ်ပျော်မည်ဖြစ်သွား၏။

ထိုခဏတွင်ပင် “ဂို့-ဂို့-ဂို့” စတေးရှင် ဝက်ရွန်းကားတစ်စီးက
တစ်ဖက်ခန်းရွှေ့၌ ရပ်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဒိုးမောင် မိုးချုပ်လှချည်လား”

ကိုဗိုးစိန်း၏မရှိုး မစွမ်းတိုက တံခါးထွေ့ပေးရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာက အစည်းအဝေးရှိနေလို့”

စတေးရှင် ဝက်ရွန်းကို အိမ်တွင်းထိုးသွင်း၍ လိုဘကိုန်းကာ
စက်သတ်လိုက်သဖြင့် အူညွှားသကဲ့သို့ ဓာတ်ဆီစော်များလည်း နဲ့လာ
သည်။

ကိုဗိုးစိန်း တစ်ဖက်အိမ်ရွှေ့ခန်းကို ဒိုးမောင်၏ ဆရာကားထားရန်
ကစ်လနှစ်ဆယ်နှင့် လက်ခံထားမှန်း မြင့်ခိုင်သီပြီးဖြစ်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလွှင် ဤကားကလည်း ကုဋ္ဌတစ်မျိုးပေးပေါ်းမည်။
ကားရပ်သွားသော်လည်း လူသများ ပေါ်မလား။

အတန်ကြာမှ မစွမ်းတိအသံ ပေါ်လာ၏။

“ဟဲ့ ... ဒိုးမောင် ကားပေါ် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ တံခါးပြန်ပိတ်
ရှိုးမယ်”

ကျော်မြန်မာ

၁၆

တန္ထလိမ့်ဘန်းနိုင်

ဤအခါကျမှ ကားပေါ့မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခစ်ခစ်တက်ရယ်သံ
ပေါ်လာသည်။

“ဟောတော့၊ မြတ်းပါလာပြန်ပြီ၊ အမလေး ... ငါသေပါတော့ ...
ငါသေပါတော့”

မစွမ်တိက ငါသံပါနှင့်ညည်းသည်။

“မမကလည်း အလကားညည်းနေ၊ ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့”

ခပ်စွာစွာ မိန်းကလေးသံ ပေါ်လာသည်၊ မြတ်းပါလာပြန်ပြီ၊ အသံပင်
ဖြစ်ရမည်။

“ဟဲ နိုက္ခာမှ တို့ဂို့ ရန်ရှာနေကြတဲ့ကြားထဲ၊ ခြွေ့ ... ခက်ပါပြီ
ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး ...”

“မပြောချင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့ရှင် တကဗ္ဗာသည်း”

မစွမ်တိ အသံတိတ်သွားသည်။ ကားတွင်းမှ ဆီမံန်းမန်းသလို
အသုများ တိုးတိုးဆက်ပြောနေ၏။

“ဟင်းနော် သိပ်မကဲနဲ့”

တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း ဝါးထရုံသာမြား၍ မြင့်ခိုင် အကုန်ကြားနေ
ရသည်။

“ကြည့်ပါလား တော်တော်သရမ်းနော်”

ခက်ချေပြီထင်သည်။

ကားတွင်းမှ ဆီမံန်းမန်းသံနှင့် တခံခံစွမ်းရယ်သံများက ဆက်ပေါ်
နေ၏။

အတန်ကြာ ဌြမ်သွားပြီးမှ ယောက်သွားသံ ပေါ်လာ၏။

“မစွမ်တိ ကျူပ်တို့ပြန်တော့မယ်”

“မမ ကျုန်မတို့ပြန်တော့မယ်”

“မှား ... လုပ်ကြ ... လုပ်ကြ၊ ဆင်နင်းတော့ ဒီကောင်မခေါင်းနင်း

... ကာက ... ကြော် ... မြန်မြန်ကြော်”

နိုးမောင်နှင့် မြတ်းပါလာနောက်တို့ ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ ပျစ်တောက်
နှစ်မောက်နှင့် မစွမ်တိ တံခါးသော့ခတ်သံကြားရပြီး အားလုံး ဌြမ်သွား
ပြန်သည်။

မြင့်ခိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချု၍ မျက်စီမံတ်သည်။

ဦးစစ်ကျော်၏တူသံ မှန်မှန်ပြန်ပေါ်လာ၏။

မဟုတ်တရှတ် အသုများထက်စာလျင် ဤတူသံမှာ သတိပြုဘာ
ပင်လာရှိလှပေသည်တကား။

□

۲

ଫୋକର୍ ତାର୍ ଫେଣ୍ଟେ ଫେନ୍ଟେ ପ୍ରିତ୍ ହେଲନ୍ତ୍: ମୁଦ୍ଦ ଫିରିଲାନ୍ତ୍ ଗୋଟେଇ
ହେଲନ୍ତ୍॥ ଅତ୍ୟନ୍ତେଲନ୍ତ୍: ମପ୍ରିତ୍। ଶ୍ରୀକର୍ ଫ୍ରାଣ୍ସିଓଫ୍ ଟ୍ରାଂ ଫି: ମୋଦିଙ୍କ ଗା:ଲା
ଦ୍ୟାର୍ ବ୍ରା:ବ୍ରା: ଲଫ୍ଟିଫ୍ରାଣ୍ସି ରାଣ୍ଟ୍॥

မြင့်ခိုင်နိုးလာချိန်၌ အဖော်မှာ အပိုပ်ရာထဲမရှိ။
“အဖော်ကျော် မူမေး”

“သားအဖေ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ”

အမေသည် ထမင်းကြိုရင်း ဖြစ်သည်။

ମୁଣ୍ଡିନିଙ୍କରେ ପାଞ୍ଚମିଶ୍ରାବ ସ୍ଵାଃପୁତ୍ରତନ୍ତ୍ର ଜୋଦିଲ୍ଲାଙ୍କ
ଜୋହାତିକର୍ଣ୍ଣି ॥ ଲୁହିନିମୁଖ ରେଣ୍ଟିଃ ଜୋହାତିକର୍ଣ୍ଣିରୁଧିନ୍ଦ୍ର ॥

“ဒါထက် ... ငါသားမြင်းပွဲကို ဘယ်အခိုန် အရောက်သားရမလဲ”

“အိမ်က ဆယ်နာရီထွက်ရမယ်အမေ”

“ထမင်းစားသွားမလား”

“ତାଃ କୁହାଃ ମଧ୍ୟ ଆମେ ମହିରଣ୍ଡଲାର୍ଜିଙ୍ଗ୍: ଶିଳ୍ପାକ୍ଷି ଏବଂ”

မြင်နိုင်သည့် သွားတိုက်ပြီး၍ ရေလ လုချည်ယူကာ တစ်ဖက်လမ်းရှိ
ရေတိုင်ပြု ရေချိုးသွား၏။

“အစ်ကိုကြီး ဉာဏ်အိပ်လို့ရလား”

“ဘယ်ရမလဲကျာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ଲୁହିଣ୍ଡିଙ୍କର୍ମ ପାତ୍ରଙ୍କର୍ମକାରୀଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କର୍ମକାରୀଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କର୍ମକାରୀଙ୍କ ପାତ୍ରଙ୍କର୍ମକାରୀଙ୍କ

କୁଳମଧ୍ୟ" ହିଣ୍ଡି ଆମିରିଲ୍ଲିପିନ୍ଦିଲ୍ଲାହିଲ୍ଲା॥

ବେଳିଦିନମୁ ଲାଗ୍ନପର୍ଗନ୍ତର୍ମୟାନ୍ତିକିଣିଙ୍କି ଧୂମ୍ରମଧ୍ୟରୁଥିଲ୍ଲାହି ଲାଗ୍ନପର୍ଗନ୍ତର୍ମୟାନ୍ତିକିଣିଙ୍କି ଧୂମ୍ରମଧ୍ୟରୁଥିଲ୍ଲାହି ॥

ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော အဖေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထိခိုက်
ယူဟတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ သတင်း ရမရ မသိသော်လည်း နံနက်
ပေါင်းလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်မြှုဖြစ်သည်။ ဤအကျင့်ကို ယခုမှ
ဖြောက်ခိုင်း၏ရမည်မဟုတ်။

မြန်မိန် ရေခါးပြီး အီမှုပြန်ရောက်သော စားပွဲ၏ ထမင်းကြော လက်ဖက်လည်အချို့ အကြမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

အဝေတ်အစားလဲပြီး ညီအစ်ကိန္ဒစ်ယောက် ထိုင်ဘားသောက်နဲ့ခိုက်
ကိုပို့စိန် ပေါ်လာသည်။

“လာ ... အကမ်းသောက်ဦး ဂိုဏ်စိန်”

“အာစရိ ဉာဏ အိပ်လိုရရဲလာ”

“အင်း... ရတယ်ဆိပါတော့ယူ။ ဒါထက် ဉာက စိုးမောင်နဲ့ ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

କିମ୍ବା ତିଫନ୍ ଯାଏ ଲଗନ ପଗନ ରାଜ୍ୟ ଶକ୍ତି କି ବୁଲିଗଣି ॥

“မကြင်ရယ်”

“မြတ်င်က ဘယ်ကလဲ”

“ଆହି... ରାଜେନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହ୍ୟତାଯିବୁ”

“ရှည်ရည်၊ ပြောစမ်းဗျာ”

“ဒီလို့ပျော်ဆရာ ကိုစွမ်တိတ်ဆိတာ ရှိတယ်၊ မစွမ်တိ
မစွမ်ကြည့်တို့ရဲ့အစ်ကို”

“ခင်ဗျားယောက်ဖော်ပျော်”

“ဟုတ်တယ်။ အရင် ကျွန်တော့ဆရာ ဦးနီအိမ် အလုပ်မရခင်က
ဦးစွမ်တိတ်ဝပ်ရှေ့မှာ လုပ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ.နှမတွေနဲ့ ပြတာပေါ့”

“နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့လား”

အလိုက်သိသောလူခိုင်က ဝင်မေးသည်။

“ဟာ ... ရှင်းရှင်းပြောနေတာ မင်းက ဝင်ရှုပ်နေပြန်ပြီ။ အဲဒါ
အဘိုးကြီးက ဘာမှမပြောဘူး။ သူက သူ.နှမထိလို့ ဂရမနိုက်ဘူး။ အဲ ...
သူ.ခယ်မတော့ မထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်။ မြတ်းက သူ.ခယ်မ”

“သို့ ... သို့ ...”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သဘောပေါက်သွားသည်။

“အချင်းချင်းမှို့ပြောရှိုးမယ် တစ်စက်မှ လူမှမဆန်ဘူး။ ဓနရှင်ပိုပို
ဖောက်ပြန်တဲ့ငတိကြီး”

“အဘိုးကြီးက ချမ်းသာသလား”

“ဟာ...ချမ်းသာတာပေါ့။ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပွဲရှုရင် သူချည်း ကန်ထိုက်
ဆွဲတာ”

“ဆက်ပါဉိုးလေ”

“အဲဒါ ... အဘိုးကြီးက သူ.နှမအငယ်ကို ကျေပ်ယူပြီး အကြီးကိုပါ
အိမ်ခေါ်ထားတာ ဘာမှမပြောဘူး။ နောက် စိုးမောင်နဲ့ မြတ်းကြီးကိုတော့
ကျေပ်တို့က လွှတ်ပေးတယ်ဆို အဲခု သေခန်းရှင်ခန်းပြတ် ...”

“ခင်ဗျားကိုလည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ကြုံတော့ ဖြင့်ခိုင်သိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာတိုးနိုဒ်မိန္ဒာ ရောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့
တော်း ပတ်သက်သိလာတာပေါ့”

လူခိုင်ကမူ မြတ်းကြီးနဲ့ မောင်အကြောင်းသာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။
ထိုကြောင့် ဖြတ်မေးသည်။

“အခု ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးက ဆက်နေတုန်းဆိုတော့
မြတ်းကြောင့်တွေ စိုးမောင် မသိဘူးလား”

“သိတာပေါ့ ...။ ဒါပေမဲ့ စိုးမောင်က အမဲသား စားဖူးတဲ့ကောင်
မဟုတ်ဘူး။ တန်းတန်းစွဲပဲ့။ ရှင်ဗျာရင်တောင် ဘယ်သူ ... အဲ ... မဘို့မယ်ကို
ယူသေးသတဲ့”

“ဒီတော့ ...”

“ဒီတော့ ငတိကြီးက ကောင်မလေးကိုယူရင် မယားခိုးမှုနဲ့ တရာ့
စွဲမလေးဘာလေး မြိုမ်းခြားက်သေးတာ။ စိုးမောင်ကလည်း ဘယ်ညွှမဲ့
သူ.ဆရာက ပါလိမန်အတွင်းဝန် မဟုတ်လား ...။ အရွယ်မရောက်သေးဘူးကို
ဖျက်ဆီးမှုနဲ့ ထောင်ချမယ် ဘာမယ် ပြန်ကြုံမ်းတာပေါ့”

“ဒါမှပေါ့”

လူခိုင်က ဝင်ညှာပေးသည်။

“အခုကိစ္စက မပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ဆို မြတ်းကြီးနဲ့
စိုးမောင် လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါ အဘိုးကြီးက မရရအောင် ဖျက်မလိုတဲ့”

“ကောင်မလေးက အခု ဘယ်သူနဲ့နေလဲ”

“အဘိုးကြီးအိမ်မှာပဲလေ”

“နဲ့ ... ညက ဘယ်လို့ စိုးမောင်နဲ့ ပါလာသလဲ”

“သို့ ... ဒါကတော့ ကောင်မလေးအစ်မက စိုးမောင်နဲ့ သဘော

ဘူတယ်၊ မတူဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်လင်တည်းမယားတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် မဟုတ်လား”

ကိုဖိုးစိန်၏ တစ်တစ်ခွွဲပြောဟန်ကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရှိကြသည်။

“ဘာရယ်ကြတာလဲ”

“သော် ... တစ်လင်တည်းမယားဆိုလိုပါ”

ကိုဖိုးစိန်သည် မလုံမလဲနှင့် ရောရယ်သည်။ ရပ်ကွက်က သူ မစွမ်တဲ့၊ မစွမ်ကြည်တို့ကိုလည်း ဤအတိုင်း စွပ်စွဲနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

“တော်ပြီဗျာ၊ ကျော်က သဘာဝကိုပြောတာ၊ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကို အကျေကောက်ရယ်တယ်”

ကိုဖိုးစိန်သည် နေရာမှထပြီး၏။

လူခိုင်သည် အလည်းအပတ် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ မြင့်ခိုင်သည် စာ နှစ်နာရီခန့် ဖတ်နေသည်။ ကိုးနာရီကျော်သော် ... အမေားပေးသော ထမင်းကိုစား၍ ညောင်တုန်းလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ညောင်တုန်းလမ်း၌ သူငယ်ချင်း ကိုစော ရှိသည်။ ကိုစောမှာ မိမိကဲ့သို့ပင် ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်၍ ဘီ-အက်-စီ တက်နေ၏။ ကိုစောရော မိမိပါ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် အလွန်သွားရှိ၏။ သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုလေးမှာ တပ်မတော်စို့လ်လောင်းအဖြစ် အင်းလန်ဖြည့် ဆင်းဟတ်(စ)စစ်တက္ကသိုလ်၌ တက်နေရသည်။ ကိုလေးက အနီးမအေးကို သားတစ်ယောက်နှင့် မြန်မာပြည်တွင် ထားခဲ့ရသည်။ မအေးအပြင် လူမှုမည် မောင်နှင့် ညီမလည်း ကျို့ရှစ်သေးသည်။ မြင့်ခိုင်နှင့်ကိုစော နှစ်ယောက်က ကျောင်းသားဘဝ အလုပ်မရှိသေးသော်လည်း သူငယ်ချင်း၏ အနီးဆိုမှုများကို တာဝန်ယူစောင့်ရောက်ရသည်။ ကိုစောရော မြင့်ခိုင်ပါ တန်းစွဲ

အကျောင်းပိတ်ရှိနှင့် မြင်းပွဲတွင် လက်မှတ်ရောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်သည်။ အကျောင်းတစ်ပတ်ခြား နှစ်ခါလုပ်ရ၍ တစ်ခါလုပ်လျှင် တစ်ယောက် အသေးစိတ် ရသည်။ မြင့်ခိုင်ကမူ ကမာချိတ် ကျားကျောင်းမြှုလည်း အင်းလိုင်း ပြုသရာဏ်လုပ်၍ တစ်လဲ တစ်ရာရှစ်။ ဤဝင်ငွေများနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အောင်ကျောင်းလည်းတက်သည်၊ သူငယ်ချင်းဝါထွေရားကိုလည်း ဆောင်ရွက် သည်။ ယခုမှ မြင့်ခိုင်မှာ မိဘဝန်ကိုပါ ထမ်းရပြီ။

ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင် လက်မှတ်တစ်ပါက်တည်း၌ အတူရောင်းရသည်။ တစ်ယောက်က ငွေ့ငွေ့ငွေ့သိမ်း၍ တစ်ယောက်က လက်မှတ် ဝက်ခလုတ်ကို နှိပ်ရသည်။ ခလုတ်ကို ရှေ့နောက်လိုသလို နှိပ်ခြင်းဖြင့် ပလေး လိုရာလက်မှတ်ရသည်။

လက်မှတ်ရောင်းရသည်မှာ ဘေးမှုကြည့်လျှင် လွယ်ဟန်တူသော လည်း အလွန် ဦးနောက်စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည်။

ရောင်းရသည်မှာ နှစ်ကျပ်ခွဲတန်းဖြစ်၍ ပိုမိုးသည်၊ ရှိစုံမဲ့စိုင်လာကြသွားသည် မလာမိ အပေါင်ဆိုင်၌ တိုးကြသကဲ့သို့ ယခုလည်း လက်မှတ်ပေါက်၌ တိုးကြသည်။ လက်မှတ်ရောင်းသူကို နွေးသည် ပင်က မအော်မ ဆဲတတ်သေးသည်။

မြင်ရ ရှုရသည်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရုံ ရယ်မောဖွယ်ကောင်းသွား တစ်ခါတစ်ရုံ တရားသံဝေါယုဖွယ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကရကာ ပေါ်သော ဖြစ်ဖွယ်လည်းရှိ၏။

င်လာစဉ်က လူတိုင်းမှာ ထင်တစ်လုံးနှင့်ချည်းဖြစ်သည်။ ဒီးကရက် ပွဲင်တွင်ဖွား၍ အခွန်အကောက်ကြောင့် ဧေးကြီးသော ပွဲအတွင်းမှုဘိလုပ်ရည် လိမ့်းရည်တို့ကို နာမြှောရမှုန်းမသိ သောက်ကြသည်။

ပွဲစခါနီးမှ စိတ်ကြိုက်မြင်းရလွှင် ယောက်ဗျားရောမိန်းမရော ရှုက်ရ

ကြောက်ရမည်မသိ၊ ပုဆိုးထားဘို့ စွန်တောင်ခွဲ၍ လက်မှတ်ကို တိုးတွေ့ရှု
လာဝယ်တတ်သည်။ မြင်းလွတ်လျင် အရူးပမာ အော်ဟစ်၍ ဒရောသောပါး
ခုန်ပေါက်ပြီးတတ်ကြသည်။

လေးငါးပွဲ့ပျော် လက်မှတ်ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖွဲ့ကြည့်စင်
လျေကားထစ်များ၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြောများ
ကို တွေ့ရသည်။ မိန့်ဗျားမှာ ဘာကိုမှ ကရမနိုင်နိုင်အောင် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထိုင်တတ်သည်။

မြင်းရုံးလျင် အကုန်ပြောင်သည်၊ မြင်းနိုင်လျင် အကုန်ရသည်။
အကုန်ဆိုမှုအကုန်၊ ဤပွဲအတွင်းတွင်ပင် ရသည်။ ဤသို့ ပြောလေးရှိကြ
သည်။ ဥက္ကရာဇ်သူ ခဲ့တွေ့ရန်သာဖြစ်သည်။

မင်းဘားစတင်းမှ သူငွေးသူကြွယ်စိုးအတွက်မှ ဤမြင်းပွဲမှ စရာမ
မဟာကစားခုစားပွဲကြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ နှစ်ကျပ်ခွဲတန်းမှ လူမွဲ
ပိုးပလဲတိုးအတွက်မှ ကိုယ်ကျိုးနည်းရန် တိုးရသည့် မီးပွဲကြီးသာ ဖြစ်သည်။

မြင်းရုံးအပိုပြန်လျင် စားစရာ ရှိမရှိတော့ မသိ၊ မြင်းပွဲမှ ကား
စရိတ် မရှိ၍ ကုန်းပြောင်းပြန်ရသူများလည်း မရောမတွက်နိုင်။

လက်မှတ်ရောင်းသူများမှာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ရုံးမှ
စာရေး၊ ပြာတာများလည်း ပါကြသည်။ သူတို့ပေါ် အပ်ချုပ်သော ဆူပါ
ပိုင်း၊ ကက်ရှာယာ များလည်း ရှိသေးသည်။ ဤဆူပါပိုင်း၏ စသည်တို့မှာ
ဘယ်အကြောင်းအဆက်နှင့် ဤအာနာကြီးတွင် လာကောင်းစားနေကြသည်
မသိ၊ ရှုမှာတ်း၍ ဂိုက်မှာကောင်းသည်၊ နှုတ်မှာရှိုင်း၍ ဘဝင်မှာမြင်သည်။
ပညာအရည်အချင်းမှာ ဖိုးသုညသာသာများ ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆဲရှုံးသာ ကိုစောနှင့် မြင့်နိုင်သည် လာကြရ၏၊ စင်စစ်မှာ
အသူရကာယ်ဘုံးလို့ တစ်လနှစ်း လာရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

“ကျွန်တော့မှာ တစ်နေ့ အာဏာရှိရင် ဒါကြီးကို ဖျက်ပစ်မယ်၊
ကိုကိုပစ်မယ်”

ကိုစောသည် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းတတ်သည်။
ယခုလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ အသူရကာယ်ဘုံးလို့ ရောက်နေပြီး။

ပထမတွဲဖြစ်၍ လက်မှတ်ပေါက်၍ လူပို့တိုးနေကြသည်။ ကိုစောက
ငွေအမ်းလုပ်၍ မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်နိုင်ပါသည်။

“မြန်မြန် ... မြန်မြန်၊ ဝင်းချဉ်းပဲလေးစောင်”

“အံပါတ် ...”

ဝယ်သူသည် လေသံတိုးတိုးနှင့် “ရှစ်”ဟုဆိုသည်၊ ဝယ်သူအများမှာ
ရှိသောသည့်မြင်းဆိုလျင် အများမကြားအောင် တိုးတိုးပြောတတ်သည်။

မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်ကိုပေးခိုက် မောက်လျှော့မြတ်မိုင်။

“ခြည်း ...”

“ဟာ ...”

ဝယ်သူမှာ မှတ်ဆိတ်ချစ်သန်း ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာရောင်းသလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ဒီမှာ ရှစ်-သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော်မသိဘူးလေ”

ချစ်သန်းက စကားကောင်းနေခိုက် အနောက်မှ ဆဲသည်။

“အရေးထဲ ယောက်ပကို စကားပြောနေတယ်၊ မြန်မြန်၊ ဝင်းနှစ်
စောင် ပလေးတစ်စောင်”

မြင့်ခိုင်မှာ ချစ်သန်းကြောင့် အချောင် အဆဲခဲရသည်။ ကိုစောသည်

၄၆

တက္ကသိန်ဘင်းနိုင်

ငွေရေရာမှုရပ်၍ စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်မည့် မြင့်ခိုင်၏ လက်ကို ဆွဲထားသည်။

“က ... ကိုယ့်လူ မရောင်းဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ” အပြင်မှလူများမှာ အုံအားသင့်သွားသည်။

“ဘာပြောတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားစောစောက ဆဲတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မရောင်းဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

အပြင်မှလူများမှာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်သည်၊ ဘာမျှတော့ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆဲနေ့မည်လားမပြောတတ်။

နောက်ပွဲများ၌ ဤအပေါက်တွင် ချစ်သန်းသည် မှန်မှန်လာဝယ်သည်။ မိုလ်တာလည်း ပါလာ၏၊ ကိုစံပရော မည်ဖြပါ ပါလာ၏၊ ကောင်းလှပသည်တဲ့။

မြင်းပွဲမှာ ယနေ့စော်ပြီးသည်။

ကိုစောနှင့် မြင်းခိုင်သည် မြင်းပွဲမှ ဂွဲလွှဲလစ်ကုန်းဆီ ခြေကျင်လျောက် ကြသည်။ သူတို့ကမူ ငွေချွေတာလို၍ဖြစ်၏။ ဂွဲလွှဲမှ နါးကားစီး၍ လှည့်တန်းထိပ် ငှင့်အီမံသို့ ခြေကျင်ဆက်လျောက်ကြမည်။

မြင်းပွဲမှ မလှမ်းမကမ်းအရောက်၌ သူတို့အနီး လမ်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် စုစုပေါင်း အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စင်း ရပ်လိုက်၏။

“ကိုမြင့်ခိုင်”

မြင့်ခိုင်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“ထား ...”

ကားတွင်းမှ ထားပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူမည်သို့မျှ ဤနေရာတွင် မမျှော်လင့်သော ထား။

“ရှင်-ဘယ်ကလာတာလဲ ကိုမြင့်ခိုင်”

ပြုခိုင်မှာ ငွေလွှဲတွေဝေသွားသည်။ နောက်မှ အမှန်အတိုင်း

...။

“မြင်းပွဲ ...”

ထားမှာ မယုံခိုင်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့အား ကြည့်သည်။ ထောက်မေးသေး၏။

“မြင်းပွဲကဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်ထား ...”

ထားသည် သူ့အား ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ ထား၏

ကားမှ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည်ဖြစ်၍ စက်မသတ်ထား၊ မင်းဘား ကားကြီးကားကျယ်များ ထွက်လာ၍ ဟွန်းသည့်နော၏။

“လမ်းမကြီးမှာ ဖြစ်နေတယ်ထား၊ နောက်မှ တွေကြတာပေါ် ကြောင့်သွားမယ်”

သူသည် ကိုစောကိုပင် မခေါ်ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့၏။

စောက် အမိလိုက်လာ၏။

“ဒါတော့ ကိုမြင့်ခိုင် ... ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းတယ်ထင်တယ် ...”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုစော၊ ကျွန်းတော်တို့အကြောင့်း ခင်ဗျား မလိုပဲ ...”

ကိုစောသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့၊ ဆိတ်ပြုမြှုပ်နှံနှင့်သာ မျှော်ချင်းနှစ်ဦး ဆက်လျောက်လာခဲ့ကြသည်။

ခြောက်နာရီကျော်မှ မြင့်ခိုင် အီမံပြန်ရောက်သည်။ အဖော် ကိုသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါသားက အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာတယ်။

အဖော်ပဲ မင်းအမောက် မပေးဘူး၊ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဖိုး သား ...”

မြင့်ခိုင်၏ရင်၌ ဆိုသွားသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ အိတ်တွင်းမှ
ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ အဖွေအားပေးပြီး အခန်းတွင် ဝင်ခဲ့သည်။
“သားပြန်လာပြီလား ... ထမင်းတစ်ခါတည်းစားမလား”
“ရခံပါးမှုမယ်အမေ”
သူသည် ခုပီနပ်စီး၍ နောက်ဖေးသွားမည်ပြုသည်။
“ဟဲ ... လှနိုင် ရှိကတယ်ထင်တယ် ... ကြာလှပြီ ခေါ်ကြည့်စမ်း ...”
“လှနိုင် ...”
တူးသံမကြားရ။
“လှနိုင် ...”
မဖြေ။
မြင့်ခိုင်သည် အပြင်ထွက်ကြည့်၏။
အိမ်သာတွင်း၌ လူမရှိ။
ပထမသော် မြင့်ခိုင်မှာ အုံအားသင့်သွားသည်။
နောက် မျက်စီများက မြေနံရုံမှ လောကားကြီးဆီ ရောက်သွား၏။
မြင့်ခိုင်က လောကားမှနေ၍ သခြားငါးကုန်းပေါ်တက်ခဲ့၏၊ သခြားငါးကုန်း
မှာ ထင်သည်ထက် သာယာနေ၏။
နောက်သော ကာလဖြစ်၍ ဝင်ဆဲ နေရာင်များက သခြားပေါ်
လုပွားကျေနေ၏။
နေရာင်ရဲသော အနောက်ဘက်ကို ဘေးပေး၍ ဂုဏ်တစ်ခုအနီး၌
တရာတ်စကားပင်အောက်တွင် လှနိုင် ရပ်နေ၏။
လှနိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသွားမှာ ဝင်းပန်းသော အသား
အရည်၊ ကျောရှင်းသော ကိုယ်ဟန်၊ ဆံတောက်ဟားကြီးနင့် မိန့်မပို့
တစ်ဦး ... ။

ရှုတ်တရက်သော် ... မြင့်ခိုင်သည် ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ြိမ်ကြည့်
သော်။

ထိနောက်မှ သတိရကာ သခြားငါးကုန်း၏အောက်သို့ ပြန်ဆင်းမည်
ကြော်သည်။

မိမိညိုကို မိမိယုံ၏၊ ငင်းပြင် ညီပင် ဖြစ်လင့်ကတား အဆွယ်ရောက်စံ
လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် လှနိုင်၌ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသည်။ တာဝန်ရှိသူ အစ်ကို
သုတေသနီးအနေနှင့် အခါအခွင့်သင့်သောနောက်မှ စုစုမျှ မြေားမြှုံး တားမြှုံး
မှတ်သည်ကို တားမြှုံးရမည်။ ယခုမှ မိမိသည် မည်သိနဲ့ ဝင်ရောက်
သမာန်ယုံကြည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဤသို့ တွေးမီသောကြောင့် အောက်သို့ဆင်းရ
ပြန်သည်။

သူ့ရာတွင် ကလေးနှစ်ဦးက သူ့အား မြင်သွားသည်။
မိန့်မပို့လေးမှာ ထိတ်လုပ်တုန်လှပ်သွားပုံရ၏။ လှနိုင်ကမှ ခေါ်
အားသင့်သွားပြီး လုပ်းခေါ်၏။

“အစ်ကိုကြီး ပြန်ရောက်ပြီလား ... လာလေ ... အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်
ပို့နဲ့ စကားပြောကြရအောင် ...”

သူ့ညို၏ ဟန်ပန်အမှုအရာမှာ ရိုးသားသမျှ အသံမှာလည်းတည်၌
မြော်၏။ ထိုကြောင့် မြင့်ခိုင်သည် သူတို့ထဲ လျောက်သွားသည်။

မိန့်မပို့ကလေးက မြင့်ခိုင်ကို တစ်ချက် မရဲ့တရဲ့ ကြည့်၏။
ပုံနောက် မျက်လွှာချလွှာကြည့်၍ လှနိုင်ကသာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“အစ်ကိုကြီး သူ့နာမည်က မြောင်တဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ တစ်သိမ်
ကျော်က ဦးကြီး ဦးစံကျော်ရဲ့ သိုးအကြီး၊ မြောင် ... ဒါ တို့အစ်ကိုကြီး ...”

မြောင်သည် မြင့်ခိုင်အား တစ်ချက်မျက်တောင်ကျော့ချုံးကိုလှန်ကြည့်

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ

မည်သိမျကော့ မပြော၊ ရှုက္ခာခြင်းကို ကြီးဘာတွန်လှန်၍
မရတရ အပြီးလေးကိုမူ ပြီးရာသည်။

လူခိုင်ကသာ ဆက်လက်၍ ရင်းပြပြောဆိုသည်။

“မြင်က ကျွန်တော်တက်ရမယ့် အမှတ်တစ်ကျောင်းမှာ ရှစ်တန်း
တက်နေတယ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ သူညီမ မြှသွင်ကလည်း ခြောက်တန်းမှာတဲ့
ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ရဘေး ခင် သူငယ်ချင်းရတောပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

မြင့်ခိုင်သည် မနေ့ညက ကိုပိုးစိန် ပြောသည်ကို သတိရမိ၏။

တရုတ်မြန်မာ ကဗြားမလေးဖြစ်၍ မြခင်၏ အသားအရောင်
ပြောင်းသွေ့ ချော်တုန်းညွှန်သည်။ အားအေသာ ဆံတောက်ကြောင့်
မျက်နှာလေးမှာ ပိုမိုနပိုမိုနေ၏။

ჭ.ჭ.သော ခန္ဓရကိုပင်စည်ဝယ် ယောက်ဘူးတို့ ရင်ချမှုဖျယ်
အလျေပန်းမှန်တို့ စုစုပေါင် ဂါဏ်ဝင့်တင့်တယ် ဖူးဖွင့်စွဲယောက်ပြီတည်း။

မြင့်ခိုင်သည် တည်ဖြမ်စွာပြီးလျက် အေးချမ်းစွာ ဆိုသည်။

“သိကြရတာ မေးသာတယ မမောင် ... အစ်ကိုကြီးတိမှာ ညီမမရှိဘူး။ ညီမအချယ်တွေ တွေ့ရင် အစ်ကိုကြီးတိ၊ ခင်မင်တတ်ပါတယ”

မြတ်၏ မျက်တောင်ကော့များ ဖွင့်လန်းလာသည်။ မြင်ခိုင်အား
တစ်ချက်စွဲဖော်ကြည့်၍ စကားပြန်သည်။

“ကျွန်မတိမှာတော့ အစ်ကိုပြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... အစ်ကိုပြီး

ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ କାହାରେ

"... ခန်စနစ်ရှိပါ၊ မမြင်ခင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးက အခု ဘယ်မှာ

“ရမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ...”

“ရမ်းပည်နယ်ဘက်မှာ ...”

“ဟର୍ତ୍ତଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଗତିରେ ତପ୍ତମତ୍ତେବ୍ରା ସ୍ଵର୍ଗଶାଖାର୍ଥୀ

မြှင်သည့် ပထမဆုံးအနေနှင့် မြင့်ခိုင်အား “ကိုယ့်”ဟူ၍ အခေါင်း
သတ်မတ်မြေပါသည်။

“မမြင်တိ အစ်ကိုးကို မတော့ရတာ ခန်းနှစ်ရှိပြီ ဟုတ်လား ...”

ମାତ୍ରାକୁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା

“ଦୈ.ତୋ? ଦୈ.ପିତାଙ୍କ । ତିଲେଷ ଏଣାପିବ ନୀଳି:ରାଯୁଦ୍ଧି:ଲେ:
ଓ ବୁଝିବାକୁ: ହାତକି:ରାଯୁ ଓ ଜୀବନକି:ରାଯୁଦ୍ଧି: ଚାନ୍ଦିଯାଲେ: ଗତତଳ୍ପି: ଗ

အတောက် ဝင်သွားကြတယ် နောက် တပ်ရင်းငါးနဲ့ ရှိခိုင်ပြည့်နယ်ဘက် မျှေးဖြောက်တောက်ကို မိမိနှင့်ရတယ်ပဲ၊ အင်းစိန်ကို ကောင်ဒီအိမိတွေ

ଦେଉ ଅର୍ଥଗୀଣିଃତ୍ଵ ମନ୍ଦିରପୁନ୍ର ପ୍ରକଳ୍ପରୀତିଲାଭାୟ । ଆଶିଧର୍ମଙ୍କ
ଏ ଅର୍ଥଗୀଣିଃତ୍ଵ ଦେୟରାୟ”

မိန္ဒာ:ကလေးသည် သူအစ်ကိုကြီးကို အထူးသယောဇ်ရှိပာန်တဲ့၏။

“အင်းစိန့်မှာ တိက်ကြတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ကျဆုံးကြတယာ အစ်ကိုကြီးသာ ကံသိလို မသေချုန်ရှစ်တယ်၊ အင်းစိန့်ကျပြီ

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ပြောင်းသွားကြတာပဲ၊ အခုထိ အစ်ကိုကြီးတိ၊ ကိုပြန်မတွေ့ရသေးဘူး”

မြင့်ခိုင်သည် မြေခင်အား ကရဏာသက်သွားသည်။ လျခိုင်ကလည်း ဘာကို အတွေးနှက်သည်မသိ ခေါင်းစိုက်လျက် ပြီမဲ့နေသည်။

“စာတွေဘာတွေတော့ ... ရတယ်မဟုတ်လား မြေခင်”

“စာတော့ မှန်မှန်ရပါတယ် ကိုကြီး၊ ငွေလည်းရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ခုထိ မိန်းမယူသေးဘူး၊ ကျွန်းမတို့ကို စာသင်တဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက သူတပ်က ထွက်တဲ့အချိန်ကျမှု၊ ကျွန်းမကို ဘိအေအောင်ရမယ်တဲ့ အဲဒီကျမှု ဘူး မိန်းမယူမယ်တဲ့”

မြင့်ခိုင်ရင်၌ ဆိုသွားသည်။ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းသည်နမ်၏ မောင်ကောင်းလည်း ပိဿာလျော့တကား၊ အတန်ကြားမှ မြင့်ခိုင်သည်ပြီးသည်။ ဤအဖြူးမှာ မြေခင်၏ အစ်ကို ပြီးမည်အဖြူးမျိုး ဖြစ်သည်။

“မမြေခင်ရဲ့ အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုပေါ်သလဲ”

“ကိုသောင်းရွှေ၊ ဆာဂျွင်သောင်းရွှေ”

“ဆာဂျွင်သောင်းရွှေကို ကိုကြီး မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဟာ ခြေလျင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်တပ်သားဟောင်းတစ်ဦးပါ၊ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းငါးနဲ့ ကိုကြီးတို့ရဲ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်ဟာ အင်းစိန်စစ်မျက်နှာမှာ ‘မြေတစ်လက်မ ... အသက် တစ်သက်’နှင့်နဲ့ အတူတွေ့တိုက်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီတော့ ငါညီမနဲ့ ကိုကြီးတို့ဟာ ထင်တာထက် ခွေးရှင်းနဲ့ နေတယ်၊ ကဲ ... နေကျြံးပြန်ပေတော့၊ ကိုကြီးတို့လည်းပြန်မယ်၊ ညီမတိုး အိမ် ကိုကြီးလာလည်းမယ်၊ ကိုကြီးတို့အိမ်လည်း လာလည်လည်းကြားလား”

မြေခင်သည် မြင့်ခိုင်အား မျက်တောင်ကော့များ လှန်၍ တစ်ချက်

ပြန်သည့် ထို့နောက် သန့်စင်စွာ တစ်ချက်ပြီးပြ၍ လျခိုင်ဘက်သို့လည်း ကိုက်ဆက်သည်။

“ကျွန်းမပြန်ဦးမယ်၊ ကိုနှုခိုင် ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျောင်းမှာ ကြေဟာပေါ့”

မြေခင်သည် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သမင်မင်ယ်၏ ပါပါးခြင်းဖြင့် ကျော်မှု သချိုင်းကုန်းကြီးမှ ဆင်းလျက် ပျောက်ကျယ်သွားသည်။

“နှုအစ်ကိုနှုစ်ယောက်သည် ပြီမျက်နှုန်းခဲ့၏။”

နေမှာ ဝင်ခဲ့၍ ညနေရော်ရှိ၍ သချိုင်းကုန်းကြီးမှာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်

“ညီလေး ဘာဗိုင်နေတာလဲ” မြင့်ခိုင်သည် စ၍ မေးသည်၊ မာဝါကျမှု လွှိုင် လွှုပ်ရှားလာ၏။

“မြော့ ... မြေခင်ပြောတာတွေဟာ အမေပြာခဲ့တာတွေနဲ့ ကျွန်းတော်ရှုံးတိုင် အစားလာခဲ့ရတာတွေနဲ့ တူလွှုံးလိုပါ”

“ဘယ်လို တူတာလဲ ညီလေး”

“ကျွန်းတော် ထော်ထောက ဇြို့ကနေ ဂျပန်စာသင်ဖို့သိပြီး အစ်ကိုကြီး၊ ပုန်ကုန်လွှုတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား ... । နောက်တော့ ... အစ်ကိုကြီး၊ ပေးတော်ထဲဝင် မူလတန်းက တစ်ဆင့် ပိုလ်သင်တန်းတက်သွားတယ် ကြားမောက်”

မြေခင်ကဲသို့ပင် အစ်ကိုအပေါ် သံယောဉ်ဗြီးလျသော လျခိုင်သည်၊ ကို၏ ရာဇ်ဝင်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောနေသည်။

“ဂျပန်ခေတ်နဲ့ တော်လှန်ရေး တစ်ခေတ်လုံး အစ်ကိုကြီးသတင်းကို ကြားခဲ့ရဘူး ... । စစ်ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြုလာတော့ ပိန်ချုံးစုတ်ပြတ်နေတာမျို့၊ အမေဆီးငါတာ ကျွန်းတော်မှတ်မိ

သေးတယ်”

လူခိုင်သည် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြန်ပြောနေ၏။ ပြည့်လျမ်းသော ရင်မှာ မုန်တိုင်းဒက်ကိုဖြင့် မခဲ့ခိုင်တော့။

“လာကျယ် ပြန်ကြရအောင်၊ လမ်းလျောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

မြင့်ခိုင်က နေရာမှ စခွာသဖြင့် လူခိုင်သည် လိုက်ခဲ့သော်လည်း စကားကိုမှ မရပါ။

“အစ်ကိုကြီးပြန်ရောက်တော့ ရာဝဝတ်ဝန်ကြီးက အဖော်ဂို့ခေါ်ကြီးတယ်။ အဖေက အရောက်ကို ချက်ဆင့်သောက်တယ်၊ အမေက နိုတယ်၊ အမေနိုတော့ ကျွန်တော်လည်း နိုတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ အဖေကကော အမေကကော မဆူကြဘူး”

မြင့်ခိုင်သည် လမ်းလျောက်ရင်း ခေါင်းကို နောက်လှန်ကာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပင်သက်ရှုသည်။ မြင်းပွဲအလုပ်ခွင့်၌ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း ခဲ့ရာသည်၊ ယခု သူ.ညီ၏စကားများကြောင့် သူ.ထိတ်မှာ ပိုပင်ပန်းခဲ့ရာသည်။

“ရွတ်လပ်ရေးရုတ္တုနှစ် အစ်ကိုကြီးက ကောလိပ်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ အင်ပက်တော်ကြီးက အစ်ကိုကြီးကို သမက်ဖမ်းချင်တော့ အဖော်ဂို့ မျက်နှာသာပေးတယ်။ အဖေက အရောက်ပိုသောက်ပြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ဖြူနှစ်တွေရယ်၊ ရဲဘော်ဖြူ၌တွေရယ်၊ တော်ခုတပ်ရင်း တစ်ရယ်၊ ပြည့်ချိုင်ကိုသိမ်းကြတယ်၊ ဦးလေးခင်သား တင်မောင်မြတ်က ကောလိပ်ကနေ ပြန်လာပြီး ကွန်း၏၏ လက်အောက်မှာ ခေါ်ရာတပ်ရင်း တပ်ခွဲမှုး ဖြစ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို ပြောတယ် ...မင်းအစ်ကိုက အရားတဲ့”

သံဃှိုင်းကုန်းစပ်၌ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ရပ်လိုက်ကြ၏။ လူခိုင်သည် ဘာကြောင့် ဤစကားများကို ပြန်ပြောနေရသနည်း။

“မြိုင်းမှာ အမေက်၊ လည်ပင်းရွှေခေါ်လောက်(ခွဲကြီး)ခါးမှာ အောက်(သေနတ်) မယားဆံတော်ဆိုပြီး တင်မောင်မြတ်တို့ ရဲဘော်ဖြူ၌ ရှုံးပိုင်ဆန်တွေနဲ့ ကျွန်းသစ်တွေ ထွေချွဲပြီး ကြီးပျားလိုက်တာ”

“တင်မောင်မြတ်အဖေက ပြည့်သူ.မျမ်းကြီး မယားထံသုံးယောက် ကျွန်းတော်တို့နဲ့က ရွှေပန်းထိမ် ဦးစိန်ရဲ့၊ တစ်ဦးတည်းပိုင် ပြည့်သူ.မျမ်းကြီးတော်ကို ပန်းထိမ်လက်ထောက် မောင်မောင်လေးက တိုင်း ပြောကြော်မှုးကြီး ... ဟား ... ဟား”

လူခိုင်သည် နာနာကြည်းကြည်း ရယ်သည်။

“အဖေနဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတွေကိုတော့ တစ်လ ငွေသုံးဆယ်နဲ့၊ တစ်ဒီတိတဲ့၊ ဒီတုန်းက ကျွန်းတော် ဆယ်လေးနှစ်သား ရှိသေးတယ် တိုတယ်ဆိုတာ နားလည်ခဲ့တယ်။ တပ်ခွဲမှုးကြီး တင်မောင်မြတ်က ပြောကြော် အစ်ကိုကို အရားလို့ခေါ်တာ”

မြင့်ခိုင်သည် အကိုကြီးတွေက ပြီမ်နေသည်။ သူ၏စကားရပ် အဲဒီတော် သူ.အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွဲသကဲ့သို့ ခဲ့နေရ၏။

“အစ်ကိုကြီးသတင်းတွေက ရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုက အစိုးရရဲ့ လျှင်တပ်ရင်း အမှတ်တစ်မှာ စစ်သားလေးအဖြစ် ပြန်ဝါဒတိုက်ခိုက် ပေးပေးတဲ့၊ တင်မောင်မြတ်က ပြောတယ်၊ မင်းအစ်ကိုဟာ ပါဆိုကိုလာရင် ပါဘိုး၊ အောက်ထစ် တပ်ခွဲမှုးတော့ ဖြစ်မှာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအစ်ကိုက အောက်ပြန်နေတဲ့ နယ်ချုပ်လက်ပါးစေ စစ်တပ်မှာ စစ်သားဝင်လုပ်နေတယ်တဲ့၊ အကိုဟာ အရားတဲ့”

လူခိုင်သည် ရယ်ပြန်၏။ မြင့်ခိုင်းမှာ ပြီမ်နေရသည်၊ သူ.ညီသည် အဲဒီမှုး ဤသို့ မပေါက်ကွဲဘူး။

“သူပြောတာမှန်တယ်၊ အခု သူပုံးက လက်နှက်ချုပြီး ကျွန်းအိမ်ကြီး

တွေ၊ နှမတွေ၊ မအတွေကို စီန်တစ်ဆင်စာတိ၊ မယားတစ်ယောက်ကို သုံးသောင်းကုန် တင်တောင်းပြီး ကူးနှစ်နေနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်တို့က သချိုင်းကုန်း ပလက်ဖောင်းမှာ၊ အဖောက ယစ်ထုပ်ကြီး”

မြင့်ခိုင်၏ခေါင်းမှာ မော်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တင်းမာ၍ အမှ အရာမှာ တောင့်တင်းနေသည်။

“တော်တော့ညီလေး၊ ဒီစကားတွေ မင်းငါကို နောက်ထပ်မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့တော့ ကြားလား”

မြင့်ခိုင်၏ မာကျာသောအသံကြောင့် လှနိုင်မှာ ရတ်တရက် အုံအားသင့်သွားသည်။

“ငါခိုင်းအတွက် ငါမှန်တယ်ထင်တာ လုပ်ခဲ့တာ၊ ငါကို ဘယ်သွား၊ ရိုက်မခိုင်းဘူး၊ စွဲပ်မတိုက်တွန်းဘူး၊ အခါ သချိုင်းကုန်းဘေး နေရလို့လည်း ငါနောင်တမရဘူး၊ ငါယုံတာ ငါလုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါလုပ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မှန်တယ်လို့ ယုံတယ်၊ သေအထိယုံတယ်၊ သေအထိယုံမယ်၊ မင်းမှတ်ထား ကြားလား၊ သေအထိယုံမယ်၊ ဘေး... တို့မလိမ့်နိုင်တာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အေား ဒီမြေကြီး၊ မြန်မာ့မြေကြီး၊ ငါကိုယ်ငါတော့ ခုအထိ မှန်တယ်ထင်တယ်၊ ငါလိုပဲ သူ့နည်းနဲ့သူ့မှန်တယ် ထင်တဲ့လူတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါကို ငါဘာ့မှ မပြောချင်ဘူး၊ မှန်တယ် မှားတယ်ဆိတာ ကယာကံရှင်တွေက အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ မှတ်ထား၊ ဒီမြေကြီးကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာ၊ ငါရင်လည်း မှားခဲ့ရင် ငါမဟုတ်တဲ့ သူတို့ရင်လည်း မှားခဲ့ရင် တစ်နောက် သရေားသည့်နှယ် မြေကရယ်လိမ့်မယ်... ဒါပဲ၊ လာသွားမယ်”

မြင့်ခိုင်သည် လှနိုင်ထဲမှ စကားပြန်မဖောင့်ဘဲ သချိုင်းကုန်းကြီး ထက်မှ သွက်သွက်ဆင်းလာသည်။

တော်တော့ မွန်မွန်တူထူဖြင့် ဆင်းလာခဲ့စဉ် သတိမပြုမိသော်လည်း ရောက်ရောက်မှ မြင့်ခိုင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားမိလေသည်။

မိမိတို့အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မိုးရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းပြောင် ထိန်ထိန်ညီးစေ လေသည်တကား။

လျှပ်စစ်မိုးရောင်တို့ကို ကျော်ခိုင်း၍ ကိုဖိုးစိန်သည် သမီးဝက်မကို ဝင်း သူတို့နောက်ဘက် နောက်ဖော်ပေါက်ဝုံးရပ်နော်။

“ဟ... ကိုဖိုးစိန် ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုဖိုးစိန်သည် စကားမပြောဘဲ မျက်လုံးမှေးမှေးမှား ပိတ်အောင် အောက်လောက်၍ ဝက်မကိုနှစ်းလိုက်၊ မြင့်ခိုင်ကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေလေသည်။

ကိုဖိုးစိန်သည် သူ့သမီးဝက်မကို အလွန်ချစ်သည်၊ ချစ်မည်ဆိုလည်း ဖုံးတို့ကိုပါပော်။

ဝက်မသည် လေးလသမီးနှုပြီး ရိုက်ထဲမှသက်ပါ ပေါင်းလျှင် ယုံသုံးလရှုပြီး ကိုဖိုးစိန်မှုံးမှုံး မစွမ်းကြည့်လုပ်ရှင်ကြား လင်မယားဖြစ်သည် မှာ ကိုးလသာရှိသေးသည်။ ဝက်မကို ကိုဖိုးစိန် ချစ်ထိုက်၏။

“ဟောလူ... ခင်ဗျားသမီးကို နောက်မှန်မှုံးမှာ... ကျွန်တော်မေးတာ

ခြေစမ်းပါဉီး၊ အေမှာ လျှပ်စစ်မီးတွေဘာတွေနဲ့ ထိန်လျချည်လား”
“တိတိတိနှင့် မြင့်နိုင်ကမေး၏။”
ကိုဖို့စိန်သည် မြင့်နိုင်မေးသည်ကို အလွန်ပွဲကျဖွယ် ပြက်လုံးတစ်ရပ်
ပဲမာ ရှယ်မောလိုက်သည်။
ထိနောက် မြင့်နိုင်မေးသည်ကို တိုက်ရှိက်မဖြော သူ့သမီးကို
ပြောဟန်ဆိုသည်။

“ဝက်မ... ဦးလေးကိုပြောလိုက်စမ်း... ဦးလေးက သဘာဝကို
ဘယ်တော့မှ နားမလည်ဗျားရှင့်...လို့ လျှပ်စစ်နဲ့လောကနိုဗာန် တည်ဆောက်
နေတဲ့ခေတ်မှာ ဝက်မတို့အိမ်လည်း လောကနိုဗာန်ပဲရှင်လို့ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

မြင့်နိုင်မှာ နိုးအားထက် ရှယ်အားသန်သွားသည်။ ကိုဖို့စိန်မှာ
စိတ်ဆုံးရခက်သော လူတဲ့မျိုးဖြစ်သည်။

မြင့်နိုင်သည် ဝဝဘုတ်ဘုတ်နှင့် ချွစ်စရာကောင်းသော ဝက်မကို
ကိုဖို့စိန်လက်မှ လှမ်းယူချီပွဲလိုက်သည်။

“ကဲ... ဘုရားဒကာ... လာ... လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားဇာတ ခင်ဗျား
ရှင်းလှည်း”

ဝက်မကိုချို့၍ မြင့်နိုင်သည် ရှေ့မှဝင်ခဲ့၏။ တော်ဟဲနှင့် ဘုရားဒကာ
သည် လှနိုင်နှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ခဲ့လေသည်။

မီးပိုချောင်မှ မီးတစ်ပွင့်နှင့် ဝင်းထိန်နော၏၊ အဖေနှင့်အမော်အမြော်ခန်း၌
လည်း မီးတစ်ပွင့်၊ မြင့်နိုင်၏ စားပွဲတည့်တည့်ခြားလည်း မီးတစ်ပွင့်။

တစ်အိမ်လုံး ဝင်းထိန်နောသည်။ ညနေက ဝင်းလာစဉ် ဤသည်တို့
အား သတိမပြုမီအောင် လျှမ်းသော မီမီမျက်လုံးများကို မြင့်နိုင် အပြုံတင်
မိသည်၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဘုရားဒါယကာနှင့် လေဘာတီခေါင်းနှင့်၊ ကောလိပ်စိန်
တို့၏ အိမ်ဂေဟာ စင်တော်ကြီးမှာလည်း လျှပ်စစ်မီးရှိန် တထိန်ထိန်

ပေါ်သည်။

“မှာ အပေါ်ထိုင်သည်၊ သူတို့အားလုံး ထိုင်မိကြသောအခါ မြင့်နိုင်
မှာသည်။”

“ကဲ... လင်းစမ်းပါဉီး”

“လင်းနေဖို့ လိုသေးသလား အစရိရာ၊ တစ်အိမ်လုံး ထိန်နေပြီပဲ၊
ကဲ... မဟုတ်ဘူးလားအတော်”

မှာမသည် နှုတ်နှင့်မဖြေ၊ ကိုဖို့စိန်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။
ပျော်ရော်း ခေါင်းငဲ့ထားသည်။

“နေပါဉီး၊ ချိုကြပါဉီး၊ ကျွန်တော် မနက်ဆယ်နာရီကမှ ထွက်သွား
အခါ မီးတွေဘာတွေနဲ့ မြန်လျချည်လား”

ကိုဖို့စိန်သည် အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

“မြန်ဆို... ချွစ်သန်းကျော်ရှုံးပေါ့၊ နီကောင်တွေက ဒီနေရာကျတော်
မျိုးမျိုးကောင်းတယ်”

မြင့်နိုင်မှာ ရုတ်တရ် နားမလည်။

“ဘာဗျား၊ ချွစ်သန်းကျော်ရှုံး ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ဖြည့်ဖြည့်းလေ့လာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြုမှာပေါ့”

“ဒီလို... ဟောသိတစ်ရွေးကောက်က အိမ်တွေ မီးလိုက်ချွင် ချွစ်သန်းကို
လိုက်ရပဲ၊ တစ်အိမ် တစ်လင်းကျော်၊ နှစ်အိမ်တောင် ပူးနေတဲ့အိမ်ဆို
ထယ်၊ အခါ ကျွန်တော်တို့က ငါးကျပ်၊ ခင်ဗျားတို့က ငါးကျပ်၊
ပြီလား”

“ဟင့်အင်း မရှင်းသေးဘူး”

“အာစရိရာ လည်းမလိုနဲ့ အတော်အား၊ တယ်၊ ချွစ်သန်းတို့အဖွဲ့ရုံးမှာ
ပျော်စစ် မိန်းဘုတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ အိမ်တွေကို သွယ်ပြီးပေးတယ်၊

ချုပ်သန်: ကို ငါ: ကျပ်တစ်လ မှန်မှန်ပေးရဲ့ပဲ၊ ကာဆင်တိအိမ်၊ ဦးစစ်ကျွန်အိမ်၊
မရွှေ့မိအိမ်၊ ကိုစံပဒါမ် ကြောလိပ်ရတာ၊ ကျွန်တော်သာ စာတ်ကြီးဖို့နဲ့
မီးသီးရိုး မလွယ်သေးလို့ အခွင့်ပျားတို့ဆိုက ရတဲ့အိမ်လခဲ့၊ ဆင်တာ...
နေ့လယ်က လျခိုင်ရယ် ကျွန်တော်ရယ် ဖရော်လမ်းသွား လိုတာဝယ်
ကောက်ဆင်လိုက်တာ အာရိပိုင်းအတွင်း ပြီးတာပဲ”

မြင့်ခိုင်သည် ခေါင်းခါသည်။

“အာစရိ ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

“ဘာခြိင်းခါရမလဲ”

“ဒါဘွဲ့အောင် မလာက်ဘူး မိုးခိုးကျပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... ကျေပ်တို့ နီးတာမှုမဟုတ်ဘဲ ချုစ်သန်းခါးတာပဲဟာ ပြီးတော့ ချုစ်သန်းခါးတာကို ဘယ်လူမှ လာဖမ်းရဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“କୀ ଜତିରେଗ ମିଳାଇଲୁଣ୍ଡିଲୁଣ୍ଡି ଅନ୍ତର୍ଦୟନ୍ତରେବାରି”

“မိတ္ထမတက်အင်လပ်ဘမား ခက်-ခက်ပါးဂါးမာ”

ကောင်းကြပေ၏။ မြင့်ခိုင်မှာ ဘာကစ၍ စကားပြန်ကောက်ရမှန်း၊
မသိ။

မြင်နိုင်သည့် ဤမြေနေစဉ် အမေကလည်း ကိုပါးစိန်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူသီပြောသည်။

“မောင်ပိုးစိန်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲသားရဲ့၊ ကိုယ်ကခိုးတာမှုမဟုတ်ဘဲ၊ ငါးကျပ်တောင် ပေးထားရတာ၊ ပြီးတော့ အများလည်း ဒီလိုလုပ်နေတဲ့ ဘူး”

မြင်ခိုင်သည် အမေဂိုလ်ကြည့်သည်။ အများလည်း ဒီလိုလုပ်နေတဲ့ ဥစ္စ၊ အမေအတွက် ဤခိုင်ခြေသည် နိုင်လဲတရားဝင်လေဟု တူသည်။

Digitized by Google

မရှုကသမက ၏ဆင်ခြေမှာ ကိုဖို့စိန်အတွက်ရော၊ မရွှေမိအတွက်
ပါ၊ ဟိုပဲပည့်မြေအတွက်ရော၊ ဦးစစ်ကျော်၊ မဝါနာအတွက်ရော၊ ကာဆင်
ပတ္တံပါမက လူခိုင်အတွက်ရောပါ နိုင်လဲတရားဝင်နေပုဂ္ဂသည်။
ကတ်ပြည်လုံး၌ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေ ကြသော အခြေခံပဒေကြီး
ပျင်လည်း ဖြစ်နေမည်။

မြင့်ခိုင်သည် အမေကို အာခံ၍ ပက်ဖြိုင်မငြင်းတော့။ ကိုပို့စိန်း
လို့ ယတိပြုတ်ပြော၏။

“ကိုပိုးစိန်နဲ့လျခိုင် မနက်ကျ ခင်ဗျားတို့ တပ်ထားတဲ့ မီးလုံးတွေနဲ့
ပြောတဲ့ ပို့မြတ်ပို့၊ အောင်တော်မလိုချင်ဘူး”

“ଏ... କାହିଁବାତିଲ୍...”

“မီ:လု:တွေနဲ့ မီ:ကြိုးတွေ ပြန်ဖြတ်ပစ်လို့ လျှောကာ... ခင်ဗျာ:အခန်း
ကပါကတွေ မပြုတ်ချင်နေ ကျွန်တော်တို့အခန်းကဟာတွေ ဖြတ်စမ်းပါ...”

“ဘ... ဘဖြစ်မလဲ အာစရိတ့”

“ဘာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲသားရဲ့”

“ဘာလိုမဖြစ်ရမလဲ”

“ငွေငါးကျပ်နဲ့မီးလေးပွင့် ထွန်းရတာ အင်မတန်သက်သာတဲ့
ဘယ်၊ အမောက်လုံးကလည်း မှန်စပြုပြီ၊ မင်းအဖေကြီး မျက်လုံးတော်
ဘာမနေနဲ့၊ လင်းလင်းရှင်းရှင်းလေး ရှိပါစေ၊ ပြုတ်မပစ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော်
ကိုင်း မင်းတို့ညီအစ်ကို စာကြည့်တဲ့ မီးအိမ်ကြီးက တစ်ညာကို ရော်သီး
စုံပါလ်းတောင်သောက်တဲ့ကောင်ကြီး၊ ဒီကောင်ကြီးကတင် တစ်လဲ
တွေ့ကြပ်ခဲ့...”

“အမေရိ... ဒါတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုဝါယံ
ကိုပါးစိန်၊ ခင်ဗျားအဘိုးလေးမိန်းမ ညျှောင်တုန်းလမ်းက အဒေါကြီ

မမလေးဆီ ကျွန်တော်လိုက်ပြောပေးမယ်၊ ငွေချေးပြီးတော့ ဒါတာဘာက်(၁) တပ်၊ ကိုယ်ပိုင်မီးသွယ်မျှ”

ကိုဖိုးစိန်သည် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးများ၊ င်္ချားက မျက်မွေးတစ်ဆုံးတင်ကြည့်တာ၊ ကျွန်တော်က အခြေအနေ သဘာဝအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဟပ်မိသိလျှော်အောင် လုပ်တားတဲ့အလုပ်တစ်ခုပျုံ...”

“ကိုဖိုးစိန်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... । ကျွုပ် နားမလည်ဘူး...”

မြင့်ခိုင်က တကယ်ပင် နားမလည်၍ မေးလိုက်သော်လည်း ကိုဖိုးစိန်က သူ့ကို တော့တယ့် မော်ကြည့်သည်၊ မိမိစိတ်ရှည်ရှည် ရေရှး လည်လည် ရှင်းပြခြင်းကို မြင့်ခိုင်သည် ဘာကြောင့် နားမလည်ပါသနည်း။

“ဒီလိုလေး၊ သူတို့က ဒီအလုပ် လုပ်စားနေတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ်မိတာ ကိုယ်တပ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်မိတာ ကိုယ်တပ်တာ မပြောနဲ့ ရန်က ခင်ဗျားပြောသလို တပ်ပြီးသား၊ ပြန်ဖြတ်ရင်တောင်မှ သူတို့ နြှိုင်းကုန်မယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကတော့ နြှိုင်းဘာဖြစ်မလဲမေးမယ်၊ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဟုတ်တာပါ၊ ကျွန်တော် အတွက်ကတော့ ဟိုလိုနဲ့ ပြောသလိုပဲ၊ တော်လှန်ရေးကို ကလေးကတားသလို မလုပ်ချင်ဘူး၊ အသေး အဖွဲ့နဲ့ ရန်သူကို စစ်မကျေညာချင်သေးဘူး...”

မြင့်ခိုင်က ြိမ်နေသော်လည်း လှုခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန်အပြောကို သဘောကျု၍ တို့ခိုးရယ်သည်။

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ချစ်သန်းတို့လား”

“အင်းလေ ဘယ်သူရှို့မလဲ”

ထို့၏ အမေသည် မြင့်ခိုင်မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သောစကားကို

“အောင်ရှုစ်သန်းတို့က မဆုံးရှာပါဘူး သားရယ်၊ နှေ့လယ်က ပျော်ဘာမှ၊ ရိုရိုသေသေပါပဲ၊ ဟောပို့တောင့်မှာ ရေတိုင်ဆောက်ပေး ပေါ်ကြော်၊ ကော်သိန်းစွဲကျပ် ထည့်ဝင်ပါတဲ့၊ အမေတို့က လမ်းကိုဖြတ်ဖြတ်ပြီး ပြောကြော် သွားသွား ခပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပါပဲ ပေါ်ရယ်ဆိုပြီး၊ အမေသုံးကျပ် ပေးလိုက်တယ်၊ ဓမ္မားပြီးတော့လည်း ဟိုလက်မှတ်ပြုလိုက်စမဲ့”

မြင့်ခိုင်သည် သတိရဟန်နှင့် အိတ်တွင်းမှ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ပြုနှုံး ထုတ်ပေးသည်။

“ဘာလက်မှတ်လဲ”

မြင့်ခိုင်သည် ဝက်မကို ချိထားလျက်နှင့်ပင် လက်မှတ်ကို လှမ်းယူ မေးသည်။

“အဖွဲ့လက်မှတ်လေ၊ သူတို့အဖွဲ့ဝင်တဲ့ လက်မှတ်၊ ငါးကျော် ပိုက်ရတယ်၊ နှစ်စွဲကြော်အပြီးအပြိုမ်းတဲ့”

မြင့်ခိုင်က လက်မှတ်ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ချစ်သန်းတို့၊ ဝင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဖြစ်သည်။ ပြောစွာ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌကြော်ဥက္ကဋ္ဌမှတ်ပါသည်။

“အမေက အခါ သူတို့အဖွဲ့ဝင်လိုက်ပြောပေါ့လေ”

“အေးလေ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့”

ကောင်းလှပါ၏၏ ချစ်သန်းတို့အဖွဲ့ကြီး၏ အမေကဲ့သို့ အပန်းမကြီး၍ သူဘယ်နှစ်သိန်းရှိမှန်းမသိ။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိကျု၍ ကိုဖိုးစိန်ဘက် လှည့်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီမီးတွေကို တကယ်ဖြတ်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့

ဟုတ်လား”

“သွေ့... ကျွန်တော် စကားကုန်ပြောခဲ့ပါရောလား၊ နော်း
ကျွန်တော်အကြံရပြီ”

ကိုဖိုးစိန်သည် ဇွားစဉ်းစားသည်။

“ဒီလိုလုပ်၊ အစရိက တရားမဝင်တဲ့ အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူး
ဟုတ်လား၊ ဒါကိုကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တရားဝင်အောင်
လုပ်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင် ခင်ဗျားက အိမ်ဗျား...”

“နဲ့ အခုတော့ကော ခင်ဗျားက အိမ်ရှင်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ဗျား
မဟုတ်လို့လား”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလုကစပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်
ရှားမယ်၊ အစကုန်းတုန်းက တစ်လသုံးဆယ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ မီးမပါဘူး၊
အခုမီးပါတယ်၊ ဒီတော့ နောက်လကျစပြီး အိမ်လခ ကျွန်တော်မြှုင်လိုက်မယ်၊
သုံးဆယ့်ငါးကျပ်၊ ချစ်သန်းကိုလည်း ငါးကျပ်ပေးမနေနဲ့တော့၊ ချစ်သန်း
ဆိုက မီးရှုတယ်-ဘာတယ် ဆိုတာလည်း မေးစစ်လိုက်၊ ကျွန်တော်အိမ်
မှာမီးရှုတယ်၊ ဘယ်ကရာသလဲ၊ ဘယ်လိုရသလဲ၊ ဒါက ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊
ကျွန်တော် သဘော၊ ခင်ဗျားသုံးဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ရှားနေတယ်ဒါပဲ”

စကားအခဲ့၍ ကိုဖိုးစိန်သည် ဥပဒေပျောက်ကြတစ်ရှင်ကို နှိမ်နှင့်၍
အမှုသည်ကို အောင်မြှင့်စွာ လွှတ်လမ်းရှာပေးနိုင်စွမ်းရှုသော ဝတ်လုံးတော်ရ^၁
တစ်ဦး၏ ကျော်ပြုခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်လေသည်။

မြိုင်နိုင်သည် ဦးကျော်သည်။ ဦးတစ်ဦးကျော်တွင်မူ ကိုဖိုးစိန်သည်
“ပိုင်”သွား၏၊ အိမ်ဗျားသည် အိမ်ရှင်၏သဘောကို မည်သို့ လွန်ဆန်နိုင်
မည်နည်း။ မကျော်လွှာ အိမ်ပေါ်မှုဆင်းသွားရုံသာရှိသည်။ မိမိအနေနှင့်
အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းနိုင်သေးပေါ်။

“ပိုင်ပါတယ် ဘုရားဒေကာ... ခင်ဗျားအကြံအတိုင်းဆို ကျွန်တော်
ကျွန်တော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပြာတော့ မသန့်ဘူး၊ အင်းလေ... မတတ်
တော်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်အိမ်လခ သုံးဆယ့် ငါးကျပ်
တော်တယ်”

ကိုဖိုးစိန်က ကျော်ပွား တဟဲ... ဟဲ... ဆက်ရယ်နေသည်။
ကျွန်တော်မှ မလွှာသာ၍သာ အလျော့ပေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင်း၌
တော်တယ်။

“နေပါဦး၊ ကိုဖိုးစိန် ကျွန်တော်တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“နှစ်ခုမေးနိုင်ပါတယ်”

မေးမြှင့်လွှိုင်က ရယ်ကြသည်။ မြိုင်နိုင်က မရယ်ဘဲ တည်တည်နှင့်
တော်တယ်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ပြောရှင် ဒီကောင်တွေဟာ
ပြုပြန်ပျက်စီးနေတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဒီမီးကိစ္စဟာ သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်
ပျက်စ်ရပ်ပဲ၊ ဒါကိုဘာလို့ ခင်ဗျားက ကာယက်မြှောက် ဝင်အားပေး
တော်တယ်”

ကိုဖိုးစိန်၏ စပ်ဖြည့်ဖြည့်မျက်နှာမှာ တည်သွား၍ လူမှာလည်း
မှားသည်။

“သွားကလည်း ဘာတွေရှောက်မေးနေတာလဲ”

မေးသည် ဝင်ဟန့်၏။

ကိုဖိုးစိန်က သက်ပြင်းရှုလိုက်သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို
ပြုပြာရန် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ပျက်လွှာချု၍ ပျက်လုံးများကို
ကိုယားသည်၊ လိမ်ထားသော ခြေနှစ်ဖက်ကို ဖြေြုံးခြေဖေါ်းချင်း
ရှုလိုက်နေ၏။ ထိုနောက် ခေါင်းသည် ဆတ်ခနဲမေ့လာ၏။

ဒေါက်ရုံကြီးအား တွေ့ရသဖြင့် အနပညာဘရိတ်အပ်သွားသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ငါညီတို့ ငါတူတို့ ပြန်ကြတော့ ကြားလား၊ ဒီမှာ ငါသားတွေ့ရှုတယ်၊ ပြန်ကြတော့ ကြားလား”

အဖော်အသံမှာ အာရာရွှေရော လေးနေသည်။

ချစ်သန်းသည် မြင့်ခိုင်အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

“ဆောရိုးပဲ ကိုပြင့်ခိုင်၊ ကျွန်တော် နံပတ်ရှစ်လေး ဝင်သွားလို့ ဒီညနည်းနည်းများသွားကြတယ်... ဆောရိုး... ဆောရိုး”

“ကိုစွဲမရှိပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်အဖော်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ခြော့... ဒါထက် အခုခင်ဗျားတို့ မိုးရပြီနော်၊ နောက် ငါးရက် အတွင်း ရေရှိုးမယ်... ဒါ ကျူပ်လုပ်ပေးတာဗျာ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုချစ်သန်း”

“အို... မတင်နဲ့... မတင်နဲ့... ဒါက ကျွန်တော်ဝါးစွာရား၊ ကဲသွားမယ်၊ ဦးရေး... ကျွန်တော်ပြန်မယ်... မနက်ပြန် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ချစ်သန်းတို့ ပြန်သွားသောအခါ ဆူဆူညည်အသံကြောင့် ကိုဖိုးစိန်လည်း ကူးလာသည်။

အဖော်သည် ကိုပိုးစိန်အား တွေ့သောအခါ မူးနေသော မှုက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ဟော... ဖိုးစိန်... မင်းဖိုးစိန်သာဆိုတယ် ငါလို့ဆိုတတ်ရဲ့လား”

ကိုပိုးစိန် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြီးရွင်နေသည်။

သူက အဖော်အား ရိုးသားစွာ သဘောကျနေဟန်တူ၏။

“ဟာ... ဘယ်ရမလဲ ဦးကမှ ဖိုးစိန်အစ်”

အဖော် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မှာ ရှုပေမဲ့ ငါက မင်းသမီးတစ်လက်တည်း ရှိတယ်ကဲ

(ပြောသော)

ကိုပိုးစိန် ပြုမျှသွား၏။

“ကိုထွန်းရွှေ ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အဖော်သည် အမေ ဝင်ဟန့်သဖြင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ သိချင်းသာ

(ပြောသော)

“လောက်တစ်သစ် မကြားပါဘူး၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သားက မင်းသား

(ပြောသော)

“ကိုထွန်းရွှေ ရှင်မှာ အရှက်မရှိဘူးလား”

“အရှက်... အရှက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ကိုပိုးစိန်က ရယ်မြို့ပြန်သည်။

“ရှင် မရှက်ပေမဲ့ ကျွမ်းရှက်တယ်၊ မြင့်ခိုင်... နှင့်အဖော်ကိုအပိုပါတယ်ပဲလိုက်တော့”

“ထမင်းစားပါဘေးဦးအမေ၊ ထမင်းသာသွားရူးပါ”

“ရူးဘူး၊ နင်တို့အဖေ နင်တို့ကျေး”

အမေသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

မြင့်ခိုင်က သက်ပြင်းရှိကျိုး လှိုင်ဘက်လွှဲနှုံးကာ...။

“ကဲ... ညီလေး သွားရူးကွာ...” ဟု ဆိုသည်။

လှိုင် ထွက်သွားသောအခါ မြင့်ခိုင်သည် ကိုဖိုးစိန် အကူအညီနှင့်

အေး အိမ်ရှေးခန်းပေါ်သို့ တွဲပူးတင်ထားနေရာချေပေးသည်။

“မင်းအမေက အဖော်ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီးက လူလေး”

“အဖော်လည်း အမေစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာကို”

“သူ့စိတ်ဆိုးတော့ သူပဲ ငရဲ့ကြီးမှာကွာ ဒီမှာမှတ်ထား၊ ဟော ဖိုးစိန်

လည်းမှတ်ထား"

အဖော်ည် ဟဲပြန်၏။

"ဖက်ပေါ်ချုံကျတော့လည်း ဖက်ပဲပေါက်တယ်၊ ဆူးပေါ်ဖက်ကျတော့လည်း ဖက်ပဲပေါက်တယ်"

ကိုယ့်စိန်သည် အလွန်သဘောကျနေ၏။ သူသည် အဖော်အရည် အချင်းကို ယနေ့ညျှမှ ကောင်းကောင်းသိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"နှင့်ဆိုးတော့လည်း နှင့်ပဲရဲကြီးတယ်၊ ဝါဆိုးတော့လည်း နှင့်ပဲရဲကြီးတယ်၊ ကဲဆိုးလှတဲ့ စီဉ်မှာရယ်၊ ရန်ပြီးဖဲ့တာ မလိမှာတယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား... မျိုင်း... မျိုင်း... မျိုင်း... မျိုင်း... မျိုင်း... လေးလေးက သိပ် မျိုင်းကျတယ်"

ဤသို့ အဖော်နှင့်ကိုယ့်စိန်တို့ အတိုင်အဖောက်ညီနေဆဲ လုခိုင်သည် ထမင်းပြင်ပြီးသွားသည်။

"ကဲ... လာအဖေ... ထာ... ထမင်းတားမယ် ကိုယ့်စိန်ရော့"

"ကျွန်တော်ပြီးပြီး စားကြ... စားကြ... သွားခိုးမယ်"

ယနေ့ညျှစာကို သားအဖသုံးယောက်သာ စားကြရသည်။ အမေက ဝင်အိပ်နေချေပြီး။

ထမင်းဝင်ပြီးသွားသော် အဖော်မှာ မျှက်လုံးလည်း ပိတ်၍ ပါးစပ် ကလည်း ပိတ်သည်။

ထမင်းပဲ သိမ်းပြီးသောအခါ အဖော်ကို အိမ်ရှေ့ခန်း၌ အိပ်ရာပြင် သိပ်ရသည်။ လုခိုင်က အမေနှင့်သွားအိပ်သည်။

မီးများပိတ်ပြီး မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာထက် ခြင်ထောင်ချုလျက် ပက်လက်လှန်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ မီမီတို့အိမ်ဘက်မှ အဖော်သွားကျွန်း ပြလိုက်၍လောမသိ ခြေရင်းအိမ်မှ ချုစ်သန်းတို့ အသမကားရ။

ရှိစမ်ကျော်၏ တူသုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်ခိုင်မှ သူ့ယောက်၏ အသတို့သာ အောင်မျှတော် မူနှုန်း ထွက်ပေါ်နေသည်။

အောင်မျှတော် ပင်ပန်းထား၍ မျှက်လုံးများက အိပ်ချင်နေသောလည်း မူနှုန်း မြင်းပဲအနီး ဆုံးခဲ့ရသော ထားထဲ ရောက်သွားသည်။

ကိုစော ပြောသကဲ့သို့ မီမီသည်ရက်စက်လွန်းကောင်း ရက်စက်ရ မှုသည်။

သို့သော် ယခုမီမီနေရသော အာခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထားသာ ထဲတင် တွေ့မြင်ကြုံသိရသော ထားမျှက်လုံးများ၏ ညနေတုန်းက မျှက်ရည်များ လည်လာနိုင်၍မှည်လော မသိ၊ မသိ။

မျှန်ရွှေပါ ရှင်ကို ဂါတဲဟိုင်မယ်၊ ရှင်အီမာလည်းမနေဘူး၊ ဟီး... ဟီး”
ကြိုစံပာယ်မကြားရာ တဖုံးဖုံး တအင်းအင်း အသသာ မှန်မှန်

မြန်မာသိမ်း။
နိုင်သူက အရိက်မပြတ်သကဲသို့ အောက်မှ ခုနစ်သံချိန်း အော်သူ
အအော်မပျက်၊ ရပ်ကွက်ကလည်း တုတဲတုတဲမျှမလှပ်။
မိနစ်နစ်ဆယ်ခန့် ကြာသော ရိုက်သံရပ်ဘူးသည်။ အော်သံကသာ

မြန်မာသိမ်း။
“ရှင်ဘေးရတာ များပါပြီရင်၊ ရှင်လောင်းရင် မလောင်းနဲ့။
ကများ တားဖူးလိုလဲ၊ သူတော်ကောင်းမယားကို နိုပ်စက်တာ
ဟင်း... ဟီး နိုပ်စက်နိုင်ပါစေ... ကိုဒေဝဒတံရေး နိုပ်စက်နိုင်ပါစေ
သူမှ ကျော်လိုမယားကို ရှင်ထမင်းထုပ်နဲ့ လူည့်ရာ သိလား...
ဟီး... ”

မှားထောင်နေသော မြင်ခိုင်သည် မသနားမိဘဲ ရယ်ချင်မိ၏။
အတင့်နှင့် မညြိမြတိမှာ ခုနစ်သံချိရာတွင် တူသော်လည်းဟန်မှာ
မြားသည်။

အတင့်က မအောန့်မ အဆဲလေးများပါသည်။
မညြိမြားက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့်သည်။
မိမိတို့ကိုယ်ကို ဘွဲ့တပ်ပုံလေးများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပင်

အတင့်က သူ့ကိုဘူး ကျေးဇူးရှင်မယားဟဲ မော်ဝင့်သည်။
မညြိမြား မိမိကိုယ် မိမိ သူတော်ကောင်းမယားဟဲ ချီးမွမ်းသည်။
ကျေးဇူးရှင်နှင့် သူတော်ကောင်းမယားတို့ကို ရိုက်ကြသူကာဆင်နှင့်
တို့မှာ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးစွဲသူနှင့် သူတော်ကောင်း

၁

တန်းနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ဖိုးမောင်၏ကားမှာ တစ်ဖက်ခန်းတွင် တစ်နေ့လုံး
ရှိနေသောကြောင့် ထိုည်း၌ ဖြင့်ခိုင် ကောင်းစွာအိပ်ရသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ကျော်တောော် သုံးနာရီခန့်၌ မြင့်ခိုင် လန့်နှီးခဲ့မိသည်။
“ဘန်း... နိုင်း... ရျောင်း... ဂလွှား...”

ဤအသများသည် ကိုစံပတိအီမာက်မှလာသည်။

“အမလေး အရပ်ကတို့ရဲ့ ကယ်ပါဉိုး၊ ကိုစံပ ကျွန်းမကို
သတ်နေ ပါပြီ”

မညြိမြားအသံနှင့်အတူ တဖုံးဖုံး...တအင်းအင်း အသများ ပေါ်ထွက်
နေ၏။

တဖုံးဖုံးအသများ ရိုက်သံဖြစ်၍ တအင်းအင်းအသများ ရိုက်သူ၏
အသက်ရှုံးသံဖြစ်ရမည်။

မြင့်ခိုင်သည် ထမည် ကြေား၏၊ သို့သော မနေ့ညာက အတင့်နှင့်
ကာဆင်တို့ ရိုက်ကြသည်ကို သတိရမိသည်။ သူ့စရိတ်နှင့်သူ ရိုက်နေကြဟန်
တူသည်။

“သတ်ပါကိုစံပရဲ့ အဟီး၊ သတ်ပါ၊ သေအောင်မသတ်ရင်

၅၃ ပြစ်မှားသော သူယုတ်မာများ ဖြစ်နေချိမ့်မည်။

မည်မြေသည် ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့၏ ဆက်လိုက်သည်။

ငိုသကို နားထောင်ရင်း မြင့်ခိုင်မှာ မောက် အိပ်ဖျော်သွားလေသည်။

မြင့်ခိုင် နှီးလာသောအခါ မိုးစစ်စင်မလင်းသေးသော်လည်း
လင်းရောင်များ အတော်ပေါ်နေဖြီး မည်မြေ၏ငိုသကို ဆက်ကြားရတုန်းပင်
ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှထက် သွားတိုက်၍ ရေတွင်း၌ ရေသွား
ချိုးသည်။

အဝတ်လျှော်စွဲ မည်သွား မနီးကြသေး။

အမိအပြင်ထွက်၍ မြင့်ခိုင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။

ဦးစစ်ကျော်မှာ နှီးနေချေဖြီး အဘိုးကြီးသည် ရေနွေ့ကြမ်းထိုင်
သောက်နေ၏။

“မောင်ရင် လာလေ... အကြမ်းသောက်လှည့်”

မြင့်ခိုင်ကိုမြင်သောအခါ ဦးစစ်ကျော် ပို့တော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ပို့တော်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဝင်
သောက်လေသည်။

“စံတို့ နှစ်ပါးသွားတာနဲ့ ငါတူ နှီးလာတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“အေး... တို့အတွက်တော့ မဆန်းတော့ဘူးကွား မြင်းပွဲပြီး နောက်
တစ်နာရီ စံတို့က ဒီလိုပဲ မှန်မှန်နှစ်ပါးသွားရမှ ကျေနှစ်ကြတယ်”

“မည်မြေက တော်တော် ငိုနိုင်တယ်ဦး၊ သူငါစက ကျွန်တော်
ပြန်အိပ်ဖျော်သွားတာ အခုပ်နှီးတဲ့အထိ ငိုတုန်းပဲ”

ဦးစစ်ကျော်သည် သဘောကျ ရယ်မောမ်လေသည်။

“ဘုရားဘေး မပြောနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တိတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူနှင့်နဲ့သူ
ယော... မပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုများ...”

“နှင့် လုမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုစံပကို တွေ့ရသည်၊ ကိုစံပ
သူမှသိပုံးကြီးနှစ်လုံးကို လက်တဘက်တစ်ချက်ခွဲ၍ ရေတွင်း၌
ပေါ်ပေါ်သည်။ အကျိုးလာဖြစ်၍ တုတ်ဖြီးသမျှ အခေါက်ထူးသောသူ၏
ကိုယ်၊ သတက်ပိုင်း၌ ခွဲးများက ခွဲနေသည်။”

“ဘာလုပ်တာလဲဦး”

“မယားအင့်တိတ်အောင် လုပ်တာလေ”

“အင်ဗျာ”

“စံပိုက်ပြီးပြီဆိုရင် မယားကို ရေတစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး လောင်းချိုး
ပြီးတော့ သူဟိုယ်တိုင် သာနှပ်ခါး သွေးတော့ဟာပဲ၊ စံသာနှပ်ခါး
ပြီးတော့ မြင်ဗျားသလား... ဟား... ဟား... သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်၊
သိပ်ခါးတဲ့... ကောင်းတဲ့ ရှေ့တိုးနောက်ငင်နဲ့ သူမိုက်ခွဲကြီးကလည်း ရှေ့တိုး
နောက်ငင်နဲ့ ဟိုး... ဟိုး... အဟား...”

“မြင့်ခိုင်မှာ အဘိုးကြီးအပြောကောင်း၍ လိုက်ရယ်မောမ်လေသည်။”

“သာနှပ်ခါးက ဘာလို့သွားတာလဲ”

“မျှမြေလိမ့်နိုလေ... မင်းသာနှပ်ခါးလိမ့်ပြီး သွားကြည့်၊ လင်မယား
သာနေတာပဲ”

“မြင့်ခိုင်က ရယ်မောမ်ပြန်၏။”

“မြင့်ခိုင်သည် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိန်ခုနဲ့ ဦးစစ်ကျော်နှင့်ထိုင်စကား
သည်။ ဆယ့်ငါးမိန်အတွင်းတွင် အဘိုးကြီးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်း
သည်။”

“မြင့်ခိုင်သောအခါ ကိုစံပဲတို့ အမိဘက်ကို လုမ်းကြည့်မိလေ၏။”

“ဦးစစ်ကျွန်ပြောသည့်မှာ မှန်သည်။

သူတို့အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါင်း၌ ကိုစံပထိုင်နောသည်။ မျက်နှာ၏
သနပ်ခါးအဖွဲ့သားနှင့် မည်ပြော ကိုစံပခေါင်းမှ ဆံပင်ဖြူ။ နှစ်ပေး
နေသည်။

သူတော်ကောင်းမယား မညြိမ် ကြွေးကြော်သည့်မှာ မလွန်ဟု
မြင့်ခိုင်သဘောပေါက်သွား၏။

* * *

ယနေ့နံနက် လှနိုင်ကျောင်းစတက်သည်။

မြင့်ခိုင်လည်း ဂ နာရီ၌ ကောလိပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

မဟာမြိုင်လမ်းအထိ လမ်းလျောက်ရသည်။ မဟာမြိုင်မှ စရိတ်ပြုမြိုင်ကို
အင်းစိန်ကားစီးသည်။ စရိပ်ပြုမှ ကျောင်းအထိ ခြေကျင်လျောက်ရ
ပြန်သည်။

နံနက်အတန်းများ ပြီးသောအခါ မြင့်ခိုင်သည် ယောကျားလေးများ
နေရာ စခန်းသက် ထွက်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုအောင်သန်းနှင့်
ဆုံးပြန်သည်။

ကိုစောမှာ သိပုံပူးသဖြင့် အချို့အတန်း၌ လွှာသည့်မှတစ်ပါး အားလပ်
ချိန် တူညီခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်ရော ကိုအောင်သန်းပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နိုင်သူများ
မဟုတ်၊ အိမ်မှ ဓာတ်ဘူးနှင့် ကော်ပိဿာည်းယူလာပြီး အတူသောက်လေ့
ရှိသည်။

ယနေ့ ကိုအောင်သန်းက ရောက်နှင့်၍ ဆီးဖြေးသည်။

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ထားနဲ့ တွေ့သေးလား”

“မမှာ၊ သမာန တွေ့ပါတယ်”

“သာကြံဘူး... ဘာမှမန်က်ပြောတာ”

“ကြောင်း”

“တော် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ မျက်နှာကလည်း မကောင်း

မြိုင် ဘာမှမပြော။

“ဟုကြော ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံးမိလို့ မှာလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင်
မြိုင်တဲ့၊ ဒီညနေ့ ၂ ချက်ထိုးမှာ သူတို့ ဖိစစ်သိရေးတားနားက
ပေါ်ပဲ့များ၊ ကလပ်(စ)အပြီးမှာ ပြောစရာရှိလိုတဲ့”

မြိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်၏။

“ဘုံးတယ် ကိုအောင်သန်း၊ ထားကိုကျွန်တော် မတွေ့နိုင်ဘူး...
မြိုင်ဘူး၊ ထားကယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆုံးတာ ကျွန်တော်နားလည်
မြိုင်ဘူး၊ ထားကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မတွေ့
မြိုင်ဘူး၊ တမင်ရောင်နေတာ”

“အား မနေ့က တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“အား မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဆုံးမိတာပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့
ပြင်းပွဲကအပြန်း...”

မြိုင်သည် စကားမဆက်၊ လူသာမန်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ရင်း
ကြော်။

“မြောက...”

“အငော် ကိုမြိုင်းနိုင် ခင်ဗျား ရက်စက်လွန်းတယ် ထင်တယ်”

ဘုံးသာ စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိသည်။

မြိုင်နေသဖြင့် ကိုအောင်သန်းက...

“ခင်ဗျားစကားကို ဆက်ပါဉိုးလေ”

ဟု သတိပေးသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အခန်းပတ်လည်ကိုကြည့်သည်၊ ကျောင်းသားများ
တစ်စတစ်စများလာသည်။

ဘောင်းဘိဝတ ကပြားနှစ်ဦးကလည်း ပင်ပေါင်စတင်ရှိကြ
သည်။ ပင်ပေါင်ဘောလုံးသည် ဘေး၌ ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားများ၏
မကြာခဏ လွင့်လေဝင်မှန်သည်။

တစ်နောကလည်း ကော်ဖီခွက်ကို ပင်ပေါင်ဘောလုံးဝင်မှန်၍
ကိုအောင်သန်းနှင့် ကပြားတစ်ယောက် ထိုးမည်ဖြစ်သေးသည်။ ထိုးမည်
ဆိုသည်မှာ ကိုအောင်သန်းက ထိုးမည်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လာဗျာ... ကိုအောင်သန်း၊ ကျွန်တော်တို့ကန်တောင်းသွား အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ လာ... သွားကြမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဘူးနှင့်သာဝ် အဆောက်အအုံကြီး
အနီး ကန်တောင်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ ကော်ဖီဘူးများဖွင့်၍
စားသောက်ကြသည်။ အနီးတစ်စိုက်၌ သစ်ပင်ရိပ်များတွင် ချစ်တေးကို
စသိနေကြသလော... သမှတ် နိဂုံးကို အဆုံးသတ်နေသည်လော
မပြောနိုင်သည့် မောင်နှုန်းအစုံစုံကို တွေ့ရသည်။

“နေပါဉိုးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ထားက ချစ်နေကြသလား”

အသားညီညီ ဝဝိုင့်ဝိုင့် ကိုအောင်သန်း၏ ကိုယ်ဟန်၌ ပျောင်းစွဲမှ
မရှိ။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဘူးပြောဟန် ဆိုဟန်၌ သွယ်စိုက်ပြောစွဲမရှိ

မြတ်စွာ လုပ်စွာမေတ္တာပြန်ပြီ။

ပြောစွာ တွေ့ရပါသည်။

“အောင်သန်း ဖြော်မလွယ်ဘူး ကိုအောင်သန်း...၊ ပဝါမအနော့
ကိုအောင်သန်း ခင်ဗျားသယ်လို့ အမို့ပျော်ယူထားမှန်း မသိဘူး”

ကိုအောင်သန်းက ဘာကို သဘောကျေသည်မသိ၊ အားရပါးရ

တို့နောက် သူ့အိတ်တွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။

ဓာတ်ပုံရင်မှာ မျက်တောင်ကော့ မျက်ခုံးကောင်းနှင့် ချောမော

မိန်းမပျို့တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“မျာ်သူလဲ တော်တော်ကျက်သရရှိတယ်”

“မစ်သန်းလေ...”

“ဗျာ...”

“မစ်သန်းဓာတ်ပုံကို သွားလေရာ အိတ်ထဲတည်း ယူလာကတည်း

တော်နှုမတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ရည်စား...၊ ရှင်းပလား”

“ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကိုပြတာလဲ”

“စားလေ... အမို့ပျော်ရှိတာပေါ့...၊ ခင်ဗျား ခန်းက ချစ်တယ်

ရှာနက်ဖွင့်ခိုင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အရှင်း

ပေးသန်းက ကျွန်တော်ရည်စား...၊ အများကြီးချစ်တယ်ဟိုး...”

အောင်သန်းက ကျွန်တော်ရည်စား ခင်ဗျားနဲ့ထားကလည်း ဒီလိုပဲလား

မြင့်ခိုင်က ကိုအောင်သန်းနှင့်အတူ လိုက်လျော့ရယ်သည်။ သို့သော

အသည်းနှလုံးမှ မလား၊ ကိုအောင်သန်းကဲ့သို့ ကိုယ်ချစ်သူကို

ပျော်ရှိသူဟု ဝဝိုင့်ကြွားကြွား ပြော၍ အသည်းနှလုံးမှထွက်လာသော

မှတ်သူးမှုပါ၏၏၊ သူ့မှာမူ မရယ်နိုင်...”

“ထားနဲ့ကျွန်တော် ဒီလိုချစ်မနေကြသေးပါဘူး”

“နဲ့... ဘယ်လိုချစ်နေကြတာလဲ”

မြင်ခိုင်သည် ရှစ်တရာ် မဖြော စဉ်းစားသည်၊ အတန်ကြာမှ
သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ရှင်းပြသည်။

“သွေးသားလည်းမတော်စပ်ဘူး၊ ငယ်စဉ်က ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မိန်းမကလေးတစ်ယောက်နဲ့
ယောက်ဘူး ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုမှာ သမှတ် နယ်ချုံချင်တဲ့
သံယောဇ် သဘောဟာပါနေတယ် ကိုအောင်သန်း၊ ဒီတော့... ထားနဲ့
ကျွန်တော်မှာ အပြန်အလှန် ဒီ... သံယောဇ်သဘောမျိုးတော့ ရှိတယ်”

ကိုအောင်သန်းသည် နားမလည်းဟန်နှင့် ပါးစပ်ပြုလျက် မြင်ခိုင်
အား ကြည့်သည်။

ကိုအောင်သန်းနှင့် မြင်ခိုင်မှာ ဘီ-အေတန်းရောက်ကြမှ ခင်မင်
ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ မူလက မြင်ခိုင်သည် ဆရာဝန်ဘက်လိုက်သဖြင့်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိကြ။

ထို့ကြောင့် မြင်ခိုင်နှင့် ထား၏အတ်လမ်းကို ကိုအောင်သန်းသည်
ကိုစောက့်သို့ အသေးစိတ်မသို့”

“ထားက ရောသားပဲပျော် သဘောလည်းကောင်းတယ်... ခင်ဗျား
ကိုလည်း ခင်ဗျားပြောသလို သံယောဇ်ကြီးသားပဲ၊ ဒီတော့... သမှတ်
နယ်ချုံချင်လဲ ချုံဖိုက်ရောပေါ့ဗျာ”

မြင်ခိုင်သည် ကိုအောင်သန်းအား လည့်ကြည့်သည်၊ ကိုအောင်
သန်းသည် မြင်ခိုင်၏ မျက်လုံးများမှ အေးမြော်နှင့် မျက်နှာမှာ လေးနက်ခြင်း
ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆက်၍ မနောက်တော့။

“ဆောရိုးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက အတည်ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော်

ခြင်းများ ပြစ်နေတယ်၊ ပြောပါဗျာ... ခင်ဗျားမှာ ဘာအခက်အခဲ
ပြောပါ... ကျွန်းတော်... ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးမယ်...”

မြင်ခိုင်က ပြီးသည်၊ သူငယ်ချင်း ကောင်းတို့၏ မေတ္တာဖော်နာမှာ
အေားလုံးကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုအောင်သန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ကို ကူညီနိုင်
ပြောပါ... ခင်ဗျား ကူညီရမှာကတော့ ခင်ဗျား... မြှော်လင့်ထား
ဟုတ်ချင်မှုဟုတ်မယ်”

ကိုအောင်သန်းသည် သူ့စကားကို နားမလည်ဟန် ဖော်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားဒါတွေကို နားလည်ဖို့က ကျွန်တော်တို့ ကတ်လမ်းကို
ပြန်ပြောရလိမ့်မယ်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့
ယားရဲ့မိခင် အကြောင်းက စပြောရမှာပဲ”

“ထားနဲ့ ထားရဲ့မိခင်က ဘယ်လို သနားစရာ ကောင်းတာလဲ”

“ထားနဲ့ ထားမိခင် သနားစရာကောင်းတာက သူတို့ဟာ သိပ်ချမ်း
ဖို့ပဲ”

“ဗျာ... သိပ်ချမ်းသာတာနဲ့ သနားစရာ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားဆန်းတယ်လို့ ထင်မယ်၊ အမှန်က မဆန်းဘူး၊
မိတ်ဆွဲဌီး ကိုဖို့စိန် အသုံးနဲ့ ပြောရရင် အင်မတန်သဘာဝ
ပဲ”

“ဘယ်လိုသဘာဝကျေတာလဲ”

“ဒါလိုလေ ထားတို့ ချမ်းသာတာဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ချမ်းသာတာ
ပဲ”၊ ဒါသိန်းတန် စိန်ဗျားဘူး၊ ကိုဂျုတာ သာမန်သူငွေးတစ်ယောက်
ပဲ၊ အေးမြော်နှင့် လူသာလို လွယ်လွယ်ကုကု ရှုံးရှုံးရောပဲ၊ ဒီလောက်ဆို
ပဲ”

မှန်သမျှ ဓနရင်၊ စက်ပိုင်ဆိုရင် သွေးဖုပ်ကောင်၊ အဲဒီအယူအဆတွေနဲ့
မသိနားမလည်တဲ့ ကျေးမှာလူထုကို ဆန်စက်တွေဖျက် သွေးတွေကိုခွာရောင်း
နိုင်းကြတယ်”

“ဒါတော့...”

“ကျွန်တော်အမြင်က တစ်မျိုးပဲလေ”

“ကျွန်တော်တို့တော်လှန်ရေး အင်အားဖွေ ပြည်သူ့အာဏာရရှိ
ဆန်စက်တွေတင်မက ဒီထက်ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ပြည်သူပိုင်
အဖြစ် လုပ်ရေးက တစ်ကဲ့နား၊ သူငွေးပစ္စည်းမျိုး ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့
လက်ဝဲ အမည်ခံဥပဒေမဲ့ဝါဒက တစ်ကဲ့နား၊ လက်ရှိအခြေအနေအရ
သူငွေးပစ္စည်းပစ္စပိုင် ဘယ်သူပစ္စပိုင် ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းရဲ့ ယနဲ့ရားပစ္စည်းတွေကို
မဖျက်ဆီး ပစ်ချင်ဘူး၊ ဆန်စပါးကို မိန့်နောတဲ့ မြန်မာစီးပွားရေးမှာ
ဆန်စက်တွေဟာ ထုတ်လုပ်မှုအင်အားအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့
အလုပ်သမားရဲ့ မိတ်ဆွေ ယနဲ့ရားတွေပဲ၊ ဒီလောက်အရှည်မကြည့်ဘဲ
ရွေးတွက်နဲ့ တွက်ရင်တော့ ဆန်စက်ကိုဖျက်ပြီး သွေးပြား ရောင်းစားကြရင်
ခကေပန်း မြှုက်မြှုက်စားစရာ ပြောက်ပြားတစ်ပဲရမယ်၊ ဆန်စက်တည်မြှုရင်
လူအများ အရှည်သဖြင့် အလုပ်ရမယ်”

“ဟာ...ဟုတ်တယ် နေ့စဉ် မှန်မှန် ရွှေ့ပေးတဲ့ ဘဲပမာပေါ့...”

“ဟုတ်တယ် ဒီစေတနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ကော်တွေဟာ
ဆန်စက်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ရတယ် ဆိုတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး နိုင်းရေး ခြေထိုးမှုတွေကို
ဆန်ကျင်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြရတာ...”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

“သူငွေးက ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့

ကျွန်တော်တွေကို ငွေထောင်ချိပေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မယူခဲ့ဘူး၊
မယူခဲ့ဘူး စစ်ပြီးရင်လာခဲ့ပါ၊ အထွေထွေမန်နေဂျာ ရာထူးပေးမယ်လို့
ပေးတယ်၊ ကျွန်တော် မသွားခဲ့ဘူး...”

“ဟုတ်ပြီ... ဒဲဒေါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထားတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ...”

“ဒါကို ပြောမလိုပါပဲ ကိုအောင်သန်း၊ စစ်ပြီးလို့ ကျွန်တော်ကောလိပ်
တော်တဲ့အာမှာ ဒီသူငွေးကို ပြန်တွေ့ရတယ်၊ သူက ထားရဲ့အဖော်
တို့ မြေလတ်စကားနဲ့ ခေါ်ရင် ထားရဲ့ ဘာထွေးလေး”

“မြှုံး...”

“မှန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထားတို့ရဲ့ ဆင်စွယ်နန်းတော်ထဲ ကျွန်တော်
တွေကိုသွားတယ်။ ထားနဲ့ ကျွန်တော် စတွေ့ချိန်မှာ ထားဟာ ဆယ့်သုံးနှစ်
ပါ့ပဲ ပုံသေးတယ်။ ထားနဲ့ ကျွန်တော်ကို သံယောဇ်ခိုင်မြှုပ်စေတာကတော့
ပုံကြံးတည်းသောအဖော်ဖြစ်တဲ့ ဇည်ခန်းဆောင်က စန့်ရားကြီးပဲ။
ကြိုးဟာ ထားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ သူ
ထားကို ရိုးရိုးကွန်ပင့် ကျောင်းတောင် ထားတာမဟုတ်ဘူး။
သူငွေးတွေရှုပြီး တောင်ထားတဲ့ မျက်နှာဖြူးဆရာမတွေ သင်တဲ့
ကျောင်းမှာပဲ ထားတယ်။ အဲဒီကျောင်းက စန့်ရားသင်ပေးတော်
မြန်မာသီချင်းတို့ပုံမှ မရဘူး။ ကျွန်တော်က တယောထိုးတတ်

ကားကို ပမာသီချင်းကြီးတွေ သင်ပေးပြီး ထားဆီက ကမ္မားကိုတာ

နားနဲ့ စန်တွေကို ကျွန်တော်က ပြန်သင်ယူတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်က တယ်ပြီး ကြည့်နဲ့စရာကောင်းသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကြည့်နဲ့စရာတွေကြောင့် သံယောဇ်ပြီးက

ရတယ်”

မြှင့်ဆိုင်သည် ရေပြင်ကိုင်းကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“အဖေနဲ့ကြီးတော်က ခင်ဗျားအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

“ဆင်စွဲယုန်းတော်ထဲ ဝင်ခွင့်ပေးကတည်းက သူတို့ရဲ့သဘောထားကို သိနိုင်ပြီ။ သူတွေ့သားလူလည်တွေ့ကို ခေါင်းခေါက် ဈေးနှိမ်တဲ့ သူတို့က ကျွန်ုတ်ဘဝကို သဘောကျော်တယ်။ ချမ်းသာခြင်း ဟုက်တွေဟာ သူတို့ ဆိမ္ဗာ အပြည့်အဝရှိတော့ ဒါတွေကို နောက်ထပ် မလိုချင်ဘူး။ သူတို့လိုချင်တာက တော်မြို့ပဲ”

“ဘယ်လို တစ်မိုးလ”

“သူတို့က သစ္စရှိတဲ့ ဆင်စွယ်နှင့်တော်စောင့်တစ်ယောက်သာ လိုချင်ကြတယ်”

“ဘာရယ်...ဆင်စွယ် နှစ်တော်စွေး”

“ဟုတ်တယ်...ထားအချုပ်ရောက်ရင် သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ ပေးသာ:
ချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ဒီဂရိုရိုပို့ မလိုဘူး၊ ဂဏ်တွေရှိပို့ မလိုဘူး။
ကုန်ကုန်ပြောမယ် အလုပ်လုပ်ဖို့တောင် မလိုဘူး သူတို့ဆောက်ပေးထားတဲ့
ဆင့်စွဲယ်ပင်တိုင်နှင့်က ထားသခင်ကို သူတို့မျှကဲလဲ့ တွေ့မှတ်ချိန်အထိ
ရာသက်ပန် စောင့်ရှောက်သွားမယ့် အစောင့်ကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်သာ
ကျွန်တော်ကို လိုချင်တယ်”

“ဒေဝါတော့များ လင်ရယ်လိုပြစ်လာရင် ကိုယ့်မယားတော့ ကိုယ့်အသက်နဲ့လပါး စောင်ရွောက်မှာပေါ့”

မြင့်ခိုက် ခေါင်းခါသည်။ သူသိသမ္မတိ လုပ်ကြည် နားလည် အောင် မည်သို့ပြောရမည်မသိ။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုအောင်သန်၊ ဒီလို သာမန်စောင့်ရှောက်နည်းမျိုး၊
မဟုတ်ဘူး”

"ବୀର ମହାତ୍ମା"

“ ପେଟେ କାହାରୁଲେ ଗ୍ରାଫ୍ଟିଟେର୍ ମହିନାଃ ଏ ”

କାନ୍ଦିବର୍ତ୍ତଙ୍କରଙ୍ଗରେ ଲେଖାଣ ଭୂତତିପତର ମହିନାରେ
ବୁଝାନ୍ତିକାରୀ ହେବାରେ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ଉପରେ ଉପରେ ଉପରେ

"သချင်းတွေပေါ့များ 'ပဟိန်မြှက်သံ'၊ 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ'၊ 'နဲ့သာနဲ့
ကိုယာ စာသားကွဲပြား' တော်သွားတူတဲ့ သချင်းသုံးပုဒ်ပေါ့။ ဂိတ်
သုတေသန်း သိပါတယ်။ 'ပဟိန်မြှက်သံ'က ရာသီနဲ့အလွမ်းဘဲ့
ပုံသဏ္ဌားက မေတ္တာဘဲ့၊ 'နဲ့သာနဲ့တော်'က နိမ့်နဲ့တာရားဘဲ့"

“କୁଣ୍ଡ... କୁଣ୍ଡ... ରଣ୍ଡଃପୀତି”

"ဟာ... အင်မတန်လေးနက်တဲ့ သိချင်းပဲ ဆက်စမ်းပါဦး"

“ဘာလ စာသားအမိန္ဒယ်ကိုလား”

"မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ထားအတွက် လောက
တော် ပြောခြင်သာယာမှုဖြိုးတဲ့ လိုတရ ကမ္မာတစ်ခုပဲ။
ရှစ်မင်္ဂလာပါ၍ လူလော်ကို စွဲဖြိုး ဘာကြောင့် လူတွေဟာ

ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့သက်န်းကို ဆင်မြန်းပြီး ဝတ်ကြောင်ကိုစွန်း၊ ဆံပင်ကိုပယ်လှုံးပြီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲ တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မမှုံး သွားချင်ရသလဲ၊ ဒါကို ထားနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း မေးခွန်းတွေဟာ ဝေသန္တရာပျို့မှာ သိဉ္ဇာည်းမင်းကြီးက ဝေသန္တရာနဲ့အတူ တော့ဆီလိုက်မယ့် မန္တော်ကို တားတဲ့ စကားသဘောတွေ ဝင်နေတယ်”

ကိုအောင်သန်းသည် မြင့်ခိုင်အား မေးကြည့်သည်။ သူနားလည် ထားသော မြင့်ခိုင်မှာ မြင့်မြင့်ခိုင်ခိုင်နှင့် စိတ်ဓာတ်မာကျေသူသည်။ ယခု အဘယ်ကြောင့် ကဗျာစာတွေကို ကိုးကားပြောဆိုနေသနည်း။
မြင့်ခိုင်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“သိဉ္ဇာည်းမင်းကြီးက မန္တော်ကို ဆိုတယ်... ‘တော့လယ် ဖြိုင်ချာ၊ ဝက်ပါသို့၊ ညုက်ပြာစွဲချာ၊ မလိုက်လေနှင့်၊ သားရောနယ်၊ ရွယ်လည်း ပျိုမျှစ်၊ ပန်းမွင့်သစ်တို့၊ မည်မည့်မည်း။’ နန်းသူဖွံ့ဖြိုးပေးပြီး၊ နှဲ့သာပျုံးမွေး၊ ကိုယ်နှင့်ဝေးလျက်၊ ပြောကြီးတ်ရွေ့၊ မကြိုက်လေနှင့်၊ စိမ်းရွှေ့ဖြင့်၊ ဖြောစ်ခြယ်သန်း၊ သွယ်သွယ်သန်းသား၊ ဆေးစွန်းပြောက်စုံ၊ ကော့ဓာမ္မရှစ်၊ ခေါ်မဖြစ်တည့်း၊ အသစ်စဲ၊ ဝတ်ပြီးရဲမှာ နပ်ပိတောက်၊ သစ်ခေါက်ဆွတ်ယျိုး၊ ဖန်ရည်စွန်းသား၊ သက်န်းလျှော့တော့၊ မကြိုက်လေနှင့်...’ တဲ့...ထားအတွက် မှာလည်း ဒီသိချင်းကို သင်ရတာနဲ့တ်ဖြိုင်နက်... ကော့ဓာမ္မရှစ် ခေါ်မဖြစ်တွေကို စွန်းပြီး နပ်ပိတောက် သစ်ခေါက်ဆွတ်ယျိုး ဖန်ရည်စွန်းတဲ့ သက်န်းလျှော့တော့ ကို လူတွေက ဘာကြောင့် မက်ရသလဲ ဒီမေးခွန်းကို မေးတယ်...”

“အား... ဟုတ်သားပဲ မေးစရာပဲ”

“ဒီတော့ ခရီးမဂ္ဂင်ဟောနဲ့ ရှစ်ပါးသော မဂ္ဂင်တရားတွေကို ကျွန်းတော် ရှင်းပြီးမြတ်တယ်၊ တစ်ခါ မဂ္ဂသစ္ာနဲ့ပံ့ယှဉ်ပြီး ဒုက္ခနဲ့ သမုဒ္ဒ

ကျွန်းတော်က ဆက်ရှင်းပြမိတယ်... အဲဒီညက ထားဟာ သိပ်ရောင်းတော် သိပ်ရောင်းမှာ ငိုးနေခဲ့တယ်တဲ့...”

“ဘာ... ဘာကြောင့်”

“မျှစ်သူနဲ့လည်းကွဲရာ မချစ်သူနဲ့လည်း ပေါင်းရာ ဇာတ်ရောအစရှိတဲ့၊ မျှင်း၊ သေခြင်း၊ သုက္ခတ်နဲ့ ယုံ့တွေပါလာတဲ့ ဆယ်တစ်ပါးသော ဘာကြောင့်၊ တရားဟောမိတဲ့ ကျွန်းတော်တို့ကြောင့်”

ကိုအောင်သန်းက မျက်လှုံးပြီး၍ သူ.ကိုကြည့်သည်။

“ဇာတ်နေ့မှာ ထားအဖောက ကျွန်းတော်ကိုပထမဆုံး ကန်ကျက် သူ.သမီးကို ဒီလိုဒုက္ခနဲ့သောကတွေအကြောင့်၊ မပြောပါနဲ့တဲ့...”

“များ... ဒါက မြန်မာတိုင်း ကြားဖူးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မြန်မာတိုင်းဟာ ဆင်စွဲယ်နန်းတော်ပေါ်မှာ မနေဘူး...”
ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြစ်ပြစ် ထားအဖော့၊ ကျွန်းတော်ဟာ သူ.သမီးလေ... ဒါပေမဲ့ စကားများခဲ့ရတယ်၊ သူက သူ.သမီးကို စိတ်ချုမ်းသားတော် ကျွန်းတော်စကားတွေ တရားတွေကြောင့် သူ.သမီး ပျော်ရတာ ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဘာ... ဒီအဘိုးကြီးက မဟုတ်တာဘဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဘယ်အထိ မဟုတ်လဲ သိလား၊ မာစ်သက်တစ်ခါ ကျွန်းတော်မယ့်နိုင်တဲ့ စကားတစ်ခုကိုကြားခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို...”

“ထားဟာ လူသေတာနဲ့ မသာချေတာ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့...”

“အဗျားကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတုံး၊ အဘိုးကြီးက အဗျားကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတုံး”

“သေခြင်း အိမ်ခြင်း နာခြင်းတွေကို အမှတ်မထင် သူ့ဘာသာသူ တွေရင် တွေပါစေတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်က ‘အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ရပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ နှစ်ပြာ၊ အိန္ဒ သေမည်’ အတည် မကျပါ၊ သခံရဟာ တင်ကာလ မကြတဲ့ မြှေဂကတီမှာ၊ လေးဘုံးအပါယ်ငရဲစာ’ သည်ဖြင့် တရားလော့မဲ့ မလိုပါတဲ့ သူသမီး မယ်သီလရှင် ဝတ်ဖို့ သူမှေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့...”

“ဖြစ်မဖြစ်ရလေး”

“အဲဒီနေ့ သူတို့အမိမာ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ ရယ်ရမလား
ငိုရမလား ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငိုနေတဲ့ထားအတွက်တော့
ကလေးအင့်တိတ်အောင် မှန်မှန် အရိပ်အယောင်တော့ ပြခဲ့မိပါတယ်”

မြင်နိုင်သည့် ကြော်စွဲမှုနည်းစွာ ဝန်ခံသည်။ ထို့နောက် စကားကို
တက်၏။

“ဒီတန်း အထွေထွေသောင်းကျွန်းမူကြီး ပေါ်လာတယ်၊ ကျွန်းတော်က တပ်မတော်ပြန်ဝင်ပြီ။ စစ်သားလုပ်ခဲ့တယ်၊ ထားတို့နဲ့လည်း မတွေ့နိုင်ဘဲရှိခဲ့တယ်၊ အင်းဖန်၊ ဘေးလယ်၊ သံတောင်တွေ သိမ်းပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်းတော်ကျောင်းပိုင်တက်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ ထားနဲ့ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်”

မြင့်ခိုင်၏အသံ၌ နာကြည်းမှုပေါ်လာသည်။

“ထားဟာ ဒီအချိန်မှာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ၊ ထားက ကွန်ပင်ကျောင်းတက်ပြီ၊ လူလောကကိုလည်း ဝင်တွေ့နေပြီ၊ ခက်တာက လူလောကနဲ့တွေ့လေ ကျွန်ုပ်တော့စေကားတွေကို သူ အမှတ်ရလေပဲ၊ အမှုပ်မြင်လေပဲ”

“သူမိဘတ္ထကကော”

“သူမြိုဘတ္ထက ကျွန်တော်ကို အရင်ကလောက် လိုက်လိုက်လုလု မရှိစတော့ဘူး၊ ပဲဆီးတာက ကျွန်တော်ဘာ ဆရာဝန်ဘက်ကို ဆက်မလိုက်နိုင်

“**အမေရိက ကျန်းမာရေးကြောင့် ကျန်တော်ဟာ မြန်မြန်**
လုပ်ရပါ ဖြစ်ရမယ့်အခြေမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျန်တော်
လုပ်ရပါ ဖြစ်ရမယ့်၊ ဒါကို ထားတို့မိဘက သိပ်မလိုက်ဘူး”

" နုတ္ထူး... သူတို့ကမကြိုက်လို သူတို့က ခင်ဗျားစာသင်ခက်ခဲ့သူ့ "

"ແພບ:ວັນ:ລາ ອີເປັນ ລົງອັນດັບເມຍ ຕັ້ງຈຸບັນຕາຍ
ກູງເຄີຍ ອິດຕະກຳ(ທີ)ວັນ:ຕະຫຼິ ກົດຕັ້ງຫັກ ກົດຕັ້ງ
ຖານຍັນ ວຸ.ມືວາອຸ່ນດູ ວຸ.ວິທີ:ທິຕ່ງງົມ:ວາມູສູ ຂັດງູຍ
ກີ: ມບູກົກ:ຮັບກຸນຕາຍ ອີເປັນ... ກົດຕັ້ງຫັກຕະຫຼິກ
ກົດຕັ້ງຫັກ ອາເມຊີ: ໃນ ໝຶກຕະຫຼິ ປົມຫຼາກ ກຸນຕັ້ງຫັກ
ກົດຕັ້ງຫັກວັນຕະກຳ ກົດຕັ້ງຫັກວັນຕະກຳ ພົມຫຼາກ

“ମୁହିଁଙ୍କ ବାଯନ୍ଦାଳ”

"ပြည်မှာ ကျွန်တော့အစ်မက ကျောင်းထားပေးနေတယ်၊ အစ်မနဲ့
ကလသို့ ဆောင်လည်ဗြိတာ မဟုတ်ဘူး"

"D.C." 1

"မြန်မာ မန်းစရာ ဘာရိလို့လဲ"

မှန်စိတ်အကြောင်းလို ဆိစရာသတ်းတွေ
ပေါ် ဘာတေသိတာ ချုန်တော်မပြောချင်ဘူး”

မြင့်ခိုင်သည် ဆောင် ဒြိမ်သွားမြန်သည်၊ ကိုအောင်သန်းက မေးသည်။

“နေပါး၊ စောစောက ကျွန်တော်ကူညီနိုင်တာရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါဘာလ”

မြင့်ခိုင်က အကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့နေ ထားကိုကျွန်တော် မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ စကားပြန်ပေးပါ”

“ဟာ... ဘယ်ကောင်းပါမလ”

“ခင်ဗျားမကူညီနိုင်ရင် ကျွန်တော် ဇွဲတ်မတိက်တွန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထားကို မတွေ့နိုင်ဘူး... । ပြီးတော့... ဒီနေ့နေ နှစ်ချက်မှာ ကျွားကျောင်းမှာ ကျွန်တော်... စာသွားပြစ်ရှိသေးတယ်”

“ဒီလိမ့်လုပ်နဲ့လေ ကျွန်တော်သွားပြောပေးပါမယ်၊ အဲ... ဘာပြောရမလ”

“ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ မတွေ့နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့... । ပြီးတော့... ထားက ကျွန်တော် မြင်းပွဲသွားတဲ့ကိစ္စ မေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ဘာမှမရှင်းပါနဲ့”

“ဟာ... ခင်ဗျား အလုပ်သွားလုပ်တာပဲဟာ”

“ဒါတွေကို ထားမသိဘူး၊ ထားသိတာက ကျွန်တော် မြင်းပွဲသွားတယ်၊ ဒါပဲ... ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ကူညီချင်ရင် ကျွန်တော်... အလုပ်လုပ်တာတွေ ဘာမှမပြောနဲ့”

ကိုအောင်သန်းသည် ဆောင် နိုင်ကျွား၏၊ ထိနောက်မှ ဆိုသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရက်စက်လွန်းတယ်ထင်တယ်”

မြင့်ခိုင်သည် နေရာမှထပ်။

“ဒါမူးဘာတံ့သန်း တစ်ခါတလေ သိပ်ချစ်ရင် သိပ်ရက်စက်ရမယ်...”

“ကိုကူညီကြောင့် ထားကိုရက်စက်ရာ့လဲ... သိလား”

“ကိုကူညီသန်းကမဖြေ၊ နေရာမှသာထသည်၊ သစ်ပင်ရိပ်မှ ခွာခဲ့

ပြုခိုင်ကဆိုသည်။

“ကျွန်တော်ထားကိုရက်စက်ရမယ်၊ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်

ကျွောင်လည်နေရတဲ့ တောလယ်မြှိုင်ချာ၊ ဝက်ပါသို့၊ ဉာက်ပြာနဲ့ချော့

ချော့ခေါ်လေရင်၊ ဒါပဲ... ဉာက်ပြာနဲ့ချော့၊ မလိုက်လေနှင့်၊ ထားမလိုက်လေနှင့်”

“၊ [ကုပ္ပါး]တွေထဲက ဥပမာဏ္ဍာန်မင်းက လုစကားပြောတာတွေ၊
လုစကားနားလည်တာတွေ အဲဒါတွေကော် ယူစွဲရှိသလား
” (၁)

"ପାଇଁବାରେ..."

“မန်တယ်...။ ပုံဆိတာပုပံဖြစ်လို ပုံပမာ ယုံစရာတွေ ပါရတာပဲ။
အက အတ်ကောင်မျိုးဟာ လူ.လောကမှာ ရှိချင့်မှရှိမယ်။ ဒါဟာ
ပဟုတ်ဘူး။ အစိမ်မှတ်ယူရမှာက ဒီဇာတ်ကောင်တွေ ကိုယ်စားပြု
အနေဖြင့်ပြ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ...ငါမိုးရိပ်အဖြစ်က စေတနာဖြူလျက်
မှ ယူဇူးသလို ဖြစ်ရတဲ့ လောကမှာ ကြိုတတ်တဲ့ အသည်းနာဖွယ်
။”

ଖୋରନ୍ତିକିଃବେ ତପନ୍ୟତାତ୍ତ୍ଵଯୋଗିଙ୍କମ୍ଭା... ॥

“မင်းနန္ဒကကောဆရာ”ဟု မေးသည်။

“မင်းနှုန်း၊ ရှင်မွေ့စိမ်းတို့က မင်းတို့လို လုလင်တွေ လုမထော် အထူးသင်ခန်းစာပေးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဆရာ...”

“ဆရာတပည့်တွေ ရှင်မဟာရန္တသာရကို ကြားဖုံးကြတယ်
ဘူး”

“କ୍ରାଃଫ୍ରାଙ୍ଗିଟାଯ୍”

“ဒိုဘဝတ် နှမလက်လျော့ နေလေတော့လို ဆိတ် ရှင်မဟာ
ပါ၊ ခစ်ထံးဖြော်ကျွောကိုကော ကြားဖူးကြသလား...”

ପରମ୍ପରାଗାତ୍ମକ ଉଚ୍ଚବ୍ରତିକାରୀ...।

"...အဲဒီကဗျာမှာ ရှင်မဟာရန္တသာရာ သူ၏အသက်အချေယ်
ပြုသွားဖိစ်မှာ လူငယ်သာဝ ဦးနောက်ကိုမသုံးဘဲ အသည်းနဲ့လုံးရှု

“မြင်ပါတယ်ဆူ”

“ဒါဖြင့် မင်းနှစ်ဗုံး မိကျောင်းစီး မြစ်ကူးတာကို မင်းတို့ ဘယ်လို အမိဘာယ်ကောက်ကြသလဲ”

କେତ୍ରାହାଃଲ୍ୟ: ଦିମ୍ବଫେନ୍଱ିଯାନ୍॥

မောင်အေးကိုဆိုသူက ပထမဆုံး သဘောပါက်ကာ
ထဲဖြေလေသည်။

“ရောမ်းခရီးဆိတာ ဘေးအန္တာရှယ်များလုပါတယ်၊ မိကျော်း
ဆိတာဟာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသားစားရေသွေပါတစ်ဦးပါ၊
လူငယ်များဟာလည်း ဆရာပြောသလို အသည်းနှလုံးက စောင့်ပြီဆိရင်
ဘေးအန္တာရှယ်ကို ဘေးအန္တာရှယ်မြင်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကို ကြောက်
မက်ဖွယ် မတွက်ဘဲ မျက်ကန်းသွေ့ပြုမွေးပါတယ်၊ ဒီအော်မှင်းနှစ်ဦး
ရင်မွေ့နှစ်းလိုပဲ အကျိုးနဲ့ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဆရာ”

“မှန်တယ်၊ ငါတပည့် သိပ်မှန်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံးဟာလည်း လူလောကြီးကို ရင်ဆိုလာတဲ့အခါမှာ မင်းနှစ်ဘုရားအား အန္တရာယ် ကြိုးတဲ့ ရောမ်းခံရီးကို မိုးကျောင်းစီး မာကူးမိုးကြစေနဲ့”

ကိုကြီးက မေးစရာရှိသေးဟန်ဖြင့် လက်ညွှန်းထောင်ပြလေသည်

“မေးလေ မောင်ကိုကြီး”

“မြန်မာ ပြန်ကြီးကို တစ်မျိုးမြင်တယ်”

“ମାନ୍ୟରୀ ଖଲ”

“[မြတ်ဆုက် ပိုင်းခြားထားတဲ့အရာတစ်ခုပဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်
သင့်ဘေးပေါ်ဆရာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီပုံပြင်က မကူးအပ်
ပေး] ခြားနားခြင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ကျူးကျော်သူတွေဟာ
ပိုပ်မက်ထဲမှာ မပါတဲ့ ဒုက္ခတွေကို တွေ့တတ်တယ်၊ ကျွန်ုတ်
ခုနှင့်အနေးစာရတယ်”

ଫିନ୍ଚିଲ୍ଲ ମୋର୍ଗିଲ୍ଲି:ଆ: କୌପିଫ୍ରୋ ଟ୍ରନ୍ସଲିଂଗିଵାଲ୍ଲ ॥
ଯାଏଁ ତଥାରୁ ତଥାରୁ ଆରଣ୍ୟରେ ଆରଣ୍ୟରେ ଆରଣ୍ୟରେ

၁၈၆၇. မောင်အေးကိုနှင့် မောင်ကိုကြီးက လေးနက်သော သူတို့၏
လေးများကို မှန်ကန်စွာ တင်ပြကြသည်။ မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ဝင်းသာ

“గిలన్: ముఖ్యతాబుతపన్ను త్రిఫింగ్ టాగీ అంక్రెస్:టా:వె అప్రోఫిం
చ్యామిషస్ట్ వుట్టెగుబా విలొగామూ ఇంగ్లీష్:ముగ్గి టైప్.గితాల్ట్ టాయ్”
బ్రెడ్ ఫిం టాగా:అష్ట్:స్ట్ యథార్థిం లింగ్ క్రెస్ట్ టాపన్ను అ
ప్రెగ్రెస్ వన్ను అంక్రెంటిఫ్, అమ్మాంక్రెంటిక్ టాఫ్:ముగ్గుఫూతాట్:ట్రీ:
గ్రాఫిక్ రిప్: అంక్రెంటిక్ గంతామె:వాన్॥

“କୁଣ୍ଡଳ ପରାମ୍ପରାବ୍ୟାକ୍ଷାତା ଗୁଣମହାର୍ତ୍ତବ୍ୟାଧିରୀ, ‘ଶିଖାଂତର୍ଦ୍ଵାରା
ଶ୍ରୀ ଫେଲେଟୋ’ ହୃଦୟରେ ତଥାବତ୍ ଆଦିମତର୍କ ଲେଖନକୁ
ଏହା ମହାର୍ତ୍ତବ୍ୟାଧି କ୍ରିୟାତ୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ପିନ୍ଧିତ ମହାବ୍ୟାକ୍ଷାତା
କୁଣ୍ଡଳ ମଯ୍ୟାଦିଟେକ୍ ଗୁଣମହାର୍ତ୍ତବ୍ୟାଧିରୀ ପରାମ୍ପରାକୁ
ପରାମ୍ପରାକୁ ପରାମ୍ପରାକୁ ପରାମ୍ପରାକୁ ପରାମ୍ପରାକୁ

ကောင်းတွေဟာ မိန့်းမသားတွေကို ဘယ်တော့မှ မနိုပ်နယ်မရှုတ်ချုဘူး၊ ဘုရားရှင်ဟာ ရဟန်းများကို မိန့်းမသားတွေကို မာတို့မလို ခေါ်ခိုင်းတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က မိခင်ဂိဏ်းဝင်များလို့ရတယ်၊ ကမ္မာလောကမှာ မိခင်ထက် မြင့်မြတ်ဖြေစင်သူဟာ မရှိဘူး”

မကြင်စိန်သည် မြှုမြှုံးကို ကြည့်သည်၊ မြှုမြှုံးကို ဆက် မေးသည်။

“ဒီဘာဝတွင် နှမလက်လျှော့ နေလေတော့ဟု ဆိုတဲ့ ရှင်မဟာ ရှုံးသာရရဲ့ စကားအားကိုနဲ့ တချို့၊ ယောက်ဗျားလေးတွေဟာ မှားမှား ယွင်းယွင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူမှာ ကျွန်းမန်းရိမ်နေပါတယ်ဆရာ၊ ‘ဤလျှော့ဘောင်တွင် အမောင်လက်လျှော့နေလေတော့’ဟုဆိုတာမျိုးကော့ မဖြစ် နိုင်ဘူးလား”

ယောက်ဗျားလေးများဘက်မှ မကျေနပ်သံ သောသော့ညုည် ထွက်လာ သည်။ အတောင်နှစ်စာယ်ဝါ မင်းယောက်ဗျားဆိုသူ သတ္တဝါများမှားတစ်ခါ တစ်ရုံ နှင့်ပိုင်းမျှ မဝတ်သည်၍ ကလေးတစ်ယောက်လျှော့သဘောထား မကြီးနိုင်ကြတာကား။

“အကြိုင် ပြောတာလည်း မှန်ပြန်ပါပြီပဲ၊ မြင့်မြတ်ရရှင်းခြင်းဆိုတာ မိန့်းမအတွက်ပဲ...” ယောက်ဗျားအတွက်ပဲလို့ သတ်မှတ်မှုမရှိဘူး။ ဥပမာ-တပည့်များ သင်မူးတဲ့ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်မှာ ဒုက္ခလာက ပါရိရာကို ဒီဘာဝတွင် နှမလက်လျှော့နေလေတော့ရလို့ ပြောခဲ့သလို ပါရိရာဟာလည်း ဒုက္ခလကို ဤလျှော့ဘောင်တွင် အမောင်လက်လျှော့နေလေတော့လို့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့လားဟော”

တပည့်များ မြင်းကြွား

“အေး... ကမ္မာပညာရှိ အသီးသီးကရော့၊ ဘုရားအစရှိတဲ့

တော်ဘောက်ဗျား အသီးသီးကရော့ မိန့်းများကို မနိုပ်နယ် မရှုတ်ချုပါဘူး၊ အေး... မဖြင့် ဆရာတို့ တပည့်တို့လို တိုးတက်မှုကိုရှာနေတဲ့ နိုင်ငံးယောက်ဗျားမှာ ပြည့်သူပြည့်သားအချင်းချင်း ယောက်ဗျားနဲ့မိန့်းမတွေဟာ တစ်ဦးကို အေး... မနိုင်အပ်ဘူး၊ အတူတူ ချီတက်ရေးပဲရှိတယ်”

မြင့်ခိုင်၏အသံမှာ အထူးလေးနှင်းပြောမယ်၊ မိန့်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ဗျား

“မြှင့်ခိုင် ဖြေစင်မှန်က်နေသာ ဘဝယ်ကြည့်မှုတစ်ရပ်တော့ ရှိအပ်တယ်၊ ယုကြည့်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းရေးမှာ အတောင်အရှောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဘုရားရဲ့ စေခိုင်းရာ အလိုမလိုကိုဘဲ ယောက်ဗျားဟာ နှမလက်လျှော့ နေလေတော့လို့ ပြောရဲ့အပ်သလို မိန့်းမကလည်း အမောင်လက်လျှော့နေလေ ကလို ပြောခဲ့ရမယ်...” အေး... အဲဒီလို မပြောခဲ့ ကိုယ့်ယုကြည်ချက်ရဲ့ ပြုတုမှန်က်နေဖြင့်မှုကိုလဲ ပြန်ဆန်းစစ်ကြေးး၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ဗျားပေးတွေကို သတိပေးချင်တယ်၊ အခုခေတ် စာရေးဆရာ အပေါ်စားတချို့၊ ကျောင်းမျှက်ရည်ကျသလို မိန့်းမဆိုတာ အရက်လောက်မှ သစ္စာကောင်းပျက် ယုနှစ်မူတဲ့ ခြားကြားပြားတန် အဘိုးမှာတွေကို အမိုက်ပုံးထဲက အပုပ်အသိုးလို ရှင်ကြော်ကြား ဒါပဲ...”

မြင့်ခိုင်သည် ဤသို့ မှတ်ချက်ချချု အကြိုင်တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသို့ ပောင်းကာ ဆက်သင်ကြားသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်မှာ ကျောင်းတစ်ဖောက် တက်နေရသေးသဖြင့် မြင့်ခိုင် ကျော့ကျောင်း၌ နေစဉ်စာလာမပြနိုင်း...”

မိမိကျောင်းအား ချိန်နှင့် ကိုက်ညီအောင် အချိန်စာရင်းကို ကျောင်းပါက ခွဲပေးထားသဖြင့် တစ်နောက်ည်း အတန်းမှားမှား ယူရသည်။ ညနေစောင်း၌ အင်းစိန်ကားစီး၍ ပြန်ခဲ့သည်၊ ခါတိုင်း၌ ကျေား

ကျောင်းမှာ ဘုတာနှင့်နီးသဖြင့် ရထားနှင့် ပြန်မြှုဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ခြံ
ဆရာတိုးထဲမှ လဆရဲ့သဖြင့် ဝယ်စရာတစ်ခု ရှိနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် မြန်ကုန်း၌ ဆင်း၍ ‘ဘောဂလဲ’အရက်ဆိုင်သို့
ဝင် ထရောဖိတ်ဆိပ် ဘရန်ဒါအရက်ပူလင်း အကြီးတစ်လုံးဝယ်သည်။

ငွေရှင်းပေးပြီး သတ်းစာစက္ကာနှင့် ပတ်ထားသော အရက်ပူလင်းကို
ယူ၍ ဆိုင်ပြင်ပြန်ထွက်မည်အလုပ်၌ တစ်စုံတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်သည်။
“ဟာ... ဆရာကိုမြှင့်နိုင်”

နှုတ်ဆက်သူမှာ ထားတို့အိမ်မှ သရိုင်ဘာ ကိုမြတ်သာဖြစ်နေသည်။
မြင့်ခိုင်မှာ တုန်လှုပ်သွား၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိမိ၏။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါဆရာ၊ ထားတို့မပါပါဘူး”

ထိုအခါမှ မြင့်ခိုင်သည် စိတ်အေးသွား၍ ပြန်နှုတ်ဆက်၏။
‘ဉာဏ်- ကိုမြတ်သာ ဘယ်ကလမ်းကြံ့လာလဲ’

“ကားနည်းနည်း ပြင်စရာရှိရို့ ရှိန်စက်မူလက်မှုမှာ ခကေလာပြတာ၊
ဟော- ထောင်က တစ်စိတ်ကွာ၊ ဉာဏ်-ဒါထက် ဆရာရော သောက်ပါ
ဦးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမြတ်သာ၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်”

ကိုမြတ်သာသည် မြင့်ခိုင်၏လက်တွင်းမှ ပူလင်းဆိတ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီဆရာ၊ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ ကိုမြတ်သာ နောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

မြင့်ခိုင်သည် ဆိုတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်၊ စိတ်တွင်း၌ ရှုက်သယောင်
ယုကျိုးမရသယောင်လည်း ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် အဘယ်လျှင် မိမိတတ်နိုင်တော့အံနည်း။

ဘယ်သူမှာ အကောင်းချည်း ဖြစ်သည်၊ မိမိအတွက်တော့
ဘယ်သူမှာ ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သူ ကိုမြတ်သာ နောက်ယောင်ခံမလိုက်နိုင်စေရန်
တော်မှ တစ်ဦးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

“ကျွန်းနှုတ်သူ ဥဇ္ဈာန် တပည့်များကို သတိရမိလေ၏။

သူ၏ကောင်းမှုများ နှမလက်လျှော့ နေလေတော့ဟု၊ ထားအနေနှင့်
ကောင်းမှုများ အမောင်လက်လျှော့ နေလေတော့ဟု ပြောနိုင်ခဲ့လျှင်

ပုပိုနကာင်းလေစွာတကား။

“...ကယ်လိုတင်ရမလဲဦးရဲ့”

မျှော်က လက်သုံးတော်ကြီးပမာ ဝင်ထောက်ပေးလေသည်။

“လော်အေးမိပြီး နှမိုးနီးယားတို့၊ ဝိုက်ဖိုက်တို့နဲ့ မြန်မြန်သေရင်
မြန်မြန်ရအောင် ကြီးစားနေတာ”

ဝါသတ်များက ပွဲကျရယ်ကြသည်၊ အမေသည် ရှုက်ရမ်း...

“ကိုယ့်နဲ့ ရှင်ဘာတွေ လျောက်ပြောနေတာလဲ”

မြှောရင်း ဆိုရင်းကပင် အမေကျောကို လက်ဝါးနှင့် တီးသည်။

“မဲ့...အဲ...မြင်ကြပြီမဟုတ်လား၊ စေတနာတွေ၊ စေတနာတွေ၊
ကျော်လို့ ကျိုးတာ၊ ဝါးဝါး ဖူးဖူး အမလေးမွန်းတယ်ကဲ၊ ခေါင်းကို
ရောင်းပါနဲ့”

အဖေသည် လေပြေထိုးမဆုံးမဲ့ အမေက ခေါင်းကို ရောင်းသဖြင့်
ဖြစ်ဖြစ်သည်။

ထိစဉ် လူအပြည့်တင်လာသော မြင်းလှည်းကို ခေါ်ဆိုက်၍
ကလည်း ဝင်လာအားပေးသည်။

“အခေါ်ရယ် ငယ်ထိပ်ရောမလောင်းပါနဲ့၊ ကလေးနာဇေးပါဦးမယ်”

“မား...ဟောကောင်ကာဆင် ဟောဒီမြှောကြီး မင်းလှည်းနဲ့ တင်ခေါ်
ကဲ့ကဲ့”

အမေ၏ဒေါသမှာ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲ၍လာတော့သည်။

“ကျော်ဂို့ဘာလို့ တင်ရမှာလဲ၊ ရှင့်နှမကို အတင်းနိုင်းပါလား”

“ပုံး...မယားမို့လို့တင်ခိုင်းတာပေါ့၊ နှမတော့ မထိနဲ့...မဟုတ်ဘူး
ကျော်ရှာသင်”

ကလေးသည် တစ်ချိုးတည်းဘုတ်သည်။

?

မြင်နိုင် အမြစ်ပြန်ရောက်ချိန်ခြုံ လမ်းတစ်ဖက်ရေတိုင်တွင် အဖေ ဖိုးစိန်ကြီးနှင့်
အမေသည် သစ်ခေန်းသော နှစ်ပါးသွား ကကြီးတစ်မျိုးကို ဖော်နေကြသည်။

ချုစ်သန်း၊ ကိုယ့်စိန်နှင့် သိန်းဆောင်တို့မှာ ရှေ့ဆုံးအထူးတန်းမှ
ကတေားဟား ပွဲကျနော်၏။ လမ်းမပေါ်မှု...မြင်းလည်းဆရာ ခရီးသွားတို့
ကလည်း ဖြတ်သန်းသွားခိုက် လာဘာပေးကြသည်။

အဖေရောဂါမှာ ရေအလွန်ကြောက်သည်။ အမေကလည်း အမေကို
တစ်နေ့ ရေနှစ်ကြိမ်မချိုးလျင် မကျောနပ်။

ဤသိမှုမြင်း ရေတိုင်းနှစ်ပါးသွားဘာတ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အမေက အမေကို ဇွတ်ရောလောင်းပေးသည်။ ခေါင်းမှရေများ
ကျော်ချိန်ခြုံ အဖေသည် ရေမွန်းသော ကလေးငယ်သဖြယ် စုံစုံဝါးဝါး
အော်သည်။

ဆပ်ပြာတွန်းနေစဉ် ကြေးတွန်းစဉ် အားလပ်ချိန်ကလေး၌ အဖေက
ပရီသတ်ကို လေပြေထိုးသည်။

“ကြည့်ကြ...ကြည့်ကြ ပရီသတ်တို့ရော လင်ကိုရေချိုးပေးနေတော့
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုံတဲ့ အမရား၊ ကိုနဲ့ရှိ မရှိ သမ္မားလလို့ မထင်ကြနဲ့”

တန္ထနိုင်ဘုရား

၁၀၅

ချစ်သန်းတိအဖွဲ့က ပွဲကျရယ်မော်ကို အမေသည် အဖောက်ပေါ်
ပြောတီးသည်။

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်၍ အီမံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။
အရက်ပူလင်းကိုလည်း အဖောမြင်နိုင်သည့်နေရာ၌ စုက်ရနေသေး၏။
မကြာမိ အမေနှင့်အဖော ပြန်ရောက်လာကြလေတော့သည်။
“သား...နှင့်အဖော မဟုတ်တာတွေ ပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်၊
နောက်ကို... နှင့်အဖော နှင့်ချိုးပေး၊ ငါမချိုးပေးတော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ အမေ၊ ကျွန်တော်ဒေါ် လခရဲ့တယ်။ ဒါမှာ...”
အော်... အမေ၊ ကျွန်တော်ဒေါ် လခရဲ့တယ်။ ဒါမှာ...”

မြင့်ခိုင်သည် ကျားကျော်းမှ တစ်လျှင် တစ်ရာငါးဆယ်ရလေ
သည်။ အရက်ပူလင်းဖို့နှစ်၍ ကျွန်သွားကို အမေလက်အပ်သည်။
အမေသည် သား၏ လုပ်စာကို မြင်သော် ဒေါသပျောက်၍ ဝမ်းနည်း
ဝမ်းသာ အမူအရာပေါ်သည်။

“မင်းအဖော ပင်စင်လခတွေကော ဘယ်တော့ကျေမလဲ မသိဘူး”
“ကျွန်တော်...အေဂျိုရဲကို လိုက်ပေးပါမယ်...” အမေမပါနဲ့...”
အမေသည် အီမံတွင်းမှ စွပ်ကျယ်နှင့် ပုံဆိုးအသစ်တစ်ထည်
ထုတ်ခဲ့၍ အဖောကိုပေးသည်။

မြင့်ခိုင်က စွပ်ကျယ်ကို အဖောကိုယ်၌ ဝတ်ပေး၍ လုံကွင်းကို
ခေါင်းမွွပ်ချေပေး၏။

“ဟဲ...ဟဲ...ငါသားလခထုတ်လာတယ် ဆိုတော့ အဖောဖို့တစ်ခွက်
တစ်ဖလားဖို့”

မြင့်ခိုင်ရင်၌ မကောင် လှ၊ ယခင် အဖေအလုပ်လုပ်နိုင်စဉ်က လခ^{ထုတ်ပြီဆိုလျှင်} ဝိစကိုလေးတွေနှင့် အီမံသို့ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။

မြင့်ခိုင်သူးသားသမီးတို့အတွက် ထမင်းကြော်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်
ပြောတော်း ပါပြဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ ဘရန်ဒီ အကောင်းစားတစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့တယ် အဖော
တော်းပြီး ဘဇ် အီမံထဲမှာပဲသောက်ရမယ်”

“ဟော...ဘရန်ဒီ၊ သာဓာက္ခယ်... သာဓာ၊ ဘယ်မှာလဲ...” သောက်
တော်း”

“ပြီးတော့ ပေးမယ်လေ၊ ရော့...အဖော ဟောဒီမှာ စီးကရှက်တစ်ဘူး၊
ကြောက်ရည်ဆိုင်သွား သတ်းစာဖတ်ရင်ဖတ်ဦး...” ခြောက်နာရီခွဲတော့
ပြုခဲ့ ကျွန်တော်ပေးမယ်”

“အေး...အေး၊ ငါသားက လိမ္မာတယ်၊ ခြောက်နာရီခွဲတော့ အဖော
မှုမယ်”

အဖေသည် စီးကရှက်ဘူးကိုယျှော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ စွဲက်
ဘွားသည်။

လုံခိုင်ကိုမတွေ့ရ၊ ရေချိုးရန် ဆပ်ပြာခွက်ဝင်ပူရင်း အမေကို
ကြောက်ညွှန်စီသည်။ အမေပြောသုတေသန မကျေနပ်ဟန် အသွင်ပါနော်။

“မင်းညီ ဟိုပန်းပဲဖို့မှာ ဟိုကလေးမလေးက အင်လိပ်စာညုံလို့
လို့လေး၊ ဘူး ချွားပြုပေးနေသတဲ့”

“နေပါစေလေ၊ ကလေးချင်း စာတိုင်ပင်ကြည့်တာ ဖြစ်မှာပါ”
“အင်း... စာတိုင်ပင်ကြည့်ရင် အကောင်းသားပေါ့၊ စောကောက်
လင်သားလင်သားကြားရသေးတယ်...” တော်တော်ကြားမှ ငါမပြာလိုက်ချင်ဘူး၊
သို့ကို မင်းကြည့် သတိပေးထားဦး...”

မြင့်ခိုင်မှာ ခွဲစွဲခိုင်သွား၏၊ သို့သော်... အမေကို ဘာမူးပြန်မပြော၊
မြင့်ခိုင်သည် ရော့ချိုးပြီးသည်အထိ စိတ်မှာ အတန်လှပ်ရှားနေသည်။

။။။ မကြည့်ချင်...၊ ထမင်းစားရန်လည်း စောသေးသဖြင့် စိတ်ပြောလက်ပျောက် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်နေပေါ်သည်။

အီမံရှိ မီးလူး မီးပွင့်များကိုမြင်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် သေတွာတွင်မှ ရော်ယို အဟောင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူသည်။

ထိုနောက် ပလိုင်ယာ၊ ဝက်အူလှည်း မာ(လ်)တီမိတာ စသည်တို့နှင့် ရော်ယိုပျက်ကို စပြင်သည်။

ကိုယ်အလုပ်ကိုယ် စိတ်ဝင်စားနေခိုက် ရှေ့မှ ခြေသံများ ကြား ရသည်။

မြင့်ခိုင် မေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လှခိုင်နှင့်အတူ ဝင်းဝါသော ဆံတောက်ဟားဟားနှင့် မြေခင်ကို တွေ့ရအေ။

မြေခင်အနီး၌ မြေခင်နှင့် ဆင်ဆင် ဆယ်သုံးနှစ်အဆွယ် ကလေးမ တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြေသွင်ပင် ဖြစ်ရမည်။

“သော်... လာကြပေါ့ ထိုင်”

သို့သော် ကလေးမများကမထိုင်...။

“နေပါစော်ကြီး ကျွန်ုတ်မတို့ခဏပါပဲ၊ ထမင်းစားကြတော့မလို့၊ ကိုကြီးကို မြေသွင်လည်း ပြချင်လို့”

မြေသွင်က မြေခင်ထက် မျက်နှာပို့သွယ်သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးများမှာ သွက်ဟန်ပေါ်၍ မျက်လုံးရိုင်းရိုင်းများမှာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသူပါပီ ရဲရင့်တောက်ပသည်။ ဆံပင်မှာ မြေခင်လို့ ဆံတောက်မဟုတ် နောက်ထဲ့ အမောက်နှင့်ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် မြေသွင်၏ သွက်လက်ထက်မြှေက်မှုကို သဘောကျု၍ ရယ်မောသည်။

မြေခင်ကသာ...

“လုပ်ပြီ... ဟောဒီကောင်မလေးဟာ လူကြီးကို မရှိမသေ”ဟု

အေ။

“ကိုကြီးကို မရှိမသေလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမှန်ကိုပြောတာပဲ။

မယပဲ နင်ကငါးအစ်မ၊ နင်က ငါးအစ်မနဲ့ ဘာလို့ ခကာခဏပြောသဲလဲ”

မြေခင်က ြိမ်းနေရသည်။ မြေသွင်က ချင်ပြီးစွာ မြင့်ခိုင်ဘား တစ်လှည့်

ကျွန်ုတ်ကို၍...

“ကိုကြီးက ရော်ယိုပြင်တတ်သလား”ဟု မေးသည်။

“အေး... ပြင်တတ်တယ်ကွယ်”

“ကိုကြီးတို့ကောလိပ်က သင်ပေးသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ ကိုကြီးဘာသာ စာဖတ်ပြီး သင်ထားတာပါ”

“စာဖတ်ပြီး ရော်ယိုပြင်လို့ရတယ်”

“ဘာတတ်ရင် ဘာမဆို သင်လို့ရတယ်...၊ မမြေသွင်တို့လည်း

ကိုကေးပေါ့”

“ဘတော့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ရော်ယိုတွေ ဘာတွေတော့ မပြင်တတ်

မျင်ပါဘူး”

“နှိုး - ဘာတတ်ချင်သလဲ...”

မြေသွင်သည် ချစ်ရာပြီး၏ မြင့်ခိုင်အား လုညွှေကြည့်လိုက်လေသည်။

“အသွင်တော့ စောတောက အစ်ကိုခိုင် မယ်ဒလင် တီးပြော

ရှိသော်ကျေတယ်...၊ မယ်ဒလင် တီးတတ်ချင်တယ်၊ အစ်ကို လှခိုင်

မယ်ပို့ ပင်ပေးမလား...”

လူမံ့င်က “အစ်ကိုကြီးက ပိုတတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးသင်ခိုင်း

ရှိသော်...”ဟု ဆိုသည်။

“မင်းပဲ သင်ပေးလိုက်ပါကျယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မတို့တာ မမှုတ်တာ ကြာပြီပဲ...”

“ကဲ... ဒါပဲနော်၊ အစ်ကိုလူခိုင် သင်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“အေးပါဟယ်၊ သင်ပေးပါမယ်...”

“သင်ပေးဆို နှစ်ဖြန်က စသင်ပေးရမယ်နော်”

“မြန်လှချဉ်လားအသွင်ရယ်၊ ငါက မြေခင်ကိုလည်း အက်လိပ်စာ သင်ပေးနေရသေးတယ်”

“အို... မမကို ကိုကြီးက အက်လိပ်စာပြုပေးစေပေါ့”

“ကြည့်မဲ့နော် မိအသွင်...၊ ဟိုလူနှင့် ဒီလူနှင့်နဲ့ အားမနာခြင်း သုံးပါး...”

“အို... အားတော့ နာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တတ်ချင်တာကို...၊ မဟုတ်ဘူးလားကိုကြီး”

“မြင့်ခိုင်သည် မြှေသွင်၏ သွက်လက်ချက်ချာမှုကို အထူးသောကျ သွားသည်” ထိုကြောင့်ပင်...”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ပါ သင်ပေးပါမယ်၊ စသင်ချင်ရင် မမြေခင်တင် မကာဘူး၊ အသွင်ရော လှနိုင်ရော အားလုံးကို သင်ပေးပါမယ်”

“ကဲ... ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ လာမမ ပြန်မယ်၊ မေမေ ထမင်းခဲ့ နေပြီ၊ ကိုကြီး အသွင်တို့ပြန်ဦးမယ်”

“မြေခင်သည် မျက်တောင်ကော့များကို တစ်ချက်လှမ်း၍ မြင့်ခိုင်အား ကြည့်ကာ အေးချမ်းသောအပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်”

“ပြန်မယ်ကိုကြီး”

“ညီအစ်မန်ဦး ပြန်သွားသောအခါ လှနိုင်သည် အီမံတွင်းသို့ဝင်သွားသည်” မြင့်ခိုင်က ရော့ယိုဆက်ပြင်နေစဉ် ဦးစစ်ကျိုး ပေါ်လာ၏။

“မှာ... လာ ဦးထိုင်ပါ”

“စိစစ်ကျိုးသည် ရော့ယိုကိုကြည့်သည်”

“ရုံက သမီးပြောလို့ ငါတူက ရော့ယို ပြင်တတ်တာကိုနော...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်ုတ်တော်ပြင်လည်း ပြင်တတ်ပါတယ်၊ အသစ်လည်း တက်ပါကယ်၊ အသံလည်း လွင့်တတ်ပါတယ်”

“ငါတူက တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါဦး”

အနိုင်းကြီးသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ “ခကာနှုံးနော်” ဟု ကိုစံပတိအိမ်သာက် ထွက်သွားသည်။ မကြာမီပြန်လာသောအခါ ပါလာ၏။

“ဟာ... နိုပ်သဟေ့...”

ကိုစံပက သူ့မေးကို လက်ဖတ်းရှင့် အားရပါးရပွဲတ်ရင်း အရင်းမရှိ ပါရားမရှိခိုင်း၊ သူတို့နှစ်ဦးကို မြင့်ခိုင်နားမလည်။

သူတို့နှစ်ဦးကူး ခွဲ့ခြွှုစ်လုံးပေါ် အားရပါးရရှိင်္ဂီ္ဂုံး တစ်ယောက် အားရပါးရပ် မေးကြတော်၏။

“ရော့ယိုက အပျက်လား အကောင်းလား”

“အပျက်ပါ”

“အခါ ငါတူပြင်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမယ်”

“ကောင်းသွားမယ်ဆိုတာက အသံတွေဘာတွေ ထွက်လာမှုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သိချင်းတွေဘာတွေပါ ဖမ်းမိနိုင်တာပေါ့”

“ဘာပစ္စည်းတွေ ထည့်ရမလဲ”

“၊ ကတော့ ဘာပျက်တယ်ဆိုတာ သိမှပါ”

“အခ ဘာပျက်နေသလဲ”

မြင့်ခိုင်သည် အား:ကြီးနှစ်ဦးအား ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတိနှစ်ဦးက မူ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်နိုင်သည့် လုပ်လက်စများကိုချကာ သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်မေးတော့သည့်။

“ဦးတိုက ရေဒီယိုပညာကို ဝါသနာပါသလား”

“ହା ଠିକାପିତାପିଲୁଣ୍ଡିରେ ଏହାକାଂ ଠିପା ଫ୍ରେଡିଗର୍ଦ୍ରିଙ୍କିଳନ୍ତିରେ ଫ୍ରେଡିଗର୍ଦ୍ରିଙ୍କିଳନ୍ତିରେ

କିଥିପରି ଆହେବାଣ ଫ୍ରେଶ୍‌ଟେଲାଵନ୍‌॥

“ဒီလိုက် မောင်ဟိုဝင်းရော ဦးလေးတို့က စက်ကလေးတွေ
တွေ့ရင်၊ ဘီးကလေးတွေ လည်နေတာတွေ့ရင် မိုးကလေးတွေ ပွင့်နေတာ
တွေ့ရင်၊ ခြေးသွားစိတ်ကလေးတွေ၊ ခလုတ်ကလေးတွေ၊ ပေါ်ကြီးရှုပ်ရှုပ်
ရှုက်ရှုက်လေးတွေ၊ ပပလိန်ကလေးတွေတွေ့ရင် အင်မတန် ကလိချင်တာ...
သိလား၊ အကလိကောင်းလိုကူး တစ်ခါက... ဟို... ဟို...”

သို့စစ်ကျန်ကလည်း ‘ဟီး... ဟီး’ဟု ဝင်ရယ်ပြီး...

“ପ୍ରୋଲିଙ୍କର୍ଡଟାର୍ ପି ଥବନ୍ତି... ପ୍ରୋଲିଙ୍କର୍ଡଟାର୍ ପି” ଖୁ ଅବଧିତିକର୍ତ୍ତଙ୍କଙ୍କ ଲେଖନ୍ତି ॥

“ဒီလိုက္ခ... မောင်ဟိုခင်းရ သိလား”

“ကျွန်တော်နာမည် ပင့်ခိုင်ပါ”

“အေး... မောင်မြင်ခိုင်သီလား”

“ဦးလေးတို့ကို ဟိအိမ်ရှေ့ ဝပ်ရှေ့ကသာလေး မတောက်တခေါက် သင်ပေးတာနဲ့ သိလား၊ မင်း ဟိမိတ်တုတ် မိတ်တုတ် ရောင်စုတတ်လဲ့ ယူးယျားပြောပြောတော်ကလေး တွေ့ဖူးလား အေး...အဲဒါအပျော်တစ်ခုကို

မြင်ခိုင်သည့် ကိုစံပြောသည်ကို သဘောကျသမျှ ကရဏာလည်း
မာက်ဝင်ဘူးသည်။

ବୀ.ତ୍ରୀଗ ଶିଟ୍ଟେବାଲ୍ଲି ଗଲିଅଣ୍ଡରତାଳ

“ဟ...ဘာမဆို ကလိပ်မှ တတ်တာဂျာ တတ်မှ ထွင်လိုရတယ်၊ ကိုစစ်ကာနဲ့ ပြောလိုက်စမ်းပါဉီး၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဉီး”

“ဒီလိုက်တယ်က ငါတူရှု လူဆိတာ ထွင်ရတယ်၊ မထွင်တာက နွားပဲ
ကြည့်လေ...အစက ဦးလေ:တို့ ဘာစာ:လဲ၊ ဆန်ပဲ မဟုတ်လာ:...၊ အခု
လောင်မှန့်လည်း တစ်ခါတလေ ဗာ:တယ်...၊ ထက်ဖက်ရည်အချို့လည်း
သောက် တယ်...၊ ခေါက်ခွဲလည်းစာ:တယ်...၊ ပလာတာလည်းစာ:တယ်
ဒီနွားက အစတည်းကမြက်စာ:တယ်၊ အခုလည်း မြက်စာ:တယ်၊ နောင်
လည်း မြက်စာ:ဦးမယ်၊ ဟိုတစ်နောက ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဆေးက
ကျလာ:ထိုင် လာလုပ်ခိုင်း တယ်လေ”

“ଟେର୍ପି...ଟେର୍ପି...ଗୀତର୍କୁଣ୍ଡ...ସୁନ ହିଂସାବଲ୍ୟାର୍ଥି କେଲାଗ
ନ୍ତି ଫୁଃଲାନ୍ତର୍ଯ୍ୟ...କିଟୋ...ମଦ୍ଦିଲେ:ତ୍ର୍ଯଗୀ କିହାବର୍ଦ୍ଦପେ:ମଲା:”

“ဘယ်ဟာပါလဲ။”

“ဒီဟာတွေ အကုန်လုံး”

မြင့်ခိုင်သည် လူကြီးနှစ်ဦး၏ စိတ်ထက်သန်မှုကို မပြင်းဆန် သာတော့။

“ကောင်းပါပြီလေ... ဦးတို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော် သင်ပေးပါမယ်”

“သင်ဆို အခုစသင်ပေးကွာ”

ထိစဉ် မည့်မြှုန်င့် မဝါနတို့၏ အသံများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်လာကြသည်။

“ကိုစံပရေး... ထမင်းခုံးပြီးပြီ”

“ကိုစစ်ကျေန်... ထမင်းခုံးပြီးပြီ”

ကိုစံပန်း ဦးစစ်ကျေန်တိုက်လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြေကြသည်။

“စားနှင့်ဟေး ညီမြှုပော့”

“စားနှင့်ဟေး ဝါနရေး”

“ဦးတို့ သွားထမင်းသုံးဆောင်ကြပါဦးလား”

“ဟာ... ထမင်းဆိုတာ အချိန်မရွေးစားလို့ ရပါတယ်၊ ပညာဆိုတာ အချိန်ရွှေ့လို့ မကောင်းသွား၊ လုပ်ပါကွာ နည်းနည်းအစလေးဖြစ်ဖြစ်”

“အေးပါကွာ... မင်းဟိုဒင်း ဥပမာ ရေးသိပ္ပါယ်ရင် ဘယ်ကစ်စားမလဲ”

မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ဤမျှ စိတ်ထက်သန်သော တပည့်များကို မတွေ့ဘူး။

ထို့ကြောင့် သင်တန်းကို စရတော့သည်။

“က... ဒါဖြင့် ဒီနေ့တော့ နားယဉ်လာရုံ အကြမ်းဖျင်းမှတ်ထား ဟုတ်လား၊ ရေးသိပ္ပါယ်လုံး ပျက်နေရင်... အဲ... အသံမလာရင် ဖြူး(စံ)

မှုမဟုတ် ဓာတ်အားပင်ရင်း စိုင်ယာတွေ ပြတ်နေသလားကြည့်...

ဟုတ်လား”

“အား... ဖြူးစစ်၊ ဒါတွေ တို့နားလည်တယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ... မီးတွေတော့လင်းရင် နည်းနည်းပို့ခက်လာတယ်၊ ရေးသိပ္ပါယ်ခုံမှာ အမိက အပိုင်းနှစ်ပိုင်းပါတယ်၊ တစ်ပိုင်းကို အသံချွဲစက်ပိုင်း၊ ကားပိုင်းက ရေးသိပ္ပါယ်လိုင်းပိုင်းခေါ်တယ်”

“အင်းအင်း၊ မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေးသိပ္ပါယ်လိုင်းပိုင်းဆိုတာဘာလဲ...”

“ဒါကို အကြာကြီး ရှင်းပြုရမယ်၊ ဒီတော့ အခုနားယဉ်အောင်ပဲ မှတ်သွား...”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စံပက သိပ်စကားမပြောနဲ့ကွာ”

“ဒီတော့ ဒီနှစ်ပိုင်းအနက် ဘယ်အပိုင်းက ပျက်နေသလဲဆိုတာ အရင်စုစုမဲ့ရမယ်၊ ပထမ အသံချွဲစက်ပိုင်းကို စစ်ဆေးကြည့်မယ်...”

“ဘယ်လိုကြည့်မလဲ...”

“ဥပမာ- အခုကျွန်တော် ရေးသိပ္ပါယ်ကိုကြည့်၊ မီးတွေအကုန်လာတယ် နော်...၊ အသံမထွက်ဘူး၊ ဟောဒီ ကျောဘက်မှာ အပေါက်နှစ်ပေါက် တွေလား၊ အဲဒါကို ပစ်(စ)အပ်(ပဲ)လို့ခေါ်တယ်...”

“ဘယ်လို့... ဘယ်လို့ ပြစ်အပဲ ဟုတ်လား၊ ဟေးစံပဲ”

“တောက်တိုးတောက်တဲ့ ပစ်စအပဲ”

“ကိုစွဲမရှုပါဘူး၊ ကြားသလို့ မှတ်ထားကြပါ၊ အဲဒါကို လက်နှံကိုကြည့်၊ ကဲ... အချို့တို့ တစ်ယောက်ယောက်တို့ ကြည့်ပါ...”

“ဟေးကောင် စံပ တို့လကွာ”

“ခင်များနီးပါတယ်၊ ခင်များတို့ကြည့်လေ”

နှစ်ဦးလုံးမှာ စတ်လိုက်ခံရဖူးသူများဖြစ်၍ မတိုကြ။
 “ဦးတို့မတို့ရဲကြေားထင်တယ်၊ ကဲ- ကျွန်တော်တို့ပြမယ်”
 မြင်နိုင်တို့ပြရာ ရေဒီယိုမှာ ဂျီးဂျီးပျစ်ကျစ်အသုံးများ ထွက်လာသည်။
 ဤအခါကျုံ အသိုးကြီးနှစ်ဦးက လိုက်တို့ကြည့်သည် အသုံးများထွက်သည်
 ချည်း ဖြစ်သည်။
 ဦးစစ်ကျွန်နှင့် ကိစ္စပသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး နားမလည်
 သယောင် ကြည့်ကြည့်သည်၊ ထိနောက်မှ ပြင်တူမေးကြည့်သည်။
 “ဘယ်ကအသံတွေလ...”
 “အခုလိုအသံမြည်ရင် အသုံးစက်ပိုင်းက ပျက်တာတော့ မဟုတ်
 ဘူး၊ အသံမြည်ရတဲ့အကြောင်းက ဦးတို့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တွေထဲမှာ
 ခြောက်ဆယ်ဆိုင်ကယ်ရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဝင်သွားလို့ပဲ”
 “ဒီတဲ့ကို အဲဒီဘတ်တွေ ဘယ်ကရောက်နေတာလ”
 “အခုကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဆင်ထားတဲ့ လျှပ်စစ်က ခြောက်ဆယ်
 ဆိုင်ကယ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကျေနော်တို့ ကိုယ်ထဲလည်း ဝင်နေတယ်...”
 “မြတ်စွာဘုရား၊ ဘာလို့ တို့မသေကုန်သလ”
 “သေတတ်တဲ့ လျှပ်စစ်နည်းက တစ်မျိုးလေ၊ အခုဝင်နေပုံက
 တစ်မျိုး”
 အသိုးကြီးနှစ်ဦး ခေါင်းကုတ်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ကိစ္စပကအကြ
 ပေးသည်။
 “ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ တို့ကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အကြောင်း အရင်သင့်ပေ
 ပါလား”
 “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”
 မြင်နိုင်ကပြီးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း တမင်သဘောပါက်အောင် ဆွဲခေါ်လာတာပါ၊
 ပုံးကယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရဲ့ အခြေခံကို ဦးတို့အရင် သိရမယ်၊ ဒီတော့
 ပုံးကယ် အကျိုးအကြောင်းက စပြောမယ်၊ အဲဒါတော့ ရေးမှတ်သွားကြ”
 မြင်နိုင်က စာတစ်စွဲကိုစိန့်ငြုပ်စွဲ ခဲတံနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။
 ‘အကျိုးဆိုတာ ဗုံးလုပ်တာ မဟုတ်လားကဲ’
 “အကျိုးက ရတဲ့အား ကို ဗုံးလုပ်လို့လည်းရဟယ်၊ သဲဇာရီတွေ
 အတွက်လည်း အသုံးချင့်ရတယ်”
 “စံ... သိပ်မမေးနဲ့ကွာ”
 “အင်းပါ ... မောင်မြင့်နိုင် ဆက်ပါရှိုး”
 “သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝါဘူးတို့ငါးဟာ အကျိုးလေးတွေနဲ့ စံစည်း
 တယ်”
 “ဟာ... ဒါလောက်တော့... တို့နားလည်းတယ်ဟေ့... ဟုတ်ဘူး
 ဘူး... စံ”
 “ကိစ္စကျွန် သိပ်စကားမပြောနဲ့လေ”
 ဤတစ်ချို့တွင် ဦးစစ်ကျွန်မှာ ထိသွား၍ ပြမ်းသည်။ မြင်နိုင်က
 ဆက်သည်။
 “သစ်သားတို့၊ ပလတ်စတစ်တို့ဆိုတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်မလိုက်တဲ့
 ရာဝါဘူးတွေရဲ့ အကျိုးဖွံ့ဖြိုးစည်းပုံကတစ်မျိုး၊ သံတို့ကြေးတို့လို လျှပ်စစ်
 ဓာတ်လိုက်တဲ့ အရာဝါဘူးတွေရဲ့ အကျိုးဖွံ့ဖြိုးစည်းပုံက တစ်မျိုး”
 “ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”
 “လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်တဲ့ အရာဝါဘူးတွေရဲ့ အကျိုးအကြောင်းက
 ပြောမယ်၊ အကျိုးမှုရင် အလယ်ပဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ နျောကလီးယတ်(စံ)
 ပို့ပော ရှိတယ်၊ သူ့ထဲမှာ ပရိတ်နဲ့ နျောထမ်းဆိုတာရှိတယ်။ ပရိတ်နဲ့

ဆိတာက လျှပ်စစ်အဖိုးတတ်၊ နျေထရွန်ဆိတာက အဖိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊
အမလည်းမဟုတ်ဘူး...၊ အဲဒီ နျေကလီးယတ်(ခံ)ကို ပတ်လယ်ပြီး
ပြင်ပမှာ အိုလက်ထရွန်ဆိတာတွေက စိုင်းရနေတယ်၊ သူတို့က အမမာတ်...
ရှင်း ပြီလား'

ဦးစစ်ကျွန်သည် ဘာကိုသဘောကျသည်မသိ၊ အော်ရယ်လေသည်။
“ဦး ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ကွဲ... ဟီး... ဟီး...၊ အထဲက နျေကလီးယား
ဟုတ်လား၊ နာမည်ကိုကလည်း အသည်းယားစရာ ဟီး... ဟီး၊ အဲဒီ
အဘိုးကြီးက မင်းတုန်းမင်းကြီးပေါ်ကွာ။ ဘေးကရိုင်းနေတာတွေ ဘာ-
အား-အား... အိုလက်ထရှုံး... ဟုတ်လား အမတွေလေ၊ သင်းတို့ မိမိရား
တွေပေါ့ ဟုတ်လား- ဟား... ဟား... သဘာဝကျတယ်နော့”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအဖိုးစာတ်- အမမာတ်တွေဟာ အချင်းချင်း
ခွင့်ယားတဲ့ အားသဘောရှိနေတယ်”

“ဟား... အဲက သဘာဝကျသေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား
စံပဲ...”

မြင့်ခိုင်သည် သင်တန်းကို ရယ်မောရင်းပင် ရပ်ပစ်လိုက်လေသည်။
“ကဲ... ဒီည့် ဒီလောက်နဲ့ပဲ မှတ်ထားဦး”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနှပ်ပြီ”

“ကျွန်တာတွေ မမှတ်မိရင်နေ ဦးတို့ အိုလက်ထရွန်၊ နျေထရွန်၊
ပရီတွန် အဲဒီသုံးခုကို မှတ်မိရင်”

“စိတ်ချုပ်ကွာ... သဘောတွေတော့ အခုကတည်းက ပေါက်သွားပြီ၊
မင်းနာမည်တွေကသာ ကျေက်ရုံးမှာ၊ အေး... ကျေးဇူးပဲ တို့သွားမယ်”

□

၁

“ဘိုးကြီးနှစ်ဦး ပြန်သွားသော မြင့်ခိုင်သည် ရေဒါပိုကို ဆက်မပြင်တော့ဘဲ
စွဲည်းအားလုံးကို သိမ်းလိုက်သည်။”

ဘုရားစင်အောက်မှ နာရီသည် ခြောက်နာရီခွဲတိတို့ ပြနေ၏။
မနိုက်တွင်ပင် အဖေက ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... လူကလေး ခြောက်နာရီခွဲတိတို့၊ အဖေက ဒီကိစ္စမျိုးကျ
င်မတန် အချိန်လေးစားတယ်”

အဖေက သူသဘာဝအတိုင်း ပြောင်စပြုနေသော ငယ်ထိပိုကို
အက်ပါးပြိုင်ပွဲတိတို့၊ ပြီးပြီးချို့ချို့ဆိုသည်။

“ကောင်းပါပြီအဖေ၊ လာ... ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးကို
ပေါ်ခဲ့ပါ”

မြင့်ခိုင်သည် ရှေ့ဆောင်ရွက် အိမ်နောက်ဖေးသို့ အဖေကို ခေါ်
သောသည်။

အဖေက ဟင်းအိုးများနဲ့၍ လုခိုင်က ထမင်းစားရန်အတွက်
ကန်များကို ရေသုတ်နေသည်။

“အမေ..အဖော်ဖို့ အမြည်းတစ်ခုပေးပါ။ လူခိုင်...အမောက် ပန်းကန် စောက်တစ်ခု ပေးလိုက်ပါ။ အဖေ ခဏန္ဒိုးနော်”

မြင်နိုင်သည့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုယျာဉ်၍ အခန်းတွင်းဝင်ခဲ့သည်။
ဖန်ခွက်တွင်းသို့ ဘရန်ဒီလက်နှစ်လုံးထည့်၍ ရောက်တစ်လုံးနှင့်ရောက်။

မင်နိုင်သည် အဖေအနကာင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိထားသည်။

အဖော်မိတ်ဆွဲ ဦးမောင်လေးတို့က အဖော်ကို နာမည်ပျက်ရှု အရက်
သောက်တတ်သူဟု ဆိုကြသည်။

အဖေသည် အရက်ကိုကြိုက်သော်လည်း အဖေသွေးသားများ
သည် အရက်နှင့် တည်ဟန်မတူ၊ အရက်လက်တစ်လုံးဝင်ရုံနှင့် အဖေသည်
ကောင်းကောင်း မှုတဲ့သည်။

အဖောတွက် ရေခါန်ဆိုသည်မှာ ရှိဟန်မတဲ့၊ နည်းနည်းဝင်လျှပ်လည်း များများများသည်၊ များများဝင်လျှပ်လည်း များများများသည်။

ခက်သည့်များအဖော်ည့်များများရနိုင်လျင် များများသောက်ချင်၏
မလွှာသာ၏ နည်းနည်းရလွှင်လည်း များများပင် မူးနိုင်၏။

မြင်နိုင်က ကျိုသူသီချက်ကို ယနေ့မှစ၍ အသုံးချက်ပေတွေ့မည်။

မြင့်နိုင်သည် ပယင်းရည်လဲနေသော ဖန်စက်ကို အဖော်လက်တွင်
သို့ ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ အဖော်မျက်လုံးများမှာလည်း ဝင်းဝင်းလက်
လာသည်။

“ဘရန်ဒီ...အား...မွေးလိုက်တာ၊ အဖော်သောက်ရတာကြာပါ”

ଅକ୍ଷୟବାଚ୍ୟ ଜାର୍ଦ୍ଦିତି ମହାନାର୍ଥୀଙ୍କୁଙ୍କୁଃ ଶର୍ମିଲାକୁଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁଙ୍କୁଃ

မြင့်ခိုင်၏ရင်မှာ ဆိုရပြန်ပါ၏၊ မြင့်ခိုင်ငယ်စဉ်က အဖေသည်
တစ်ပဲလုပ်ထိုးကဲပ် ပေးရအသေး ပေါ်စိတ်ပါကဲ့ကို မူမျှသောက်တတ်သည်။

ဂော်နိုဝင်ကားနှင့် စတင်ပျက်ခဲသော အဖေသည် နောက်ဆုံး

၁၂၆

အေဖေသည့် ဘရန်ဒီဂို တစ်စုပ်စုပ်ယူပြီး ကြက်သီးထဲ မျက်စိမ့်တဲ့ မဲ့ မဲလိုက်၏။

“အမှုလေး... ကောင်းလိုက်တာသားရယ်”

ଲ୍ଲୀଖି ଶ୍ଵେତାମରାଃ ଲିଙ୍ଗପ୍ରିଃ ଆଫେଗ ପକ୍ଷିଃ ଗନ୍ଧିତୋହାନ୍ତରୁ ଲିଙ୍ଗପ୍ରି
କ୍ରିଯଣ୍ଟିକ୍ ଚିକିତ୍ସାଃ ଦେବ ପରେଣ୍ଟିର୍ବ୍ଲ୍ୟୁନ୍ ହାନିଃ ଗି ପ୍ରିନ୍ ଲିଙ୍ଗର୍ଣ୍ଣି ॥

ဟင်းဒို့နွေးပြီးသော အမေသည် ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် အပိုင်ခန်းထုတ်သွားသည်။ လူခိုင်လည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်

“ဟာ... ဦးက ဒီကနဲ့ မိုလ်ဆန်ဆန်နဲ့ အမိတ်ငွေးမှာ နှက်တာကို;”

“କୋଣାର୍କୁ... କୃଷ୍ଣାର୍କୁଙ୍କାଳାପେ?”

အဖေနှင့်မြင့်နိုင်သည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည့်
ကိုပါးစိန်ကလည်း တစ်ပောက်ခန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဖြစ်သည့် ထို့ကြောင့်
ကျူးထပ်ရုံကို အသာဆောင်၍ ကိုပါးစိန်ကဗျာက်လာသည်။

“କୁଳ ତର୍ଣ୍ଣଯାଗିତାଙ୍କୁ ଗୃହିତ ଲୋକ ଫେରାନ୍ତିରେ ଗ୍ରୂପ୍ ଟେଲାର୍
ଗ୍ରୀଟେଲାର୍ ଏତିତର୍କୁ:”

"အေးကျ၊ မဖိတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါက ငါသားလခန့်ကွ သလား

ကိုဖိုးစိန်သည် တဟဲဟ ရယ်သည်၊ ထိန္ဒာက် မြင့်စိုင်ဘက်
လှည့်သည်။

“ဒါကောင်းတယ် အာစရိ”

“ဘယ်ဟာလဲ... ဘရန်ဒီလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ...၊ အိမ်မှာတင် ဦးကိုတိုက်တာ၊ ဒါမှ ပိုကောင်တွေ
နဲ့ ရောရော ရောရောနဲ့ မပျက်စီးဘာ”

မြင်ခိုင်ကပြီးသည်။

“ଗୁଣ୍ଡଟେବିତିଭୂତାଙ୍କ ଆଫ୍ରିଗ୍ନି ଦୟନ୍ତିକ୍ରିଯାତାକ ହିନ୍ଦିକୋଣ୍ଡଟେକ୍ସ୍
ମରୋତେଜ୍ଵିନ୍ଦାଯକ ଦିଲେଃଫର୍କଟ୍ ଫେଟାଫ୍ରାପିଟାଯ୍ ଓ ଆଫ୍ରିଗ୍ନି କିତାର୍ତ୍ତ
ଟ୍ରେଵର୍କର୍ ଦେ ଆରିକ୍ରମଟିକ୍ରିଯାଜ୍ଵଳିତି”

ကိုဖို့စိန်သည် မျက်လုံးမပွင့်အောင် ရယ်ပြန်သည်။

“အာစရိက အရက်ဖြူ။ မတိက်ချင်ဘူး၊ ဘရန်ဒီမှ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟ... ဟ... အဖောက် အရှင်ကောင်: တိုက်တဲ့ စေတနာတော့
ချို့မွမ်းသဗ္ဗာ၊ ဒါပေမဲ့ အာစရိရဲ၊ ပညာတတ်လူတန်းစားရဲ၊ ဖောက်ပြန်မှု
ဘာ့ကလေးလိုတော့ ဝေဖန်ချင်တယ်...”

ကိုဖိုးစိန်မှာလည်း ထဲ့ခံအတိုင်း ရေခါ်နိုက်ပြီးမှန်း သိသာသည်။

“ବେଳେବେଳେ...”

“အရက်ဆိတာ အတူတူပေါ့မျာ...၊ ဘရန်ဒီလည်းမှုးတယ်၊ အရက်ဖြူလည်းမှုးတယ်၊ ဒါပေမဲ ခင်များက ဘရန်ဒီနဲ့ အရက်ဖြူကို ခွဲခြားတာ၊ ဘာသော့လဲ၊ ဘရန်ဒီက သူငြော့တွေသောက်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ အရက်ဖြူက ပစ္စည်းမှုးတွေသောက်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိမှုးတယ်၊ ဒီတော့ ခင်များအဖေကို ဂုဏ်ရှိတဲ့ အရက်သောက်စေချင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား”

မြင်နိုင်သည့် ဒေသမထွက်စပါး ထွက်ချားသည်။ မြတ်ဖြေးစား၍
စာတတ်ခဲ့ရသည်ကို ဂိုပိုးစိန် တောက်နေသလား။

“နေပါတီ၊ ကိုပိုးမိန့်၊ ခင်ဗျားက ပညာတတ်မှုနဲ့ ဓမ္မရှင်ဝါဘ၊ အသိ
ကတ်နည်းမှုနဲ့ ပစ္စည်းမှုမှုကို တန်းဘူ သရုပ်စွဲနေသလား၊ ဒီလိုဆိုရင်
ရိန်ငံးကား(၅)မတ်ကို ခင်ဗျားကိုးကျယ်မစေနဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ
ပညာတတ်လူတန်းစားမှ ဒေါင်ဒေါင်မြှုဖန်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ကျယ်ဆိုတာက
ပညာတတ်ရှုံးကူဘူး၊ စက်မှုဓမ္မရှင်သိလား...”

ကိပ်စိန်က မောက်ညွှန်သည်။

“ကျော်ကို စနရင် မပြောနဲ့၊ သူငွေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ အဲဒါကို ရက်ယူတယ် ကိုဖို့စိန်၊ နည်းနည်းအနာနော မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးရက်ယူတယ်”

“କେବିହିଃ । ଆଶରିଗଲନ୍ତଃ ଦୈଵବୁନ୍ଦଃ”

“ଏଣ୍ଟୁରା:କ ଦେଇଯାଇଗନ୍ତଙ୍କାଣାଂ ଲୁହିତତାକ୍ଷି । କୁପ୍ତିଅଶ କୁପ୍ତି
ଫଳ:ତା:ନ୍ତାନ୍ତକ୍ଷି । ବାରଣ୍ମତିତୀଗନ୍ତତା ଏଣ୍ଟୁରା:ଗଵାଲ୍ମୀ । ତେଣୁକା:ର୍ବାଲ୍”

“ଫେରିଗାଃ ତାମହୃତପିକ୍ଷାଃ । ସାହାଂ ପ୍ରାପ୍ତା

ကိုဖို့စိန်သည် လေပြနှင့် သူသုံးနေကျစကားက ဆုသည်၊
ကြားနေကျ စကားကြောင့် မြင်နိုင်မှာ ရင်နှီးမှ သတိရ၍ ဒေါသပြ
သူးသည်။

“ტიမუა ကိဖိုးစိန်... အရက်ဆိရင် ဘယ်အရက်မှ မကောင်းဘူး၊ ဘရန်ဒီလည်း မကောင်းဘူး၊ ချက်အရက်လည်း မကောင်းဘူး ဒါကို ကြပ်က ခံပဲ့ပဲ့ အထူးပြောတို့မလိုဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အသစရိက အရှင်မပြောနဲ့၊ ဆေးလိပ်တောင်မသာက်ဘူး၊ ဒါကိုကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အင်: သိရင်ပြီးရော၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ”

“ဒါပေမဲ့ အာစရိ စကားကိုရှင်းပီး”

“ဘာရှင်းရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအဖေကို ဘာပြုလို ဘရန်ဒီမှုတိက်သလဲ”

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းနှိုက်သည်။

ထိစဉ် အဖေက ဝင်နွောက်သည်။

“နေပါဦး ဘုရားဒကာရဲ့ ငါသားက ငါ ဘရန်ဒီတိက်တာ မင်းက ဝေစန်နေတော့ မင်းကငါကို ချက်အရက်တိုက်မှာလား”

ကိုယ့်စိန်က မဖြေ၊ ရယ်နေသည်။ မြင့်ခိုင်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဒီလို ကိုယ့်စိန်၊ ခင်ဗျားတို့က မူးရင်အရက်လို့ သိထားတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်”

“ဟာ... ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ... ဒါတော့ ကျွန်တော်နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က မူးရင်းအရက်လို့ မှတ်ထားတယ်၊ အဲဒါကတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မူးတာချင်းတူတာမို့ အရက်ချင်းတူတယ်လို့ ဆိတ်တာက မှားတယ်”

အဖေသည် ဘရန်ဒီစုံနေရာမှု...

“အေး... အေး... ပြော၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ သားရာ... ”ဟု ဝင် ထောက်၏။

“မူးတာချင်းတူပေမဲ့ ဓာတုဖေဒသိပ္ပံပညာက အရက်သုံးစား ခွဲခြားတယ်။ ပတော်တစ်စားက အက်သုံး(လ်)အယ်(လ်)ကိုဟောခေါ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘ကောက်ပဲသီးနှံအရက်’လို့ ခေါ်တယ်။ ဒုတိယတစ်စားက မက်သုံး(လ်)အယ်ကိုဟော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘သစ်သားအရက်’လို့ ခေါ်တယ်။ တတိယအစားကတော့ အင်မဲး(လ်)အယ်(လ်)ကိုဟော၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ‘လောင်စာအရက်’လို့ ခေါ်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါကတော့

အမိကအရက်သုံးမျိုးပဲ၊ တခြားအရက်မျိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်...”

“ဟာ... ဒာစရိက သူရာ သူဇ္ဈာရဖွင့်ဆိုနေတာကိုး... လုပ်စမ်းပါဦး ဆက်စမ်းပါ”

“အဲဒီ အရက်သုံးမျိုးအန်က ကောက်ပဲသီးနှံအရက်ကလွှဲလို့ ကျွန်တာ တွေဟာ အဆိပ်တွေ၊ လူကို သေစေနိုင်တယ်၊ ရူးစေနိုင်တယ်။ ချည့်စေနိုင်တယ်။ ပန်းသေစေနိုင်တယ်။ ရှင်းရဲ့လား”

“သိပ်ရှင်း... အားကြံးရှင်း”

“ဒါပေမဲ့ လူသောက်ဖို့ အရက်ချက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအရက်သုံးမျိုး စလုံးဟာ အတူတက္က ယုဉ်ပြုင်ရောစွက်လာတယ်။ ဒီလိုပြောကြရအောင်ဗျာ၊ ကောက်ပဲသီးနှံဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်သစ်သားအသီးအရွက်ပဲပြစ်ဖြစ်၊ ပုပ်သီး အချဉ်ပေါက်လာရင် အရက်ထွက်လာတယ်... ခုန်က ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ လောင်စာအရက်ဆိုတာကို ရော့၊ ရော့ဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊ အဲဒါတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်တယ်၊ မီးတောက်အရက်နဲ့ ဓာတ်ဆီသေား တူတာ ခင်ဗျား တွေ့ဖူးမယ်၊ ရော့ဆီဆိုတာကလည်း ကမ္ဘာဦးအစက မြေမှာဖူးနစ်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်သစ်သားတွေဆီက ရတာပဲ”

“ဆိုပါဦး”

“ခုန်က စကားကို ပြန်ကောက်ရမယ်... । လူသောက်ဖို့အရက်ကို ချက်တဲ့အခါမှာ အရက်သုံးမျိုးစလုံး ယုဉ်ပြုင်ရောစွက်ထွက်လာတာပဲ။ ဒီအခါမှာ အဆိပ်ဖြစ်တဲ့ သစ်သားအရက် လောင်စာအရက်ကို ခွဲထွေပစ် ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စချက်ကတည်းက သစ်သားအရက်၊ လောင်စာအရက် တွေ ထွက်စေမယ့် ပစ္စည်းမျိုးကို ရှေ့ပေးရမယ်”

“ဒါကို သဘောပေါက်ပြီ”

“တရာတ်ချက်တဲ့အရက်၊ တောက မီးတောက အရက်တွေထဲမှာ

အခြားလုပ်မှတ်တော့ အဆိပ်တွေရာခိုင်နှစ်း အများကြီး
ပါတယ်၊ နေပါ့ဦးကိုစီးစိန် ခင်ဗျားတစ်ခါက ပြောဖူးတယ် တရာတ်ဘုံးဆိုင်က
အရက်ချက်ရင် ဘာတွေထည့်သလဲ”

“အား ဓာတ်ပြားကဲတွေ ဓာတ်ကြိုးခွဲတွေထည့်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ သဘာဝအတိုင်း ပါလာတဲ့ အဆိပ်အရက်ကို မထုတ်
တတ်တဲ့အပြင် ပိုပြင်းအောင် အဆိပ်တွေ တမင်ထည့်မျှေးကြသေးတယ်။
မီးမွေး အရက်ပြန်နဲ့ ဓာတ်ဆီ ရောမပေးတာ ကံကောင်းသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့ အဆိပ်တွေ သောက်နေကြတာပေါ့
ဟုတ်လား”

“တာပေါ့မဟုတ်ဘူး၊ သောက်ကိုနေတယ်”

“နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘရန်ဒီတွေကကော့”

“ဘရန်ဒီလို အရက်ကောင်းကောင်းချက်တဲ့ ကူးကျော်တော့ ဘာဝနှစ်ခဲ့
စာတုဇ်ပညာရှင်တွေရှိတယ်။ ဓာတ်ခဲ့မှုကိုစွဲတွေ လုပ်ရရှိ အကုန်အကျလဲ
ပိုများတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးလည်းပိုကြီးတယ်။ အခွန်ကလည်း ကြီးတာကို”

“နဲ့ ဒါဖြင့် ကျွန်ုတ်တို့ ဈေးကြီးကောင်းမသောက်နိုင်သူတွေက
ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးက အရက်မသောက်ကြနဲ့”

“ဘာ... အာစရိုက မတရားသဖြင့်”

“မှန်တယ်၊ မတရားသဖြင့်၊ မတရားတာက ကျွန်ုတ်မဟုတ်ဘူး။
ဝန်ကြီးဆိတ္တဲ့အကောင်တွေ၊ သူတို့ကတော့ အကောင်းဆုံး စကော့ခိုက်
သောက်နေကြတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေကိုတော့ ဘုံးဆိုင် အဆိပ်အရက်တွေ
ပေးနေကြတယ်။ လူကြားကောင်းအောင်တော့ ငါးပါးသို့ပေါ့ လုပ်ပေါ့
တရားတော့ ဟောပေါ့ကြတယ်လဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... အဲဒါတော့ မှန်သူ့ပြီး”

“လူတိုင်း ငါးပါးသို့လုပ်ကြရင်တော့ သိပ်ကောင်းသပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
ဒါက လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်တာ၊ လက်တွေ့သဘာကတော့ ဒီဘုံးဆိုင်တွေ
ပိတ်ပစ်ရမယ်။ အရက်လုပ်ငန်းကို ပြည်သူ့ပိုင်လုပ်ပြီး ဓာတ်ဖော်အကြောင်းနှင့်
အဆိပ်ကောင်းတဲ့ အရက်မျိုးတွေ သောက်တတ်သူ ဆင်းရဲသားတွေ သောက်နိုင်
အောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“ဒါဖြင့် အစိုးရက ဦးစီးပြီး အရက်ကောင်းကောင်း ဈေးပေါ့ပေါ့နဲ့
သောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

မြင့်နိုင်သည် ဝင်သွားသည်၊ သူ့စေတနာကို မည်သို့ အတိအကျ
ပြောပြုရမည်မစွမ်း၊ အတန်ကြာမှ စဉ်းစားပြောသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုတ်တော့ စောစောက ပြောခဲ့သလို
ခင်ဗျားတို့ အရက်အရှင်းမသောက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီလိုရှိတယ်၊
မကောင်းမြစ်တား ကောင်းရာညွှန်လတ် ဆိုတာဟာ မိဘသဖွယ်ဖြစ်တဲ့
အစိုးရမှာတာဝန် ရှိတယ်၊ အရက်ရဲ့ ဆိုးဆွားမှုကို တဖက်က ပညာပေးရမယ်
တစ်ပေါက်က အစိုးရမပြောနဲ့ ဘုရားတောင် ဆုံးမလို့မရတဲ့ ပုစ္စာ့တွေတွေ
အတွက် မိုက်မဲကြပေမဲ့ တတ်နိုင်သွေ့ ‘ဘေးနည်း’အောင် ဆောင်ရွက်ပေး
ရမယ်၊ ဒါက လက်တွေ့ဆန်တဲ့နည်းပဲ”

“နော်း... နော်း၊ ခန်းက အာစရိုက လူကိုဘေးဥပဒ်မဖြစ်တဲ့
ကောက်ပဲသီးနှံ အရက်အကြောင်း ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီအရက်မျိုး
စစ်စစ်ကို သောက်နေရင်ကော့ ပြီးသလား”

“မပြီးဘူး ဘေးဥပဒ်နည်းတယ်ဆိုတာက နှုင်းယူဉ်ပြောဆိုတာ၊
ရှိတော့ရှိတာပဲ၊ ကြီးတာနဲ့ ငယ်တာပဲရှိတယ်၊ တန်ဆေး၊ လွန်ဘေးစကား
ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘေးကင်းတယ်ဆိုတဲ့ အရက်ကိုလည်း အလွန်အကျိုး

လုပ်လာရင် ဘေးရှိတာပဲ၊ အရက်မှမဟုတ်ဘူး၊ လွန်လာရင် ဆားရော၊ သကြားရော၊ အဆီရောအားလုံး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်၊ အသက်သခင်လို့ ခေါ်နေတဲ့ ဆန်ဟာလည်း ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘုရားဟော တရားဟောပြောရလိမယ် ကိုဖို့စိန်”

“ပြောပါလေ ခင်ဗျားက ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမပါရင် စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မှန်တယ်၊ ‘သီသု’မည်တဲ့ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမမပါရင် ကျွန်တော် စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးအရက်ဟာ ဓာတုဇ် အန္တရာယ်တွေ ကင်းကောင်းကင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ္တော်ဒေါ်... အန္တရာယ်ဟာ အမရိန် ဗော်မှန်းအရက်၊ ပြီတိသွေး စကော့အရက်၊ ပြင်သစ် ရှုန်ပိန်အရက်၊ ဒီတလိမာတိနိုအရက်၊ ရရှေ့ဗော့အရက်၊ ယဉ်ကျော်ထိပ်သိုးအရက်၊ ယဉ်ကျော်တော်အရက်၊ ရှာမဏီ ဘီယာအရက်၊ ကမ္မားထိပ်သိုးအရက်တကော့ ဘုရင်တွေမှာ အမြီတွယ်ကပ်ပါရှိနေတယ်၏ အဲဒီအရက်တကာမှာ ကပ်ပြုဖော်တဲ့ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပြဆိတဲ့ စိတ္တော်ဒေါ်... အန္တရာယ်ကို ခင်ဗျားသိလား ကိုဖို့စိန်...”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

“ဗုဒ္ဓရှင်တော်က အရက်ကို မသောက်ဖို့ ငါးပါးသီလမှာ တားမြစ် တော်မှရာမှာ အလွန်သာဝကျွဲ့ဘာ တားမြစ်တော်မှတယ်။ ချုစ်သားတို့ အရက်တို့မည်သည်” မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း တဲ့ အရက်သာ သောက် အိမ်ဆင်ဟောင်း၏ ကြီးကော်၊ ကရှုရှုက်ကြီးရော တဗြား၊ ဘာကောင် ကြီးတွေရော မအပ်ခင် သတိလစ်ပြီး မသောင်မေ့တဲ့ စိတ္တော် အသုဘြီးတွေပဲ မှတ်ထား...”

မြင့်ခိုင်သည် စိတ်ရှိသူဗြာပြောချုလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အဖေသည် မျက်တောင်စင်း၍ အိပ်မပျော်သည်

မြင့်အောင် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်း၏ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေချေပြီ။ ကိုဖို့စိန်က အဖေကိုကြည့်သည်။ အဖေက ဤအခါကျမှ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်သည်။

“ပြောပါလေ... ဆက်ပြောပါ သား၊ အဖေနားထောင်နေတယ်... ဘား... အဖေကို နည်းနည်းထပ်ပေးပါဦးသား”

မြင့်ခိုင်သည် အဖေထဲမှ ပြောင်နေပြီဖြစ်သော ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ တွင်းခန်းဝင်ခဲ့သည်။ ဘရန်ဒီလက်တစ်လုံးထည့်၍ ရေလက်နှစ်လုံး ရေသည်။ ထိုနောက် ပြန်ထွက်လျ၍ အဖေလက်တွင်း ထည့်သည်။ ကိုဖို့စိန်သည် သူတို့သားအဖေကို နားမလည်သယောင် ကြည့်နေသည်။

အဖေသည် အရက်ကို စပ်သောက်၍ စကားဆိုသည်။ အဖေအာမှာ လဲးနေ၍ စကားလုံးများက ကြီးသည်။

“ဖိုးစိန်... သားကပြောတယ်၊ အရက်ဆိုတာ မေ့လျော့ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတဲ့”

ကိုဖို့စိန်သည် ပြီးဆွင်စွာကြည့်သည်။ အဖေပညာစွမ်းတို့ လာတော့မည်။

“မဟုတ်ဘူးလားဦးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... မဟုတ်ဘူး...”

“ဟာ... ဦးကလည်း...”

အဖေသည် အရက်ကို စပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာသား... အဖေပြောပြုမှုးတဲ့ ဗောတ်ကို မှတ်မိုးလား”

“ကျွန်တော် မှတ်မိုးပါတယ် အဖေ”

“ဟောကောင်ဖိုးစိန် မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး”

“ဒေဝဒတ်အလောင်းဟာ တစ်ခါက ယစ်ထပ် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တယ
တဲ့ကွ... အဲ... တစ်ခါမှာ မူးမှုးနဲ့ စားနေကျေအသားမရတာနဲ့ ဘုရားလောင်း
သားတော် လသားလေးကို ပေါင်ဖြစ်သတ်ပြီး စားတော်ကဲကို ချက်ခိုင်းပြီး
စားသတဲ့ ကျွတ်... ကျွတ်...”

အဖေသည် စိတ်ထိနိုက်စွာ ပြောနေသည်။ ဤပုံပြင်ကို အဖေမှုးတိုင်း
ပြောပြလေရှုသဖြင့် မြင့်ခိုင် ကြားနေကျေဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း
စိတ်ထိနိုက်မိသည်။

“ငါကတော့ ဘယ်လောက် မူးမှုး... ငါသားတွေကို မသတ်ဘူး
သိလား၊ ငါသားကို ဘိအေအောင်အောင် ငါချက်အရှက်သာက်ပြီး
ချင်ပေါင်ရွက်စား ကျောင်းထားတယ်၊ သားဒါကိုထိတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်အဖေ...”

“အခု ငါသားလခရတယ်၊ အဖေကို ဘရန်းတိုက်တယ်၊ ဟောကောင်
ဖိုးစိန်း... မင်းကို ငါ ခွဲမတိုက်နိုင်ဘူး...”

အဖေက ဟောက်ပြန်လာသဖြင့် ကိုဖိုးစိန်ကရယ်သည်။

“ဦးကလည်း တရားတွေသိရောက်နဲ့ ဘာလို့ မိုက်နေရတာလဲ”

အဖေမျက်လုံးများ ပြုလာပြန်သည်။

“ဟောကောင်ဖိုးစိန် မင်းဒါကို မိုက်တယ်ပြောတယ်”

“မဟုတ်... မဟုတ်ဘူးလေ...”

အဖေက ရယ်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... မင်းပြောတာ မှန်သကွာ၊ ငါမိုက်နေတယ် ဘာတဲ့...
အဲ... အဲ”

အဖေက စပေပြီ။

“ဖိုးစိန်မှတ်ထား... သိရောက်နဲ့ ဝိပါက်ကြားထင်ရဲ့ ဟဲဟဲ ဟဲဟဲ...”

“ဟူကောင်ဖိုးစိန် ဒါ ဦးပုညစပ်တာ”

“ဟူတ်ကဲ ဦး...”

“သိရောက်နဲ့လေ ဝိပါက်ကြားထင်ရဲ့ အဲ... ဟာ ငါစာတွေ မေ့သွားပြီ”

“နဲ့ ဦးပဲ မမေ့သွားခဲ့”

“ဟာ... မေ့တဲ့အခါလည်း မေ့မှာပေါ့”

ကိုဖိုးစိန် ရယ်ပြန်သည်။ အဖေက နောက်တစ်ကျိုက်မေ့၍
ဆက်သည်။

“ငါက ကျေန်တာမောက် ရတနာသုံးပါးတော့ မမေ့ဘူး... အဟမ်း... ရွှေ့ဗြို့ဒို့ မပျက်ပါ၊ ဒေသအရှုံးလိုက်လျက်ပါပဲ၊ ဒါက ဖိုးစိန်ကြီး
ခိုသွားတာဟေ့... ဘုရားဒကာ မင်းဒီစကား နားလည်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ရွှေ့ဗြို့ ဆိုတာကည်၊ ဒီဝါ ဆိုတာက နေ့၊ အနွေရွှေ့ဗြို့၊ ဤညွှေ့ကာလ
ခါသမယ်ပတ်လုံး။ အနွေဒီဝါသံ ဤနေ့ကာလ ခါသမယ်ပတ်လုံးလို့
မောရသုတ်တော် နိသွုံးမှုံးဆိုတယ်”

“အလဲ... ဦးက ဒီလိုတော့ အဖြောင့်သား”

အဖေသည် သွောက်လက်ထွေ့လာ၏။

‘သာ ဆိုတာကတစ်ဆယ်၊ ဒေသဂိုရို ခေါင်းဆယ်လုံး၊ အရှုံးလို
ဆိုတာက လက်ချောင်းတွေ၊ အရှုံးလိုမာလ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား
ဖိုးစိန်’

“ကြားဖူးပါတယ်”

“ဟဲ... သား... ဖိုးစိန်ကြီးက မင်းသားသာ ဆိုတယ် အင်မတန်
တော်သကွဲ့... သိလား... ရွှေ့ဗြို့ဒို့ မပျက်ပါ။ ဒေသအရှုံးလိုတ်လျက်ပါ၊
သနေ့၊ မပျက် ဆယ်ချောင်းသောလက်နဲ့ ဦးတ်လျက်ပါ၊ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်

ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖိုးစိန်ကြီးကဆိုတယ်၊ စိန့်တဲ့ ကြောင်တာ သဘင်သည် တိုင်း မယူဉ်နိုင်ပါတဲ့...”

“ဟာ...ဟာ...မိုင်...မိုင်...ဦးက သိပ်မိုင်ကျေတာ၊ လုပ်ပါ ဆက်စမ်းပါ့ဥ်း”

ကိုပိုးစိန်က မြောက်ပေးသည် မြောက်လာသော အဖေက ‘ဘက်ကန်’ သည်။

“ဟောကောင်... ပိုးစိန် မင်းမယားတွေ မင်းချစ်လား”

“ဟာ... ဦးကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... သဘာဝတွေ ပြောနေတာလေ”

ကိုပိုးစိန်ပါးစပ်ကြီး ပြီသွားသည်၊ အဖေသည် သူထင်သည်ထက် ‘မိုင်ကျေ’နော်။

“ဒီလိုဂ္ဂ ဖိုးစိန် ကိုယ့်မယားတော့ ကိုယ်ချစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ချစ်ပုံချစ်နည်းက ရှိသေးတယ်၊ မာတာ ဘဂိုန် အမိန့်မအသွင်”

အဖေသည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ဟန် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထလိုက်မှ ယိုင်သွား၍ ညာခြေားစွဲမှုပေါ်သကဲ့သို့ ညာမျှက်လုံး၏ မေးမှုမှာ သိသာလာသည်။

အရက်မှူးချင် ကျဲ့ခိုးပေါ်သည်။

အဖေသည် သူခံစားရသမျှကို ဖော်ထုတ်ပေပြီ။

အဖေသည် အရက်ရှိန်နှင့် ရင်ကွဲမှုအရှိန် ပြိုင်တူလှုံးဆော်သဖြင့် အနုပညာ ပို့မိပြောင်မြောက်လာသည်။

“စာတရားကိုယ် ဥပဒေသဘာတွေနဲ့ (အမယ်မင်း...) မြန်မာ တွေလို ထုချေလို မပြောတတ်ပါဘူး၊ ငါ မပြောတတ်ပါဘူးကွာ...ငါတို့ ကတော့ အရှင်း...ငါတို့က အရှင်း”

မြင့်ခိုင်သည် အဖေကို တွဲထုကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ့ ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။ အဖေက ဖန်ခွက်အတွင်းမှ အရက်ကို တစ်ကျိုက်မဲ့မာကာ ပြိုင်ကျေသွားသည်။

“အာစရိ ခင်ဗျားအဖေကို ဘာလို အရက်တွေ သောက်ခွင့်ပေါ့၏ ရာလဲ”

မြင့်ခိုင်သည် ကိုပိုးစိန်ကို လူညွှန်ကြည့်သည်။ သူမျက်လုံးများ၏ မျက်ရည်ပဲနော်။

“ကျွန်ုတ်အဖေကို အရက်မတိုက်ချင်ဘူး၊ အဲဒါထက် အဖေအရက် ဖြတ်ရင် အရက်ဖြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နှင်း အသက်ပါမှပြတ်တဲ့ ဆေးပေးနိုင် တဲ့သမားတော်ကို ကျွန်ုတ်တွေချင်တယ်၊ တွေရင် ကျွန်ုတ်တော်တစ်သက်လဲ့ ကျွန်ုတ်ပါမယ်”

ကိုပိုးစိန်သည် မြင့်ခိုင်ကို နာမလည်သယောင် မေးကြည့်ပြန်သည်။ ထိုအခိုက် ဤအချိန် ဤကြာလ၌ မည်သိမှု၊ မမျှော်လင့်သော အသက်သံကို မြင့်ခိုင်ကြားလိုက်ရသည်။

“စန်းလစွာကာ၊ ထက်အကာတွင်း၊ ယုက်ဖြာ ထိန်လင်း၊ စိန်အဆင်း သို့၊ နှိမ်နှင်းပယ်ခွာ၊ အဝိဇ္ဇာကို၊ စိတ်မြောချေမှုန်း၊ ပုံတင်ချုံနှုံး၊ ရွှေဘုံး စိုက်ထူး၊ ပွဲငွော်မှုသည်၊ ပြိုင်သွေ့ဖက်ကင်း၊ တရားမင်း၏၊ မယွင်းသည်းချာ၊ ဖြစ်တန်ပါသည်၊ ခြော်သွာ်အောက်၊ လျှမ်းလျှမ်းတော်ကြား”

မိန်းမတ်း၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရွှေတံ့ဆိုလိုက်သော ဓမ္မတေးသံ ဖြစ်သည်။

မြင့်ခိုင်က ကိုပိုးစိန်ကို မေးခွန်းမေးဟန် ကြည့်သည်။

“မရွှေမြှေအသံလေ”

“ဗျာ... မရွှေမြှေ”

“ဟုတ်တယ် ခြေရင်းအိမ်က မရွှေမြှေ ပြန်ရောက်လာပြီ၊

မေအုတ္ထု သက်ဝေဝိုလည်းပြီးပြီ”

“ကောင်းသားပဲ... ခါတိုင်း အယူဉ် အနတ္ထတွေ ကြားနေရတာ
ထက်စာရင် ခုလို ဘရားရှိခိုးသံက သာယာသေးတယ်”

“ဟ... ဟ... အာစရိက ရွှေမိအကြောင်း မသိသေးလို့ပြောတာ၊
မရွှေမိက ဘရားရှိခိုး ဉာဏ်တောင် အလွတ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အေက
ရှေ့မှာ စာအပ်ဖွင့်ပြီး အိမ်နီးပါးနီး ရိုသေအောင် ခုနစ်သံရှိနေတာ၊ ခင်ဗျား
အိမ်သာဘက်လုည်းပြီး သူ့ထရဲနားကပ်ပြီး ချောင်းကြည့်ပါလား၊ စာအပ်ရှေ့
ချဖတ်အောင်နေတာ တော်တော်ကြာ သူ့ဂိုဏ်းအပ် ဆရာတော် ဘိုးတော်ကြီး
တွေကို မေတ္တာရှိသံပါ ကြားလိမ့်မယ်”

မြင့်ခိုင်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

မရွှေမိ၏ အသံသည်သာ ဆက်ပေါ်လာ၏။

‘အဖြိုက်တန်ုင်း၊ ဓမ္မလောက်၊ မကုန်းမြို့၏ ကူးပြီးသည့်နောက်၊
တစ်ခုမြောက်သို့၊ ဓမ္မရောက်ကြမို့၊ မပူးသို့၊ တည်ကြည့်စိတ်ပြောင်း၊
အနေကောင်းမှု၊ မကောင်းသုပယ်၊ ကောင်းသူကယ်မည်၊ သိမျယ်ငါတို့
မှတ်စီမံသော်၊ ဉာဏ် ဉာဏ်”

ကိုဖိုးစိန်က နေရာမှထသသည်။

“က... အာစရိ ထမင်းစားကြိုးး၊ သောကြာဆို ရောက်လာလျှင်
ထူးပေလိမ့်း၊ မရွှေမိ ရောက်လာရင် တကယ်ထူးရပါစိမ့်မယ်”

ကိုဖိုးစိန်က ပဟောင့်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စသာလျှင် ဖော်ပြုပြီး ပြန်
သွားသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အိမ်ရှေ့တွေကျိုး အဖေနှင့် လုခိုင်ကို ခေါ်လျက် ထမင်း
ပွဲ ပြင်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ထုံးစံအတိုင်း အမေက ဘရားရှိခိုးသည်။

အဖေက အပ်သည်၊ လုခိုင် မယ်ဒလင်ပိုက်၍ တွေက်သွားသည်။

ခြေရင်းအိမ်မှ မရွှေမိက မေတ္တာရှိသည်။

“ရသေ့ရှစ်သောင်းဆရာအပေါင်း သူတော်ကောင်း ဗားမဲ့ဆရာ
တော်၊ ဗားတမော့ဆရာတော်၊ ကိုယ်တော်ခွံပါလ ဓမ္မစေတီး ပေါ်ကြုံပြည်း
အနွဲကော်၊ အမရပူရ ဘိုးဘိုးအောင်၊ အောင်မင်းခေါင်း၊ မယ်ဥတော်
သခင်မ၊ မင်းကလေး၊ မင်းကြီးတစိုးရှင်း၊ မြင်းမြှောင်း၊ ရင်နှင့်သခင်ဦးရှင်ကြိုး
ရှင်မထိုး၊ ရှင်... အရိဒ္ဓက၊ အဘာဝက်ကုတ္တာ စိုးရသခင်၊ အိမ်ကြီးရှင်
မဟာဂိရိ၊ နတ်မိန္ဒာ၊ ပင်းပေါင်တင်တယ်၊ ကိုးနယ်စိုးယို့၊ ကိုးမြို့သခင်၊
မှခန်းထွတ်တင် အရှင်ကိုကြိုးကော်...”

မရွှေမိသည် ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းနှင့် သောင်းပြောင်း
ထွေလာ စားပို့သမျှ နတ်မိန္ဒာ တစ်ကောင်မျှုး မကျေနှင့်အောင် မေတ္တာဘုံးတော်
လအော ပို့နေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် စားပွဲ့ခို့ထိုင်သည်။

‘ရမ်ဆေးမြှေးယား’၏ ‘ပြီတိသွေ့ခန်သဟာယရာဇ်ဝင်’ ဒုတိယတွေကို
ထုတ်ယူသည်။

မရွှေမိ၏ မေတ္တာရှိသံရပ်သွားသည်။

လုခိုင်၏ မယ်ဒလင်သံပေါ်လာသည်။ ဦးစစ်ကျေနှင့်၏ တူထုသံ
ကြားရ။

လုခိုင်က ဆိုတီး တီးနေသည်၊ သိချင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင် တက်ပေး
ခဲ့သော ဂိုတ်နက်သန် ကိုစောညိုန်း၏ အရှက်သိချင်းဖြစ်သည်။

“ဆည်ဆာလုမြို့နှင့်... ရောင်ခြော့နှင့်နက်... ချိန်အရှက်ဝယ်...
လုချင်ပါရဲ၊ ပပဝင်း... ချုစ်နေမင်းတွေက်ပြုပြန်လုတယ်...”

လုခိုင်သည် အဆိုကို ရော်သာ စိုးလိုင်ဆီမှုလည်း ပညာရထား

သဖြင့် အရှုံအရှုံက အရပ်အနား ထိမိပါရီ သပဲရပ်သာယာသည်။
မြင့်ခိုင်သည် စာမဖတ်ဖြစ်ဘဲ သီချင်းသံကို နားထောင်နေမိသည်။
ကိုစောညီန်းကို အောက်မေ့သည်၊ ကိုစိုးလိုင်ကို လွမ်းမိသည်။မိမိ
စွန်းဖွဲ့သော ဂိုဏ်လုပ်သည်။ ပြန်တမ်းတမ်း၏။ ပြင့်ခိုင်စိတ်မျောနေခိုက်
လှနိုင်၏ သီချင်းသည် အဆုံးလိုင် ဆီ တိုင်လာ၏။

“ကြည်ညီ... မြတ်နီးသူမယ်... ဆွမ်းတော်ကို တင်ချင်ပါရဲ...
အန် ပြီးမြင်ယူ၍ ကြင်သူမယ်နဲ့ သာယာတဲ့ လင်းအရှင်ဝယ်... တူမသွေနေ့စဉ်
ဖူးကာ ကူးခံပဲလို့လာ သံသာဆုံးတိုင်ဖွေယ်...”
'မြေးလပ်သု' အတွက် လွမ်းလွှာတွေတ် ကိုစောညီန်း သီဆိုစပ်ခဲ့
သော သီချင်း၊ ကိုမှ လှနိုင်သည် ယနေ့ညာ တီ၊ ဆို၍နေသည်။

“ရွှေစည်းအံစေတိဝယ်... ဤမြေးမြေးမှသည်... မျှော်မှန်းရည်၍ လက်ချုံ
အပ်မို့ ဘယ်ဘယ်ခါရှိနို့ရမယ်... ရည်ရွယ်ကြုံအောက်မေ့ကာ ဆုတောင်း
၍သာ နေပါပြီမေရယ်”

ကိုစောညီန်းသည် ဆယ့်တစ်ပါးသော မီးတို့နှင့် ပြည်ရာလောက
ဤမြေးမြေးမှသည် ဤမြေးမြေးရာသွှေ့သုခန်ယ်ဆီ မှန်းရော့ခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်အတွက် ဤမြေးမြေးမှုတိုင်နေသော ဤမြေးမြေးမှသည်။

သချိုင်းကုန်းကို လိုင်းတည်ရှုနေသော ဤမြေးမြေးမှသည်... ဤမြေး
မြေးမှသည်။

မိမိလည်း ဤမြေးမြေးအဘယ် မြေဆီသွားရမည် မြင့်ခိုင်မသို့ ဤ
မြေးမြေးမှသည်... မျှော်တမ်းရည်သော် ဘာစ်နေ့အချိန်ဆိုင် ရောက်လေရမည်
သာယာသော လူ့ဘာ့ဝင်ကိုမှ စိတ်ကူးမယ်တယ်နှင့် ခန်းမှန်းလွမ်းမိသည်။

မြင့်ခိုင်သည် အတွေ့ကိုဖြတ်၍ စာအုပ်ထဲ၌သာ အာရုံစိုက်
လိုက်သည်။

သို့သော်... ပြီတိသွေး ဓနသဟာယ ရာဇ်ဝင်၌ သူမျှော်မှန်းရာ
လာကနိုဗြိုဟ်၏ အစွန်းအစကိုမတွေ့... မတွေ့... ॥

ဗြိုမြို့သည်

၉

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မြင့်ခိုင်သည် လက်တွေ့စိတ်ပညာသင်တန်းတွင် ကိုအောင်သန်းကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားမရနဲ့က ထားကို သွားတွေ့သေးလား”

“သူငယ်ချင်းကသွားတွေ့ပါ ဆိုတော့ သွားတွေ့ရတာပေါ့”

“ထားက ဘာပြောလဲ”

“ထားပြောတာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှတ်မိတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်မှ သူ့ကို ရက်စက်သူတဲ့...”

မြင့်ခိုင် ငိုင်သွားသည်။ ထားဘက်ကကြည့်လျင် မိမိသည် ရက်စက်သူ၊ အလွန်ရက်စက်သူ မှန်သည်။

ကိုအောင်သန်းကသာ ဆက်ပြောသည်။

“မေးတာတွေက အစုံပဲ...၊ ခင်ဗျားဟာ မြင်းလောင်းသလားတဲ့...”

“ခင်ဗျားဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြော ရမှာလဲ...၊ ခင်ဗျားက တားမြစ်ထားတော့ ကျွန်တော်အင်းလည်းမလူပဲ အဲလည်းမလူပဲ ဤမြို့နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဆိုတ်ဆိုတ်နေဝန်ခံရမည်”

မြင့်ခိုင်က အံကြိုတ်၍ ခေါင်းညီတ်ရင်း...

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်...”

ဟု မှတ်ချက်ချက်။

“ဘာကောင်းတာလဲဗျာ”

“အားလုံးကောင်းတာကို ဆိုတာပါ”

ကိုအောင်သန်းသည် နားမလည်ဟန် မြင့်ခိုင်ကိုကြည့်သည်။

မြင့်ခိုင်က မလူပဲမှ ကိုအောင်သန်းက စကားကို ဆက်၍ပြောဖိုက်သည်။

“ပြီးတော့ မေးသေးတယ်၊ ခင်ဗျား သားမယားရှိသလားတဲ့ အဒါ ဘာအမို့ပွဲယ်လဲ”

မြင့်ခိုင်က မချိပြုပြီးပြီးသည်။

“အဲဒီအမို့ပွဲယ်ကို ပြောပြန့်က ရာဇ်ဝရှည့်တယ်၊ ဟော ဆရာလာပြီ နောက်မှသက်ပြောကြတာပါ”

အတန်းပိုင်ဆရာ ဒေါက်တာဦးလှသွင် ကြွေရောက်လာသဖြင့် သူငယ်ချင်းများမှာ ဆက်စကားမပြောနိုင်ဘဲ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စိ ဖွင့်ကြ၏။

အတန်းအပြီး၌ ဆရာသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ခေါ်တွေ့သည်။ စိတ်ပညာဘာသာ၌ ပထမဆုံးအဖြစ် ဂုဏ်ထူးတန်းဖွင့်မည်ဖြစ်ရာ ဆရာသည် အကြိုဂုဏ်ထူးတန်းသို့ မြင့်ခိုင်နှင့် ကိုအောင်သန်းပါ တက်ရန်ပြောသည်။ စုံးစားစရာတိုးလာ သဖြင့် ထား၏အကြောင်းကို စကားမဆက်မိကြ...”

ဂုဏ်ထူးယူလျင် ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာတန်းထက် တစ်နှစ်ပိုကြရမည်၊ မြန်မြန် ဘွဲ့ရဲ့ မြန်မြန်အလုပ်ရပါမဲ ဒါမ်ထောင်ဝန်ကို မြန်မြန်ထောင်မိုင်မည်။

သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ရေးမှာ မရွှေ့ယူကြ၊ အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရခြင်းမှာလည်း စာကြိုးစားသူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအတွက် ရတောင့်ရခဲ့လှသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်၍

အလွယ်တကူ မငြင်းပယ်နိုင်ပေါ်။

မြင့်ခိုင်နှင့်ကိုအောင်သန်းသည် အတွေးကိုယ်စိန်ကျိုး အင်လိပ်စာသင်တန်း ဆက်တက်သည်။ ဆရာပရဲယားက ချားစံဒစ်ကင်း၏ ‘မျှော်တလင့်လင့်’ကို သင်သည်။

မြော်...လူဘဝဆိုသည်မှာလည်း မျှော်လင့်ရခြင်းပါတကား...။

အင်လိပ်စာသင်တန်းအပြီး၌ ကိုအောင်သန်းနှင့် ခွဲခွာကာ မြင့်ခိုင်သည် မြို့ထဲထွက်ခဲ့သည်။

ပထမ အော်ရှုံး၏ ငွေစာရင်းစစ် မင်းကြီးရုံးသို့ သွားသည်။ အော်ရှုံးမှာရေးဆိုင်ရာ တိ-ဖိုး ဌာနနိတ်၌ မြင့်ခိုင်၏ သုတယ်ချင်းစာရေး ကိုမြင့်ဖေ ရှိသည်၊ ကိုမြင့်ဖေ ၏ဆောင်၍ ရာဘက်ဆိုင်ရာ ငွေစာရင်းဌာနနိတ်သို့ လိုက်ရသည်။

မြင့်ခိုင်၌ အဖော်ပင်စင် စာရင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည့်ခရိုင်ရုံးကြီးရုံးမှ စာနံပါတ်ပါ ရှုံးသည်။ သို့သော် စာရင်းဌာနနိတ်မရောက်သော်၊ ကြား၌ ဘယ်သောင်ဝယ် တင်နေလေသည်မသိ။

“ကိုယ့်မရှိပါဘူးများ ဘဝတူချင်းပါ၊ ကျွန်ုတ်တော်လည်း တစ်နေ့ပင်စင်စားရမယ့်ဘဝပါ။ စာရင်းသာရောက်ပါ၏၊ အမြှို့ဆုံး ငွေကျေအောင်ဆောင်၍ ပေးပါမယ်”

သဘောကောင်းသော ရုံးအပ်က အားပေးသည်။

“ဟုတ်ဘူး...စာရင်းရောက်လာရင် ဘယ်လောက် စောင့်ရှုံးမလဲ”

“အား- ဒါတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ စာရင်းအင်း ပြည့်စုံမှု၊ အခြားဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း၊ သက်ဆိုင်ရာ အထောက်အထား တွေ ပြည့်စုံမှု ဒါတွေကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်လအတွင်း ရနိုင်အောင်

ကျွန်ုတ်တော် ကူညီပေးပါမယ်...”

မြင့်ခိုင်သည် ကျေးဇူးတင်စကားမပြော၍ အော်ရှုံးမှ ထွက်ချာလာခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်အဇန်နှင့် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

အော်ရှုံးဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည်၏ အခွန်ဘဏ္ဍာ ငွေကြေးတို့ကို မလေစဟင်းအောင် နေ့စဉ်စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းနေရသော ဌာနကြီးဖြစ်သည်။ စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းသည်ဆိုရင်း တင်းကျပ်လျသော ဥပဒေစည်းမျဉ်းများ အတိုင်း ပြုရသည်။

မြင့်ခိုင်ကိုယ်နှင့် တစ်ကြိမ်က ဤရုံးကြီးတွင် အထက်တန်းစာရေး အဖြစ် လုပ်ဖူးသဖြင့် ဤရုံးသားများအကြောင်းကို နားလည်သည်။ စည်းကမ်းဥပဒေနှင့် ငြိုခွန်းလာလျှင် စရေမတ်နိုင်ရင် ရာထူးရှင်ကြီးများကိုပင် မကြောက်မဆုံး ထူးချွေလွှာတောင်းတတ်သည်။ စည်းကမ်းကို ရှိသေးလွန်းသူ များဖြစ်၍ ကစ်ခါတ်ရုံး နားမလည်သူတို့အတွက် တင်းကျပ်သူများဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း သူတို့၌ လုဆန်သော အသည်းမှလုံးများမှ ရှိသည်။

ယခုဆိုင်ရာ ရုံးအပ်ကြီး၏ ကတိသွားကြောင့် အဖောင်စင်လခုံး တတ်နိုင်သူများ လျင်မြှုန်းစွာရမည်ဟု မြင့်ခိုင် စိတ်ချုပ်းသာသည်။ တတ်နိုင်သူများ လျင်မြှုန်းစွာ ဤစကားသည်ပုန်၏။ လျင်မြှုန်းစွာ ဖြစ်ဖို့ကား မမျှော်လင့်နိုင်။

လူတစ်ဦးသည် ပြည့်သူ့တာဝန်ကို တစ်သက်လုံး ထမ်းခဲ့သည်။ ခေါင်းဖြူဗျားကျိုးဘဝ၌ အနားယူရသည်။

ထိုအချိန်၌ ပင်စင်လော စသည်တို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ရှိလျှင် ကောင်းလေ့လာတကား။

မြင့်ခိုင်သည် စနစ်ကိုသာ အပြုစ်တင်မိသည်။

မြင့်ခိုင်လျောက်လာစဉ် ရုံးကြီးများ တစ်စိုက် ပလက်ဖောင်းများ

ပေါ်ရှိ ဆိုင်များမှ ညျဉ်သင်းနဲ့များက ဝေါကာဝေါကာ ပျုလွင့်လာ၏။ နာခေါင်းမှ တစ်ဆင့် ဆာသောဝမ်းတို့ကို ဆိတ်ဖြူဗြိုက်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဆီချက်ခေါက်ဆဲ အလွန်ကြိုက်သည်။ တစ်ကျပ်ခဲ့တန် ဘဲပေါင်းနှင့် ဆီချက်ခေါက်ဆဲ မစားရသည့်မှာ အတော်ကြာပြီ။

မြင့်ခိုင်သည် ပြီးလိုက်မိပြီး ကမ်းနားလမ်းကြီး အတိုင်းဂျာ၏ အီစကယ်လမ်းရှိ အဆတ်ရောဂါက္ခဆေးရဲသို့ သွားမိသည်။

ဆေးရဲ၍ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာသိန်းညွှန်ရှိကြောင်း သိသည်၊ သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်သောသည်း မတွေ့ရသည့်မှာ ကြာပြီ၊ ယခုမှ အဖော်ရောဂါကိစွဲကို တိုင်ပင်ရန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြင့်ခိုင်ကံဆိုးသည်၊ ဒေါက်တာ သိန်းညွှန်မရှိ၊ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင် ထွက်သွားသဖြင့် နောက်တစ်နှစ်ကြာမှ ပြန်လာမည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဆေးရဲခန်းမှ စိတ်ပျက်စွာ ထွက်လာခဲ့စဉ် တစ်ခု တစ်ဦးက မိမိ၏နာမည်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

ပိန်ကြုံချည့်နဲ့သော ရောက်သည့်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် နာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပိတ်ကာ အနောက်နိုင်ငံတ်စုနှင့် လူတစ်ဦးကို မြင်သည်၌ မြင့်ခိုင်သည် မတွေ့လိုသူတစ်ဦးနှင့် ဆုံးမြို့ပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ညျဉ်... ကိုသက်ဥုး...”

ကိုသက်ဥုးသည် မြင့်ခိုင်ထဲ လာသည်။ “ဘယ့်နယ်... ဘာကိစွဲ”ဟု နာခေါင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါ မစွာဘဲ မေးပြီးနောက် မြင့်ခိုင်၏အဖြေကို မစောင့်ဘဲဆက်၍ “လာဗျာ... ဟိုနားသွားစကားပြောရအောင်”ဟု ဆွဲခေါ်သည်။

ဆေးရဲအပြင်ဘက် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းအနီးရှိ ဒိုပ်ယ်(လ)

အမျိုးအစား ကားတစ်စီးအနီး၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိအခါမှ ကိုသက်ဥုးသည် နာခေါင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကို စွာလိုက်သည်။

“ဆိပါဥုး... ဘာကိစွဲလ”

“ညျဉ်... ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ကိုသိန်းညွှန်နဲ့ တိုင်ပင် ဓရာလေးရှိလိုပါ၊ ခင်ဗျားကေား”

ကိုသက်ဥုးသည် စိတ်ပျက်သယောင် ခေါင်းခါ၍ “ဟာ... မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”ဟု ညည်းပြီး “အဘိုးကြီးပေါ့ဗျာ”ဟု ဆက်ပြော၏။

အဘိုးကြီး... ဤစကားသည် မည်သူ့အား ရည်ညွှန်းကြောင်း မြင့်ခိုင်သိသည်။

“ဘယ်လိုလ အဘိုးကြီးက”

ကိုသက်ဥုးသည် အရေးကြီးသောစကားကို ပြောမည့်ဟန်ပန် ပြောင်းလွှု၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ထားက ကျွန်တော်နဲ့ စောစပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ...”

ကိုသက်ဥုး၏ပျက်လုံးများက မိမိပျက်လုံးများမှ စိတ်ကို စာဖတ်နောက်မှုန်း မြင့်ခိုင်သိသည်။ မိမိပျက်လုံးများသည် မိမိရင်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သွားမဖောက်ဟု မြင့်ခိုင်ယုံ၏။

ကိုသက်ဥုးကသာ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ... အဘိုးကြီးက... လူသိရင်ကြား မကြောင်းလမ်းခင် ကျွန်တော်ကျွန်းမာရေးအတွက် အဘာက်ဘက်က ဆေးလက်မှတ်အပြည့်စုံလိုချင်သတဲ့... ခွမကျလား...”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... နိုင်ငံခြားမှာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် မောင်နဲ့နှစ်ဦးလုံး ဆေးစစ်အောင်ကို ဥပဒေတွေတောင် ထားပေးတယ်

မဟုတ်လား”

“ကောင်းတာတော့ ကောင်းတာပါ့ရွာ၊ ဟိုမှာစစ်တယ်ဆိုတာက ဟိုရောဂါတစ်ခုတည်း မဟုတ်လား၊ အခုပောက ကိုးဆယ့်ခြာက်ပါးရောဂါ အစုံ သုံးဆယ့်နှစ်ကော်ဘာသ အကုန်း မိန်းမရဖို့ဟာ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် ဘွားရှမှာကျနေတာပဲ...”

“အခုဘာလ အဆုတ်ရောဂါရိ မရှိ လာအစစ်လဲသလား”

“ဒါပေါ့... ဓာတ်မှန်ရိုက်ပို့ ကျွန်တော်နှင့်ပါတ်အလှည်း စောင့်နေတုန်း ခင်ဗျားတွေ့လို့ နေပါဘို့... ခင်ဗျားအခုတစ်လော ဘယ်ပျောက်နေလဲ...”

“ရှိပါတယ် ဒီမှာပဲ”

“ဘာလုပ်နေသလဲ...”

“ကျောင်းတက်နေတုန်းပါပဲ”

“ဟ... ခင်ဗျားကျောင်းကလည်း ကြောလျဉ်းလား...”၊ အခု ဘယ် အတန်းမှာလဲ...”

“ဘီအေး အောက်တန်းမှာပါ”

ဂို့သက်ဦးသည် မြင့်ခိုင်အား တစ်ချက်တွေ့တွေ့ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ဆက်မပြော...

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကော့ စေစပ်ကြောင်းလမ်းမလဲ...”

“ဆေးစစ်ပြီးရင်ပေါ်ရွာ... အနည်းဆုံးတော့ တစ်လေလောက် ကြော်ဦးမှာပဲ”

မြင့်ခိုင်၌ ဆက်ပြောစရာမရှိ... တို့ကြောင့် အင်္ဂလာပို့ဘာသာနှင့် ကံကောင်းပါစော့ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆုတော်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

ယနေ့မြင့်ခိုင် မြို့ထဲတွေ့ကဲခဲ့ရမှု မူလရည်ရွယ်ချက်များတစ်ခုမှ မပြည့်။ အဖော်စင်လခ ဘယ်တော့ရမည်ကို အသေအချာ မသိရသေး။

ခါက်တာသိန်း ညွှန်နှင့် ရွှေရသဖြင့် အဖော်ဝေဒနာကို မည်သို့ မည်ပုံ ကုသ ရမည်လည်း မရေရာသေး။

သေချာရေရာစွာ သိခဲ့ရသည်မှာ တစ်ခုသာရှိသည်။

ထားနှင့် မိမိတော်လမ်းမှာ ဤတစ်ချိန်တွင် အကယ်ပင်ဆုံးခန်းကို စြိတည်း။

ဥနေပိုင်း သင်တန်း တက်စရာတစ်ခု ရှိသေးသော်လည်း မြင့်ခိုင် သည် ကျောင်းသို့ မသွားတော့သူ မြေနှင့်ကျွန်းများ ဆင်းသည်။ မိမိအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မပြန်ဘဲ ညောင်းတုန်းလမ်းမအေးတို့ဆီဝင်သည်။

မအေးမှာ အိမ်ရှင်နှင့်တစ်ဝါက်စိန္တရှုံး၏ အိမ်ရှင်တို့မှာ ဒေါ်ဒေါ် ထွေး၊ သမီးအကြိုး လှိုင်လှိုင်၊ သမီးငယ် မြှေမြှေ၊ သား မောင်မောင်လေးတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ မအေး၏ ယောကျွားကိုလေး နိုင်ငံခြား ဪရှိရှိစဉ် အိမ်ရှင်များနှင့် တွေ့နေခြင်းသည် မအေးအတွက် တစ်တယ်ခြင်းကြောင့် ကိုစောနှင့်မြင့်ခိုင် က ဤသို့ တမင်စိစိုးပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုစောမှာမူ မင်္ဂလာလမ်းမျှ မိဘများနှင့်အတူ နေသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်လျှင် မြင့်ခိုင်ကို ကလေးငါးသစ်ရပ်က ဆီးကြီးသည်။

မအေး၏ သားငယ် ရှစ်လသားအရွယ်သည် ခုတင်ပေါ်၍ လူးလိုမ့် ထွေ့နေ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ကလေးကို သေးချေးလဲပေး၍ ချိယူကာ အိမ်နောက်လေး ဘက် ထွေ့ခဲ့၏။

“ပြော့... သားသားရတ်တရာ် တိတ်ဘွားပါတယ် အောက်မေးတယ်၊ ဦးဦးလက်ရောက်နေတာကို...”

မအေးသည် တမင်းအိုးင့်နေရမှု လုမ်းပြော၏။

“ကိုမြင့်ခိုင် ကျောင်းက လာတာပဲ မဟုတ်လား...”

“ကျွန်တော် ညနေပိုင်း ကျောင်းမတက်ဘူး”

“ဟင်... ဘာပြုလို့”

မြင်ခိုင်သည် ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ထိစဉ် မအေး၏ ညီမထွေး၊ မောင်ယ် ကိုရတင်တို့ ကျောင်းမှ ပြန်လာကြသည်၊ မရှေးမန္တာင်းပင် ကိုစောလည်း ပြန်လာ၏။

“ဟော... ခင်ဗျားက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အီမံတောင် ဝင်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာကိုလုံး”

ကိုစောသည် အကိုဒီခိုင်တွင်းမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ထုတ်ပေးသည်။

“ထားဆိုကတဲ့၊ ကိုစောင်သန်းကတစ်ဆင့် ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်လို့...”

မြင်ခိုင်သည် သားသားကို ကိုစောအား ပေးလိုက်၍ စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ စာကိုဖောက်ဖတ်သည်။

ကိုမြင်ခိုင်

ကိုမြင်ခိုင်ထားကို ခကေခကေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုသတိရရင် ထားသာယ်သောအခါမှ သတိရတော့မယ်မဟုတ်တဲ့ ကိုမြင်ခိုင် ဆီ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ဒီရောက်ဆုံးစာကို ရေးလိုက်ရပါတယ်။

“သယ်ကျော်နှစ်မှု၊ ကျွမ်းချစ်သွေ့၊ ကြိုးသုမ္မာမှု”ဆိုတဲ့ ထားကို ကိုမြင်ခိုင်တစ်အိုင် ရွတ်ပြောခဲ့တဲ့ ကဗျာအတိုင်းပါ၊ ဆယ်ကျော်နှစ်အရွယ် ကတည်းက ထားဟာ ကိုမြင်ခိုင်ကို ဘဝ အသိဓာတ်ဓာတ်အုပ်ကြီးပေး အားကိုးမို့မြှုပ်မြှုပြုခဲ့တယ်၊ ထား အားကိုးတဲ့ အတိုင်း ထားရဲ့ “ဘဝ အသိဓာတ်” စာအုပ်ကြီးဟာ ထားမျှော်လင့် ထားတာထက် ထားကို “ဘဝအန်က်အမို့ပွားယ်” တွေ့ကို ဖွင့်ဆိုပြုသ

ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ကိုမြင်ခိုင်ကို ထားတစ်သက် ကျေးဇူး မမေ့ဘူး...။

ကိုမြင်ခိုင် မှတ်မိပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ တစ်ခါက ထားနဲ့ ကိုမြင်ခိုင် အင်းလျား ကန်ရေစပ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကား တွေ့လေ...။

ဒီတုန်းက စွဲဆိုတော့ လေရှုံးဒေါ်လို့ ကန်ရေပြင်မှာ လိုင်းတွန်းတွေထောက်တယ်၊ ထားက... လိုင်းတွန်းတွေကိုချစ်တယ်၊ ရေပို့ကောင်လေးတွေလို့ လိုင်းတွန်းတွေစီးပြီး ပျော်ပျော်မျေားချင်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုမြင်ခိုင်က ပြောတယ်...။

“ရွှေ့င်းတွန်းတွေရဲ့ အလုအပကို မြင်ရှုံးနဲ့ ကန်ရဲ့နက်ရှိုင်းခြင်း ကို မသိနိုင်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ကန်ရေပြင်အပေါ်ယောက လိုင်းတွန်း အလုအပမှာ မျော့ဇွဲ့ချင်တာနဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ ကန်ရဲ့ဘားအန္တရာယ် ကို မမေ့ပါနဲ့... တဲ့”

ထားရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဆရာကြီး ကိုမြင်ခိုင် ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ထားအပေါ် ကြိုးလုပါတယ်...။

ထားကောလိပ်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ကိုမြင်ခိုင်၊ ပြောပြောခဲ့တာနဲ့ သဘောချင်း တူတဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ “ပပဝင်းတိုင်း ရွှေစင်မဟုတ်” ဆိုတဲ့ စကားတွေ သင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြင်ခိုင်၊ ပပဝင်းတိုင်း ရွှေစင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဒီလောကဟာ သယ်လောက်မှား ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ မသိဘူး။

ကိုမြင်ခိုင်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကို လက်ခံပြီးတော့ ထားဟာ ကိုမြင်ခိုင်ခေါ်တဲ့ ဆင်စွဲယ်နှစ်းတော်ကြီး၊ ဆင်းပြီးတော့ ဖော်နဲ့ ကြိုးကြိုးကို တော်လှန်လို့ လူ့ဘဝ ဝင်တိုးခဲ့ပါတယ်။

လူအကြောင်းကို မှားလည်တာနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက် လူ၏ဘဝ
ဆိတာ အသည်းမာစရာကြီးပါလား ဆိတာ ထားသီခဲ့ရပါတယ်။

သွားဆိတာ ဘယ်မှာလ ကိုမြင့်ခိုင်၊ မေးဖွားလို့
ပုံပြင်ပမားပေးလို့ ထားက မေးခွန်းထုတ်ရင် ထားရဲ့ ပျောကြီး
ကိုမြင့်ခိုင်က ဘယ်တက္ကဆောင်အမှားကို ဈေးနှုန်းပြုပြီး အမှတ်တွေ
နှုတ်ဦးမှာလ၊ ဂိုမြင့်ခိုင် နှုတ်နိုင်ပေး အမှတ်ကတော့ ထားရဲ့
အသည်းနှလုံးမှာပဲ၊ အခြားအတွက်တော့ ထား ဝမ်းနည်းရမလား၊
ဝမ်းသာရမလား မသိသေးဘူး ကိုမြင့်ခိုင်။

ထားသီတာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တောက်ပတဲ့
အပြီးတွော့ ရွှေမဟုတ်ပါလား၊ ထားဟာ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်း
ထင်ခဲ့မိပါပေော့ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ကန်ရေပြင်ရဲ့ လိုင်းတွေနှုတ်မှာ
မေးရင်း ကန်ရဲ့၊ နှုတ်ရှိုင်းခြင်းက ထားရဲ့ ဘဝကို ဖုံးခုံးနှစ်အောင်
စပ်မျိုးခဲ့ပါလေပြီးကော့။

သွားရှင်လို့ ထားထင်ခဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖောင် ကိုကြီး
မြင့်ခိုင်...။

သာမဓိရှင်လို့ ထားထင်ခဲ့တဲ့ မြင်းသမားကြီး ကိုမြင့်ခိုင်၊
သီလရှင်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ အရက်သမားကြီး ကိုမြင့်ခိုင်။

ကန်ရေပြင်က လိုင်းတွေနှုတ်မာ အပြီးတွေ့နဲ့ ရှင်ဘဝကို
မေးလော့... ကန်ရဲ့၊ နှုတ်ရှိုင်းခြင်းမှာ ထားရဲ့ အသည်းနှလုံး
ကိုတော့ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်၊ ထားဘဝကို မဖြုပ်နှံဘူး ကိုမြင့်ခိုင်။

ဘဝအသီဆိတာဟာလည်း အသည်းနှလုံးကို မရင်းနှီးဘဲနဲ့
မရနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်၊ ဒါကြောင့်လည်း ထားရဲ့
‘ဘဝအသီဓာန်’ စာအုပ်ကြီးဟာ ထားမျှုံလင့်တာထက် ထားကို

‘ဘဝအနက် အမို့ယူယ’ ဖွင့်ဆိုပြုသခဲ့တယ်လို့ ထားဝန်ခဲ့တယ်။
ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးဆိတဲ့ ပရမတ်သဘောကို ထား
တစ်သက် မမေ့ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကိုတော့ ထားမေ့ရမယ်၊ ဒီအတွက်
လည်း ကိုမြင့်ခိုင် ဝမ်းသာထိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့...။

အဝိဇ္ဇာအမျှင်ဝယ်
အသည်းနှလုံးကို မြှုပ်နှံထားတဲ့
ထား...။

မြင့်ခိုင်သည် စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးနောက် ငိုင်နောဏ်။ ကိုစေး
သည် သားသားကိုချိ၍ အနီးဆုံး ကပ်လာ၏။ မြင့်ခိုင်က စာကို ကိုစေးအား
ပေးလိုက်၍ သားသားကို ပြောင်းယဉ်ချို့ပွဲသည်။

ကိုစေးက စာကို သေချာစွာဖတ်သည်။ ထိုနောက် မြင့်ခိုင်ကို
မေ့ကြည့်၍မေး၏။

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလ ကိုမြင့်ခိုင်...”

“ကောင်းမှုကုသိလ်ဆိတာ ကောင်းမှုကုသိလ် စင်စစ်ဖြစ်ဖို့ တိုင်းတာ
စရာဟာ ကိုယ်ကျိုးခွန်လွတ်မှုပဲလို့ ခင်ဗျားပဲ ခကာခကာ ပြောခဲ့တယ် ကိုစေး၊
ကျွန်တော့မှာ ဘာမှုလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး ကိုစေး၊ ဟောခါ သားသားတို့သာ
ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ခံစားရတဲ့ ခုက္ခမျိုးကို မခံစားကြရပါစေနဲ့လို့
ကျွန်တော်... ဆုတောင်းတယ်”

မြင့်ခိုင်သည် သားသားအား ရွှေပ်နမ်းမွေးကြော် ကိုစေးလက်သို့
အပ်သည်။ ထိုနောက် ခြေကို လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်း၍ အိမ်ခံသို့ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်၌ အဖော်မထွေ့ရဲ့ အမေ့ကိုလည်း မမြင်ရဲ့ မယ်ဒေလ်တစ်စုံး
ပိုက်၍ ထွက်လာသော လုခိုင်ထဲမှ အမေ ကြည့်မြင်တိုင် ဈေးလေးသို့

သွားကြောင်း သီရ၏။ လျှိုင်သည် တွက်သွားသောအခါ တိတ်ဆိတ်သော အိမ့်၌ မြင့်ခိုင်တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်ပြီထင်သော်လည်း ယခုမှ မြင့်ခိုင်၏ စိတ်များ က လှပ်ရှားနေ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ထင်းရှူးသေ့တွောအဟောင်းတစ်လုံးကို ဖွံ့ဖြိုးသေ့တွော တွင်းမှ ဖုန်တက်နေသော တယောလေးတစ်လက်ကို ထုတ်၏။ တယောကြီးများမှာ သံချေးတက်၍ ခွေးမြည့်နေသည်။

မြင့်ခိုင်က အံဆွဲတွင်းက တယောကြီးအသစ်များထုတ်သည်။ အံဆွဲတွင်း၌ ထား၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း တွေ့၍ ထုတ်ပူးပြီး စားပွဲပေါ်၍ တင်မိသည်။

တယောကြီးများ အသစ်ပြန်တပ်ရ၏၊ ဘိုးတံ့ကို ထင်းရှူးဆီတိုက်ရ၏။

ပြီးသော လက်တွေ့ရာ အသစမ်းရာ ချောင်းမှကိန္ဒာလေးမြား ပတ်ပျိုးဆီရောက်ခဲ့၏။

“လေတွေ့နိုင်းပါလို့ တောင်တိုင်းက မှန်လိုပြား၊ နှစ်းကိန္ဒာရီမောင်ကြီးကို ကုည်လာပါ”

မြင့်ခိုင်သည် သီချင်းမဆုံး ရှေ့နားဆီမှ ခြေသံပေါ်လာလေသည်။

မျက်နှာကို မေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြောင်၏ မျက်သားပြာပြာ ဝယ်ကော့မျက်တောင်တို့ စိုးရုံအပ်သော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ရ၏။

မြောင်သည် ထူးထူးမြားမြား ဆံတောက် သိမ်း၍ အပ်လုံးသွင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် နပျို့ခြင်း၌ ခံတည်ခြင်းရော၍ ချောသမျှလည်း အစွမ်းကုန် ဝင်းပနေသည်။

မြင့်ခိုင်က တယောကိုရပ်၍ ချလိုက်သည်။ သို့သေား မြောင်၏

မျက်လုံးပြာကြီးများက ထား၏ ဓာတ်ပုံဆီသို့ ဝဲပျံကျေသွား၏။

မြင့်ခိုင်သည် ဓာတ်ပုံကို လျင်မြန်စွာခွဲယူပြီး အံဆွဲတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးကို ကျွန်းမလာပြီး အနောင့်အယ်က်များ ပေါ်သလား”

မြောင်၏ အသုံး နိမ့်ချမှုနှင့် ကြကွမှုများ ရောစွက်ပါဝင်နေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာကိစ္စလဲမမြောင်”

မြောင်သည်မဖြော မြင့်ခိုင်သည် မြောင်၏လက်တွင်း၌ ပိုက်ထားသော စာအုပ်ကို လုမ်းကြည့်မိ၏။

“ပျောက်ဆုံးနေသော ကဗ္ဗာကြီး”

မြင့်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည် မြောင်ထံမှ စာအုပ်ကို လုမ်းယွှေ့ စာသင်ရပြန်သည်။

“...ကဗ္ဗာကြီးသည် လုံးဝ မပျောက်ဆုံးနိုင်လေသည်တကား...”

ဆယ်ကျော်နှစ်စို့၏ နှောင်ရစ်လေသော သံယောဇ်ကြီးသည် လည်း သံသရာဆုံးအထိ ရည်များ ရည်လေမည်လောမသို့ မြင့်ခိုင်မသိ...”

ဗြိုဒ္ဓမ္မသည်

ကိုသာ သိအောင်ကြီးစား၊ ကိုကြီးနဲ့ ပက်သက်တာတွေကိုတော့ မသိချင်နဲ့
ညီမ ကြားလား”

“ဤစကားကို မြခင် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ သင်းတို့လေးတွေ
သည် တစ်ခါတစ်ရုံ ဆိုလိုသည်ထက် ပို၍ နားလည်တတ်လေသည်
တကား...”

မြခင်၏ မျက်လုံးများ၏ မျက်ရည် မသိမသာ ဝဲသည်ကို တွေ့ခဲ့
ရသည်။

ဘာမျှတော့ပြန်မပြာ၊ မျက်လွှာချုပ် ထွက်သွားလေသည်။ အပ်လုံး
သိမ်းစ သူငယ်မ၏ နောက်ပိုင်း ကို ကြည့်ရင်း မိမိသာ သက်ပြင်းရှိက်ခဲ့ရ၏။

ညဉ်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်၊ အိပ်ပျော်သည် ဆိုသော်လည်း မနီးခြင်း
ကိုသာ ဆိုရသည်။ အိပ်မက်တို့ကြောင့် လူမှာ ကောင်းစွာပင် မနားလိုက်ရ။

မြင့်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှုမထော်သဲ့ ဆက်မြိုန်းနေသည်။ သို့သော်
ဤရုပ်ကွက်သည် ထဲ့အတိုင်း သူ့ကို မိမိနှင့် မိမိုန်းခွင့်မပေး။

ထူးဆန်းစူးရှုသော မိန်းမတစ်ဦး၏ တစ်ဘာသာခြားသော အသံ
ပေါ်လာသည်။

“ကြောက်ပါပြီဆရာရဲ့၊ နာလွပါပြီ...၊ ကောင်မလေးကိုချိစိနို့
လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ချမ်းသာပေးပါဆရာရဲ့ နာလွပါပြီ”

မြင့်ခိုင်သည် ငါ့က်ခနဲ့ အိပ်ရာမှုထဲ၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်သည်။
နှင်းကောင်းတော့ တံခါးဖွင့်စ အိမ်အသီးသီးမှုလည်း မိမိကဲသို့ ထွက်ကြည့်
နေကြားသည်။

ဦးစံကျော်၏ ပန်းပဲဖို့ ရှေ့တည့်တည် လမ်းဘေး၌ မြှာနိုစိပ်ယ်
အမိုက်ပဲ့ကြီးရှိယူည်။ အမိုက်ပဲ့ကြီး ခြေရှင်းမဖြေ ကာဆင့်မိန်းမ အတင့်သည်
လူ့လိမ့်လျက် နေ၏၊ လူ့လိမ့်နေစဉ် ပါးပို့ပဲလည်း ထူးဆန်းအက်ကွဲသော

၆

နှစ်ဦးလုံးသည် မျက်သားပြာ၍ မျက်တောင်ကော့သည်။ တစ်ဦးသည်
မျက်ရည်ပဲစဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ မျက်ရည်ပဲလုံးနှင့် မေတ္တာနိုးချုပ်စ...။

မြခင်နင့် ထားဟူသည့် ကလေးမနှစ်ဦး နှောင့်သော ကြောင့်ကြမှ
ချောက်ဒိုပ်မက်မှ မြင့်ခိုင်သည် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် လန့်နှီးလာ၏။

မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှ မြင်းလှည်းသဲ့ ဆိုလှားသဲ့
များကို ကြားရပြီ။

မနေ့ညာနောက ရခဲ့သော ထား၏စာကြောင့် လွမ်းစိတ်ညီညွှေ့ဝယ်
ညက မြခင်နှောင့်၍ တစ်ရေးမှောင့်ရမည်ရှိသည်။

စသေပေးသည်ကို ကြီးစား၍၍မှု လိုက်ရှာပါ၏၊ အမှုအရာလေးများ
မှာ ခါတိုင်းသို့ မတည်၍။

ပြန်ခါနီး၌ မေးခဲ့သည်။

“စောစောကာတ်ပုံက သိပ်လှတာပဲ...၊ ဘယ်သူလဲဟင် ကိုကြီး...”

ဖြေရာမှုလည်း ခက်သည်၊ ငါ့က်ရာမှုလည်း ခက်သည်၊ သို့သော်
နောက်ခုံး၌ ရက်စက်ရာကျသော စကားကိုပင် လေအေးနှင့် ပြောခဲ့ရသည်။

“မမြခင်... ကိုကြီးဆိုမှာ စာဆက်သင်ချင်ရင် ကိုကြီးဆိုက ပညာတွေ

အသနှင့် တစာစာ အော်နေသည်။

“ကောင်မလေးကို ချစ်လို့ လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါ၌၊ ချမ်းသာပေးပါဆရာရဲ၊ နာလုပါ၌”

မြင့်ခိုင် နားမလည်ရှိနိုက် ခြေရင်း မရွှေမိ အီမ်ပေါ်မှုအသံပြာပြာနှင့် မန်းမှုတ်အမိန့်ပြန်သံ ကြားရ၏။

“လာလော့...အမြန်လာလော့...ငါဆရာအမိန့်... ငါအမိန့်...”

ဤအမိန့်သံနှင့်အညီ အတင့်ကလည်း နာခံသည်။

အတင့်သည် မြင့်ခိုင်ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဥစ္စာစောင် ဗာတ်ကားထဲမှ ခင်မေလေး၏ဟန်ဖြင့် မြေ့ခြားကာ လိမ့်၍ လိမ့်၍ အီမ်ဘက်သို့ လာရှာသည်။

ကိုဖိုးစိန်လည်း အပ်ရာမှ နိုးလာ၍ အီမ်တံစက်ဖြိတ်အောက်အနီး ရောက်နေပေါ်၊ ကိုယ်ကို ငါးဖယ်ပျောကုံသို့ ဆတ်ဆတ်ခုန်ရင်း ပါးစင်မှ လည်း အော်နေသည်။

“ကောင်မလေးကို ချစ်လို့ လုပ်ထားတာပါ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါ၌...”

ပရိသတ်များလည်း တော်တော် စည်စည်ကားကား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မြင့်ခိုင်နှင့် ကိုဖိုးစိန်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

အသပြာပြာနှင့် လူ၏အသံတွက်လာသည်။

“သွားလေ... မရွှေမိ သွားထူးပြီး ခွဲတင်ခဲ့”

မရှေးမန္တာင်းပင် မရွှေမိ ဆင်းလာသည်။ ကြိုးကွင်းတစ်ခုကို အတင့်၏ လည်ပင်၌ စွဲပိုက်သည့် ခက္ကာ၌ အတင့် ပြီးကျသွား၏။

မရွှေမိက ကြိုးမှုသည်။

“ကောင်မနော်... ယိုးတီးယားတားမလုပ်နဲ့ ငါဆရာပညာ သီသွား၌ မဟုတ်လား၊ လာကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့”

မရွှေမိသည် အတင့်ကို အီမ်ပေါ်ခွဲတင်သွား၏။ ထိုနောက် စိုင်းကြည် နေသော ပရိသတ်ကို ရှင်းပြလိုဟန် ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

အခန့်သင့်ပင် အလွန်အုံးလျန်ဟန်တူသော မဝါနက ဆီးမေးသည်။

“နေပါဦး ရွှေမိရာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဥက ဆရာကြွဲလာတယ်လေ...၊ အဲဒါကို ကောင်မက စုကာစောင်းကာ လုပ်နေတယ်”

မဝါနက...

“အေး...ငါသတိထားမိသလိုရှိသား၊ ကောင်မက ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ခြော်...အပါဘီ၊ အတင့်က လုပ်တာမဟုတ်ဘူး... သူ့အနဲ့က၊ က... ရှင်းပြောလား”

မဝါနသည် မရှင်းသေးဟန် ပြန်ကြည့်သည်။ မရွှေမိက ဆက်လင်းသည်။

“အော်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ချစ်လို့လုပ်ထားတာတဲ့၊ ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီတဲ့”

မဝါနမှာ မျက်လုံးပြု၍ နားထောင်နေသည်။ ထိုနောက် သဘော ပေါက်ဟန် ခေါင်းညီတယ်သည်။ အားမရသေးဘူး မရွှေမိကသာ ဆက်ရှည် နေသည်။

“ကောင်မက မရှေမေးဖောင်းနေတာ ဆရာက သည်းခံပြီး မေတ္တာလိုနေသေးတယ်။ ဆေးစောင့်တွေက မခံနိုင်လို့ ထလုပ်လို့ ကော့နေတာပဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်းမတို့ဂိုဏ်းက ယီးတီးယားတားလုပ်လို့ မရဘူး”

မရွှေမိသည် ရှင်းပြသလိုနှင့် ပရိသတ်ကိုပါ ကြိုးမှုက်ပြီး...

အင်ပေါ့သို့ ပြန်တက်သွား၏။

ကိုဖိုးစိန်က မြင့်ခိုင်ဘက်လျှော့၍...

“က... ကျွန်တော်မပြောဘူးလား”ဟု မေး၏။

“ဘာလ”

“သေကြာဆို ရောက်လာရင် ထူးပေလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ”

“ဉော်... ဉော်”

“မရွှေမိ... ရောက်လာရင်... ထူးဖော်မယ် စောင့်သာကြည့်ဘာတွေ
ထပ်ထူးဦးမလဲဆိုတာ၊ ကဲမျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုဖိုးစိန် ပြောသည်မှာ မှန်၏။

မရွှေမိ ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ရပ်ကွက်မှာ တစ်ပိုးထူးလာ၏။

ပထမထူးဥြားချက်မှာ ကာဆင်နှင့်အတော် ဖြစ်သည်... ।လင်မယား
ရန်ဖြစ်သံ မကြားရတော့ ဉာဏ်ချိန်မတော် ထရိုက်ခြင်းလည်း မရှိတော့။

နံနက်စော့စော့စီးစီး အတင့်၏ ခုနစ်သံချိသံ တိတ်သွားသော်လည်း
ညံးကာလည် အသံစလ်စုံကိုမှ အသစ်တစ်ပံ့ ကြားရသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... အမလေး... လေ... ပေါင်ကို နှင့်ရင် ဖနောင့်နဲ့
မကြိတ်နဲ့ဟာ သေရောပေါ့”

ဤအသံမှာ အထက်လမ်းဆရာ (ဦးအောင်ဟိုန်းဟု သိရသည်)၏
အသဖြစ်သည်။

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... ဆရာကလည်း အတင့်ကိုယ်လေးက
ပေါ့ပေါ့လေးဟာ ကာဆင်တော် ခံနိုင်တာ”

ဤသည်က အတင့်၏ ခွဲခွဲပျော်ပျော်အသံ။

“ဟကောင်မ... နှင့်လင်ခွေးကောင်နဲ့ ငါနှင့်ရမလားဟ”

“ဘွာ... ဘွာ... ဆရာ အတင့်မှားသွားလို့”

ဤကဲ့သို့ အသံမျိုးမှားသည် မရွှေမိ၏ အပိုခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ
တတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အတင့်လင် ခွေးကောင် ကာဆင်သည် အိမ်ရှေ့
ခန်း၌ တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်၍ လာသမျှစော်သည်မှားကို အကျေတ်တရားရသူ
ဟန်ပန်နှင့် ခွေးနွေးတွင်ခံနေတတ်သည်။

သူက သူ့မယားသည် သူတော်ကောင်းမယားဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှ
ပေါင်းသော မယားမဟုတ် လွန်ခဲ့သောသုံးဘဝမှ ပေါင်းခဲ့သော မယား
ဖြစ်ကြောင်း။

ဆရာ ဦးအောင်ဟိုန်းသည် အတင့်၏ ခုနစ်ဘဝမှ အဖေဖြစ်ကြောင်း၊
မိမိ၏ လေးဘဝဆက် အစ်ကိုတော်ခဲ့ကြောင်း၊ အတင့်ကိုချုပ်သော
ပညာသည်၏ လက်ချက်ကြောင့် အတင့်မှား မမိုက်သင့်ဘဲ မိုက်ခဲ့၍ မိမိ
ကလည်း မိုက်သင့်ဘဲ ရိုက်ခဲ့ရကြောင်း။

ယခုအချိန်စွဲ၍ ခွဲတ်ရန် အစ်ကိုကြော်ခဲ့သဖြင့် မိမိအရက်
မသောက်တော့ကြောင်း၊ ဤတစ်စွဲ မြင်းလျည်းမောင်းပြီးလျင် ရသမျှ
စုဆောင်း၍ မိမိရောအတင့်ပါ ဆရာနှင့်အတူ ပုံပူးလိုက်တော့မည်းအကြောင်း
စသည်တို့ကို မမောမပန်း ပြောနေလေ့ရှိသည်။

အရက်ပြောသော ကဆင့် တရားကို မှန်မှန်လာနာယူ၍ ကဆင့်ကို
အရက်ပြောပေးသော ဆရာကို မှန်မှန် လာပူးလော်သုတေသနအနက် ထိပ်မှ မဝါန်
ပါသည်။ မဝါန်ပါသဖြင့် မည်မြော်သည်းပါသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်ဖက်မှ
အသံချွဲစက်ငှားစားသူ မှန်းမ ဒေါ်ပူလည်း ပါသည်။

ဒေါ်ပူ၏ သမီးပျို့တစ်ဦးမှာ ဆုံးရှုံးနာနှင့် ခေါက်ခေါ် ဆုံးခဲ့ရှာရာ
ဒေါ်ပူက သူ့သမီး လုပြုစား၍ သေရသည်ဟု စွဲလမ်းနေသည်။

ဤစွဲလမ်းချက်ကို ဦးအောင်ဟိုန်းက ထောက်ခံသည်။

ဤပရီသတ်တိအနက်မှ မြင့်ခိုင် အံသမိသူမှာ မှတ်ဆိတ်ချစ်သန်း
ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ရုံး မျက်စောင်းထိုးရှိ ပလက်ဖောင်း၌ ချစ်သန်း ကျေးဇူးကြောင့်
ရေတိုင်ရောက်ခြဲပြီ။ ချစ်သန်းသည် နံနက်စောကွေ့၌ တုတ်ကိုကိုင်ကာ
စတိုင်ပါဝါနှင့် ရေခံပဲသူများကို စစ်လေ့ရှိသည်။

တုတ်နံနက်၌ ချစ်သန်းသည် ထုံးစာတိုင်း သိုးမွေးခေါင်းစပ်၊ တုတ်
စသော အဆောင်အယောင်အပြည့်အဖုနှင့် ရေတိုင်သို့ ရောက်လာသည်။
ရေတိုင်တွင် မြင်းရေချိုးနေသော လှဆောင်နှင့် တိုးသည်။

“ဟောကောင်...မသာလေး...ရေတိုင်မှာ လူတောင် မချိုးရဘူးလို့
ငါအမိန့်ထုတ်ထားတာ မင်းအဖောက် ဒီလာချိုးပေးရလား”

“ကျော်အဖေ မဟုတ်ဘူးဖျှ ခင်ဗျားယောက်ပဲ”

“ဘာ... ဘာ... ဟောကောင် မင်းငါ့ကိုဆဲတယ်”

“ခင်ဗျားက လူကြီးတန်မဲ့ ဆဲတာကိုး”

ချစ်သန်းမှာ ပါးစပ်ပြုသွားသည်။ လှဆောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း
ချစ်သန်းမှာ အရှေ့ကွဲရသည်။ ဤသေနာလေးကို မည်သို့ ြိမ်ဝပ်ပို့ပြား
အောင် လုပ်ရပါမည်နည်း။

ချစ်သန်းသည် တုတ်ပြင်မြေကို ဆောင့်လိုက်ပြီး လှဆောင်အား
စွဲစွဲကြည့်လျက် ပြတ်သားတည်ပြုမော်(ချစ်သန်းအထင်)နှင့် အမိန့်
ပေးသည်။

“ဟောကောင်လေး...ဒါ နောက်ဆုံးအမိန့် နားထောင်စမ်းး၊ လူတွေ
တောင် ဒီမှာရေမချိုးရဘူး၊ မင်းမြင်းလည်း ဒီနောကစပြီး မချိုးရဘူး
ကြားလား”

ထိုအချိန်တွင် ချစ်သန်း၏ လှဆောင်ချွဲတွဲကို သချိုင်းကုန်း

ရပ်ကွက်သူအပေါင်း ဂိုင်းကြည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ချစ်သန်းအနေနှင့်
မဟာအရှေ့က်တော် အကွဲမခံနိုင်း။

ချစ်သန်းက တုတ်နှင့် လှဆောင်ကိုချွဲယ်သည် ချာတိတက
ရေသုံးနှင့် ပြန်၍ချမည်လျှင်၏။ ကိုချစ်သန်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း
ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လှဆောင်ကို မနိုင်သော ချစ်သန်းသည် နိုင်ရာကိုကိုင်တော့၏။

ချစ်သန်းသည် လျင်မြန်စွာ ရေတိုင်နား အရှင်ချည်ထားသော
ကြီးကိုဖြေလိုက်သည်။ ထိုနောက် မြင်း၏တင်ပါးကို တုတ်နှင့်ချုပိုက်သည်။
ခက္ခာ မြင်းသည် လန်ပြီး ထွက်ပြီးလေတော့၏။

ခက္ခာတွင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှု မြင်းခွာသံ၊ လှဆောင်၏ နိုင်လဲဆိုသံ၊
နှင့်၏ အောင်မြင်စွာ ရယ်မောသံတို့နှင့် လွမ်းသွားသည်။

လှဆောင်က ဆဲရင်း မြင်းနောက်သို့ ပြီးလိုက်ရရှာသည်။
ပဲပြုရင်းလိုက်ရင်း တစ်ချို့တစ်ချို့ ပြန်လည်၍ ချစ်သန်းအား မဖွယ်မရာ
လုပ်ပြုသွားသည်။

မည်သို့ပြစ်စေ၊ ကိုချစ်သန်း အောင်ပြီတည်း၊ ဤကလေးကို
အောင်အောင်မြှင့်မြင် ပညာပေးပြီးပြီတကား။

နှစ်သိမ့်ကျေနှုပ်စွာ လှည့်တွေ့က်လာသော ချစ်သန်း၏ မျက်လုံးများ
သည် မရွှေ့မိအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ်ရှုံးကြပြင်၌ အတင့်သည်
ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ တဝါဝါ အနေနှင့်။

ချစ်သန်းက အနီးကပ်သွားရာကာ... “ဘာလို့... မရွှေ့တင့်... ဒီတစ်ခါ
ကိုကာဆင် မမူးဘဲ နင်ကမူးနေလို့ အန်နေတာလား” ဟု မေးသည်။

သို့သော အတင့်၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ ချစ်သန်း မမွှေ့လင့်သည်
သာတည်း။

“တယ်...ငါထလပ်လိုက်လို...”

ချစ်သန်း ပါးစပ်ပြုရပြန်သည်။ အတင့်သည် မီမံအား ဤသို့
ဘယ်သောအခါကမှ အာဏာမဖိဆန်းရဲ့ ယနေ့ ဘာဖြစ်သနည်း။

ချစ်သန်း၏ မျက်လုံးများက အိမ်ပေါ်ရောက်သွား၏။

အိမ်ဒေါင်းရင်း၏ ဦးနှင့် ငါကဗျာများ အန်းပဲ ရုပ်နှင့်အရောင်ရဲ့ အပြည့်အစုံ
ဖယောင်းတိုင်မီးတတိန်ထိန်း။

ဤအဆင်အပြင်များက ချစ်သန်းကို အနည်းငယ် တုန်လွှပ်သွား
စေသည်။ သို့ရာတွင် မရဲသော်လည်း ပြီးခဲ့စေဟူ၍ ထပ်နောက်လိုက်ရ၏။

“အလိုကန်တော့ပဲအခုံနဲ့ ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ၊ ကျပ်ပုဂ္ဂိုလ်ပောသီး
စားချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

သို့သော် ကန်တော့ပဲများရှေ့မှ ခဲ့ညားသော ဦးအောင်ဟိန်းက
ရင့်ကျက်သော ဣမြန်နှင့် လုမ်းဟောက်၏။

“ဟေ့... သူငယ် ဘာနောက်တာလဲ... ပညာစက်ချေနေတာကဲ့၊
ဝေးဝေးကိုဓတ်လိုက်။ ကောင်မကစက်နဲ့ လုမ်းထွေးလို့ ငတ်တုတ်
မဟုတ်ဘူး... မတ်တတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားမယ်၊ ဘာမှုတ်သလဲ”

ချစ်သန်း မျက်လုံးပြုးသွားသည်၊ ထိုအနိုင် အတင့်သည်
မတ်တတ်က ထဘိစွန်တော်ခွဲ၍ “ထို့ဟု ချစ်သန်းမျက်နှာတည်တည်းကို
တံ့ထွေးနှင့် ထွေးလိုက်၏ စိမ်းရွှေမည်းပြာသော အရိအခဲ့များ ချစ်သန်း
မျက်နှာ၌ လာကပ်သည်။ ကပ္ပါယသီ သုတ်လိုက်သော ချစ်သန်းလက်၌
အရိအခဲ့များ ကပ်ပါလာ၏။ အရိအခဲ့များမှာ တဖျက်ဖျက် အရောင်
တောက်ပနေ၏။

“အောင်မယ်လေးဖျာ၊ အရောင်တွေ တောက်ပနေတယ်”

ချစ်သန်းသည် တိတ်လန့်ကြားအောင်၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက အရေးတကြီး အမိန့်လှမ်းလေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...သူငယ်...ဆရာဆီ မြန်မြန်တက်ခဲ့၊ ဘာမှုတ်သလဲ သွေး
ပွဲကဗျာက်အန်သွားမယ်”

ချစ်သန်းသည် ဆိုင်းမနေတော့၊ တုတ်ကို လွတ်ချကာ လွှားခနဲ့
ဆရာရှေ့ ရောက်သွားသည်၊ ဆရာဦးအောင်ဟိန်းက ရေတစ်ခွက် မန်းတိုက်
သည်ကို ကတိုက်ကရိုက် သောက်ချုပိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သချိုင်းကုန်းပုံပွဲက်၏ ကေသရာဇ်ခြေသေ့မင်း
မှတ်ဆိတ်ချစ်သန်းသည် ဦးအောင်ဟိန်း၏ တပည့် ကာဆင်၏၏ တရားနာ
ပရီးသတ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်၌ ဖိုလ်တာလည်း ပါလာ၏။

မရွှေမိန့် ဦးအောင်ဟိန်း၏ ထိုးစစ်ကို ခံနိုင်သွားအနည်းအကျဉ်း
သာ ကျော်သည်။ ကျော်သုတေသနမှာ မြင့်ခိုင်တို့ အိမ်သား၊ ကိုပိုးစိန်အိမ်သား၊
လုဆောင်အဖော် ဂိုဏ်းမောင် အိမ်သား၊ ဦးစစ်ကျော်၊ ကိုဝံပန့် လမ်း
တစ်ဖက်မှ ဒေါက်ဟာ လွန်းတင်တို့တည်း။

ဤကိုပိုပေါ်မှ မြင့်ခိုင်သည် ဒေါက်တာလွန်းတင်နှင့် သိရှိခဲ့ရသည်။
တစ်နေ့သည် ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် ကိုပိုးစိန်နှင့် မြင့်ခိုင်တို့ဆီ
ကူးလာ၏။

ဒေါက်တာလွန်းတင်မှာ ကာလသားခေါင်း၊ ရပ်ကွက် ဆွမ်းကြီး
လောင်း အသင်းပေါင်း စသော ရာထူးကြီးများကို ယူထား၍ ရပ်ကွက်
အတွက် သူ၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆထား၏။

“ကိုပိုးစိန်က ကျော်အကြောင်း သိပြီးသားပဲ၊ ကျော်က မှ ဘတ်ရင်
မခဲ့တတ်ဘူး၊ ဒီက ကျော်ညီက ပညာတတ်တစ်ယောက်၊ ကျော်ကလည်း
ဒေါက်တာပဲ၊ ဒီတော့...ရပ်ကွက် အစွဲရာယ်ကို စုပေါင်းကာကွယ်ချင်တယ်”

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဤသို့ဆိုသဖြင့် မြင့်ခိုင်က “ဟုတ်ကဲ့

အမိန့်ရှိပါခေါင်ဗျာ”ဟု တုံ့ပြန်ရသည်။

“ဒီလိဂုဏ်တယ် ငါညီ၊ ဦးအောင်ဟိန်းလို ပျောက်စေဆရာမျိုး
ပေါ်ရင် ရပ်ကွက်က မိန်းကလေးတွေအပေါ် ဖွတ်တက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊
ဒီတော့... ဒီ... ငတိကြီးကို ဆောပလော်တီးလွတ်ကြရအောင်”

ကိုဖို့စိန်ကလည်း “ဟာ- ဟုတ်တယ်၊ တီးလွတ်ကြရအောင်”ဟု
တောက်ခဲ့သည်။

မြင့်ခိုင်ကသာ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောရ၏။

“နဲ့လွတ်ဖို့က လွယ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့... သူက ကျွန်တော်တို့
ခင်ဗျားတို့ကို တိုက်ရှိက်မထိနိုက်သေးဘူး၊ ပြီးတော့... ရပ်ကွက်အနဲ့ရာယ်
ဆိုပေမဲ့ ရပ်ကွက်ကကို သူကြည်ညိုနေတော့ ကျွန်တော်တို့အဆိုးဖြစ်မယ်...”

ကိုဖို့စိန်က ထိုအခါကျေမပင် သတိဝင်လာ၍ လေသံကို လျှော်၏။

“ဒါလည်း မှန်တဲ့၊ ဟိုကောင် ချစ်သန်းတို့ကတောင် ကြည်ညိုနေ
တာ ဒါထက်ပြောရှိုးမယ်၊ ဟိုနောက အတင့် အန်ပတ်တွေမှာ အရောင်
လက်လက်တွေပါတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားကြည့်တယ် အာစရို၊ ဟုတ်
တယ်ပျို့...၊ အရောင်တွေတင်မကဘူး အသားတစ်လို့ အတုံ့ကလေးတွေပါ
ပါတယ်၊ အဲဒါ ... ဘာသော်လဲ”

ဒေါက်တာလွန်းတင်က သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်သည်။

“ကိုဖို့စိန်ရယ် ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ကျွုပ်က ဒေါက်တာ
တစ်ယောက်၊ နားထောင် ရှင်းမြှုပယ်...”

ဒေါက်တာလွန်းတင်က သမခိုက် တည်လိုက်၍ ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဖရံညာလို့... ဒါမှမဟုတ် ကုလား ကုလို့ အစေးလိုဟာမျိုးကို
သေးသေးလေးတွေတုံ့၊ သူတို့က ရေါ့ထိရင် ပွုထြီး သေးရာက

ကြီးတတ်တယ်၊ အဲဒီအတုံ့လေးတွေကို ပန်းချီရေးတဲ့ ဈေးနှင့်၊ တော်ပြီးလုံး၊
နောက်... လူကိုမျိုးခိုင်း၊ ရေတိုက် အချိန်သင့်တော့ လူရှေ့၊ သူရှေ့၊ ရေမန်း
တိုက်၊ ရေမန်းထဲမှာ အန်တဲ့ဆေးထည့်၊ အန်ဆေးကို အရောင်ဆိုးထား၊
အဲ... လူနာဆိုတာကိုတိုက် ရှင်းပြီလား”

ကိုဖို့စိန်က “ဟုတ်ကဲ” လိုက်၏။

“အန်တော့ကာ ဆေးရောင်ကြောင့် ပိမ်းပိမ်းဈေးဈေးတွေ ထွက်မယ်၊
ဖရံညာလို့ ကုလိုးစေးတို့ကွုပြီး အသားတုံ့လေးတွေ ဖြစ်နေမယ်၊ ဈေးနှင့်၊
တွေကြောင့် တလက်လက် ဖြစ်နေမယ် ဟုတ်ပလား၊ မသိ နားမလည်
သုတေသန ယုံကြပါ”

ဒေါက်တာလွန်းတင်ပြောသည်မှာ ယုံဇ္ဈိရှိသဖြင့် မြင့်ခိုင်ရော
ကိုဖို့စိန်ပါ ဒေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဒေါက်တာလွန်းတင်က နိုင်းချုပ်၏။

“ကပါလေ... စောစောက ကျွုပ်ညီ ပြောတာ ပညာသားပါတယ်၊
ဒီတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲ... လွန်လာရင်တော့...
ခွေးမသား ဆရာကို တောထုတ်ကြရအောင်”

ဤသို့ဖြင့် ရုဘာက်ညို၍ ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် ပြန်သွား
လေသည်။

ထိုအခါကျေမှ မြင့်ခိုင်ကမေးရ၏။

“နေပါည့်၊ ကိုဖို့စိန်၊ ဒေါက်တာ လွန်းတင်က ဆရာဝန်လား...”

ကိုဖို့စိန်က ရယ်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဒေါက်တာ လွန်းတင် ပိုင်တယ်နော်၊ ဘယ်လိုပိုင်တယ်
ဆိုတာ ပြောရရင် ရာဝဝင်ရှည်မယ်”

“ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ မရှည်နဲ့ဗျာ၊ တို့တို့ပြော...”

“က... တိတိပါပဲလေ၊ အစက အခြောက်တာလွန်းတင်ရဲ၊ သွားစိုက်ဆိုင်ကို ပိုင်သူက ဒေါက်တာဝိလျှောင်းတဲ့၊ သွားစိုက်ဆရာဝန်ဘွဲ့၊ အစစ်ရ တရာတဲ့”

‘အင်း...’

‘ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဆရာချောင်းရဲ၊ အခန်းစောင့်တပည့်၊ အဲ... ပြောတာပေါ့များ...’

“အင်း... အင်း...”

“ဆရာချောင်းကြီးလည်း သေရော လွန်းတင်က ဆရာချောင်းရဲ၊ ဒေါက်တာဘွဲ့ရော၊ ဆရာချောင်းရဲ၊ ဆိုင်ရော၊ မယားရော၊ ခယ်မရော၊ အားလုံးကို သူကပဲ အမွှေဆက်ခံလိုက်တာ၊ ဟတ်... ဟတ်... ဟတ်... ဟား...”

မြင့်ခိုင် ဘာမျှမှတ်ချက်မချိန်၊ ‘ကြိုးလေ ဘုံးမြှော်’ဟူ၍သာ ဟစ်အော် ချင်၏။

□

၃၀

မြင့်ခိုင်သည် ဆရာတော်ကြီးလှသွင်၏စကားကို နားထောင်၍ အကြိုးကြုံတဲ့တန်းသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်သန်းကလည်း မြင့်ခိုင်နှင့်အတူ အကြိုးကြုံတဲ့တန်းတက်သည်။ မှတ်ဆိတ်မနိုင်သူတို့ ပဲကြီးဟင်း သေက်သည်နှင့်မူ တူလေမည်လားမသိ။

အကြိုးကြုံတဲ့တန်းမှာ စာများသမျှ တာဝန်ကြီးသဖြင့် ကိုယ်တော်စွဲများကို မေ့ရသည်။ သို့မဟုတ် မေ့ပစ်ရ၏။

ကံအားလော်စွာ အဖေ၏ ပင်စင်လစာများ ကျသဖြင့် မြင့်ခိုင်မှာ အသက်ချောင်ရသည်။

မိမိအား ‘ဘဝအသိဓာန်ကြီး’ ဟု ခေါ်ခဲ့သော ထားတစ်ယောက်သည်၊ တက္ကသိလ်မှတ်ကုန်သွားကြောင်း၊ ကိုအောင်သန်းထမ်းကြားသိရာဖြင့် မြင့်ခိုင်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိရလေသည်။

ထား၌ မာနရှိသည်။ တစ်ကျောင်းတည်း နေသူချင်းဖြစ်၍ ကြံးဖန် ရှာလာတွေ့လှင် မိမိတို့ တွေ့နိုင်သည်။ ယခုသော်... မိမိက ရှောင်နေမှန်းသိ၍ ထားက တမင်လာမတွေ့။

သို့... တစ်နည်းဆိုသော် ကောင်းလေစွာတကား။

တစ်နည်းဆိုသော...ဖြစ်သမျှကို လှစ်ဟ၍ မရှင်းသာသောမိမိအား
ထားတစ်ယောက် အထင်လွှဲထိုက်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် အထင်လွှဲ
လေသည်ကို 'ခိုရိပ်မြို့' ကိန်းဖြူ၍ ခိုလုံရသည့်ဘဝ'မို့... သော်...
တိတ်တိတ်မြှုပင် မရှိကြပဲပါတကား။

ဆောင်းနှင်းရိပ်များ ဝေလာချိန်၌ မြင့်ခိုင်၏အမြဲနှင့် ရပ်ကွက်တွင်
ပြောင်းလွှာများ ဝင်လာ၏။

အဖေသည် စကားနည်းသား၏၊ လုပ်ရှားမှုလည်းနည်းလာ၏။ အဖေ
ခြေတစ်ဖက်မှာ ပိုခွဲလာ၍ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပိုမေ့လာသည်။

အဖေအခြေအနေ ဆိုလာသည်မှာ မြင့်ခိုင် အရက်တိုက်၍ ဟု အမေ
ခွေမျိုးများက စွပ်စွဲလာသည်။ တာဝန်သိသူ အဖေမိတ်ဆွေ ရဲအရာရှိများက
အဖေအခြေအနေ ယခုထက်ပိုမျိုးခံးခင် ပင်စင်ရောင်းရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

တွန်းပိုလာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဤတစ်ကြိမ်မှ မြင့်ခိုင်သည်
လက်မြှောက်ခဲ့ရ၏။

အဖေကို အရက်ဖြတ်ခိုင်းခဲ့၏။ ထိနောက် အမေနှင့် ခွေမျိုးများ
နှစ်သက်ရာ သဘာဝ မဗ္ဗော်ဆရာတစ်ဦးနှင့် အဖေကို ကွန်းပေးရသည်။
ပညာတတ်တစ်ဦးအနေနှင့် ဆရာဝန်၏ သိပုံပညာကို ယုံသော်လည်း
ဆရာဝန်အနားကပ်နိုင်ရန် ပိုက်ဆံက မရှိ၊ မိတ်ဆွေဒေါက်တာကလည်း
ပြန်မလာသေး။

ပင်စင်ရောင်းရန်ကိုလည်း ဤးစားရသည်။ ဤးစားရသည်ဆိုခြင်းမှာ
လာသာထိုးရန် ဇွဲရှားခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်စင်ရောင်းသည်ဆိုသည်မှာ ပင်စင်လခကို ဤတင်တစ်လုံးတဲ့
တည်းထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ထုတ်နိုင်သော တစ်လုံးတစ်ခုသော
ဇွဲမှာလည်း ပင်စင်စားသည် အဘယ်မျှ အသက်ဆက်ရှင်နိုင်မည်နည်း။

ဤပေါ်၍တည်သည်။ ပင်စင်စား၏ ရှည်နိုင်သောအသက်ကို ဆရာဝန်က
အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

အဖေသက်တစ်ဦးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့်သူမှာ ဆိုင်ရာရန်ကုန်
အရှေ့ပိုင်းခုဂံ့ဆရာဝန်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ရုံးအပ်ကြီးက ဘာလပ်ရမည်ကို အသေးစိတ် ညွှန်ကြားသည်။
ဒုတိယ... ညွှန်ကြားရာလက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီးထဲ သွားရသည်။ လက်
ထောက်ဆရာဝန်ကြီးက အဖေကို အပုံစံမ်းသပ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကား...
ခုဂံ့ဆရာဝန်ကြီးထဲ မပိုမို အဖေရောက်များ ပျောက်ရန် ဆေးကုရမည်။
ထိုကြောင့် လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖွင့်ထားသော ဦးလမ်း ဆေးတိုက်၌
မှန်မှန်လာ ဆေးကုရမည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန် ကျေနပ် သောအခါ၌
လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အတွက် ခုဂံ့ဆရာဝန်ကြီးထဲ တင်ပြ၍
အဖေကို ပထမတန်းရအောင် လုပ်ပေးရမည်။ ပထမတန်းဆိုသည်မှာ
ပင်စင်ရောင်းလိုသူအတွက် အမြင့်ဆုံးရနိုင်သည့် 'ဈေး' ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းလေစွာတကား...။

'ပြည်တော်သာစီမံကိန်း' မည်သည် ဤသည်ကို ဆိုဟန်ရှိဖွေတကား။

လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီးတွေ့ပြီး ပြန်လာသောညွှန်မြင့်ခိုင်သည်
သူအဖိုးအတန်ဆုံး ယူဆထားသော ဆုတော်ဆိုပ်များကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။

ဂျပန်တော်လုန်ရေးခေတ်၌ ဆင်ခဲ့ရသော အနီးခဲ့ ကြယ်ဖြူဗွင့်ပါ
လက်ပတ်၊ လွှာတ်လပ်ရေးခေတ် ခြေလျင် တပ်ရင်းတို့၏ တဆိပ်ဖြစ်သော
အနီးခဲ့ ဒို့၌ ဇွဲကြယ်ဝင်သော လက်မောင်းတန်ဆာ...။

အမိန့်င်း... အမိန့်င်းကို လက်စုံမှိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

အမိန့်င်း၏ခေါ်သံကို နာခံ၍ ဦးဆွေးမျှ... ကျွန်တော် ဝင်ထမ်း
ခဲ့ရပါ၏။

အမိနိုင်သည် သားပြည့်သူတို့အား ရင်သွေးပမာ ကြင်နာမြတ်လေး
ကရာဏာပေးသည်ကိုလည်း ယုံကြည်ပါ၏။
သို့သော်... မိခင်မြေမြတ်... ။

မိခင်အပ်နှင့်၍ ရုလတ်သော အာဏာကို မိခင်၏ ဉာဏ်သာသယ်
ခေါင်းဆောင်မြတ်တို့သည် တော်တည့်မှန်ကန်စွာ ကျင့်အပ်ပါသနည်း၊
ဖြေစမ်းလေ့... မြို့မြတ်နိုင်ငံ... ။

မြင့်ခိုင် မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။ ‘ထားသခင်’အတွက်
မကျခဲ့သော မျက်ရည်တို့ကို အဖော်အတွက် ကျခဲ့ရသည်။

* * *

မြင့်ခိုင် အလုပ်များနေသည့် နည်းတူ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများ
လည်း အထူးအလုပ်များနေကြ၏။

ဆောင်းလယ်ရောက်၍ မြေခြောက်ချိန်ကစ၍ သချိုင်းကုန်းပတ်ပတ်
လည်အိမ်တို့မှ ယောက်ဗျားမိန်းမအပေါင်းတို့သည် အိမ်နောက်ဖေးထွက်၍
‘မြေရာတိကိုပွဲ’ ဆင်ကြသည်။

သူတို့ မြေယာတိကိုပွဲမှာ ပေါက်တူး ပေါက်ချွန်း တူးခွင်းတို့နှင့်
သချိုင်းကုန်းကြီးကို ဖြေဖြေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညွှန်တွင် ကိုဖို့စိန်က ခါးတောင်း မြောင်အောင်ကျိုးကြ၍
မြေဖြေနေသည်။ မစွမ်းကြည်က လေ့ပေါက်တစ်ခုနှင့် မြေသယ်မြေညီ
လုပ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာ၍ ကိုဖို့စိန်တို့ဆီ
ချွေးကပ်သည်။

“ကြီးမားလျှည်လား ဘုရားဒကာ”

ကိုဖို့စိန်သည် ပေါက်တူးကိုပစ်ချု၍ တဟဲဟဲရယ်၏။

“ဒီမှာ အာစရို နောက်နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် အိမ်နောက်ဖေးမှာ
ချေးဆိုင်တည်နေပြီ”

“ဘယ်လို... အိမ်နောက်ဖေးချေးဆိုင်...”

ရုတ်တရက် မြင့်ခိုင်နားမလည်။

“အာစရိုက ညူးသေးတာကိုး၊ အိမ်နောက်ဖေး ချေးဆိုင်ဆိုတာက...
တင်စားပြောတာ၊ မြေကျယ်လာတော့...ဟင်းရွက်ဟင်းသီးပင်တွေ နောက
ဖေး နိုက်နိုင်တော့မှာပြောတာ၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလ
သဘာဝရောမြှုပ်လာစာတ်တွေနဲ့”

ကိုဖို့စိန်သည် သူတူးထားသော မြောင်းများကြားမှ တစ်တစ်ခုကို
ခွဲထဲပြုသည်။

ခွေးမြှုပ်စပ်သော လူရှိုးကြီးတစ်ခု။

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြော၊ ခေါင်းသာ ခါယမ်း၍ ဟိုဟိုသည်
သည် ကြည့်၏။

အိမ်နောက်ဖေးစွဲ... ကိုဖို့စိန်ကဲသို့ ပေါက်တူးကိုယ်စိနှင့် အလုပ်
များနေကြ၏။ အဖွဲ့ရုံးနောက်ဖေး၍ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် မြေတူးသူတို့ကို
စီမံကြိုးကြပ်နေသူ ချုစ်သန်းသည် မြင့်ခိုင်ကိုမြင်၍ ကူးလာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ကိုမြင့်ခိုင် မြေယာတိကိုပွဲဆိုတာ တော့မှာမှ အောင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ စည်းရုံးတတ်ရင် မြို့မှာလည်းအောင်တာပဲ”

“နေပါဦး ကိုချုစ်သန်း၊ ခင်ဗျားက ဒါကို မြေယာတိကိုပွဲလို့
ခေါ်သလား”

ချုစ်သန်းသည် မျက်မှားငြှောတွေ့သွားသည်။

“ဒါကို မြေယာတိကိုပွဲမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ... မဟုတ်ဘူး

လား ကိုပိုးစိန်”

“ဤအကြော်တွင်မူ ကိုပိုးစိန်သည် ချစ်သန်းနှင့် အယူအဆချင်း ကိုက်ညီ၏။

“မှန်တယ်...မှန်တယ်၊ ကိုပိုးစိန် ခင်ဗျားပြောမှ ရှင်းတယ်၊ ဒီလို ကိုမြင်းစိန်ရာ လယ်လုပ်သူတိုင်း လယ်ပိုင်ရမယ်၊ အမိန့်နေသူတိုင်း မြေပိုင်ရမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်ပေါ်လီလေ”

ချစ်သန်းသည် ဝန်ကြီးလေနှင့်မှုတ်၏။

“လယ်လုပ်သူ လယ်ပိုင်ရမယ်၊ အမိန့်နေသူ မြေပိုင်ရမယ်၊ ဒီမျှကိုတော် ကျွန်တော်လည်း ဖြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်သန်း အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာ တရားသလား”

‘ဘာလို့မတရားရမှာလဲ၊ တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာ ပြည်သူ လူထူးစန္ဒပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုပိုးစိန်’

“ဟုတ်တယ်၊ တရားဥပဒေ အပေါင်းရဲ့ မြှစ်ဖျားခံရာဟာ အချုပ် အခြား အာဏာပိုင်တဲ့ ပြည်သူလှယ်ပဲ”

“နေကြေစ်းပါဌီး ကိုချစ်သန်းနဲ့ကိုပိုးစိန်၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ပြောနေ တာနဲ့ ဒီသံ့ချိုင်းကို ဖြောက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တဲ့”

ချစ်သန်းနှင့် ကိုပိုးစိန်က ပြိုင်တူအော်သည်။

“ဆိုင်တယ်...”

“ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ”

ချစ်သန်းသည် သဘောတရားရေးရာ အကုအညီ တောင်းသက္ကာသို့ ကိုပိုးစိန်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်သည်၊ ကိုပိုးစိန်က ခါးပိုက်အတွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယောက်နှင့် ထုတ်ယျာဉ် ငုတ်ပြုပြီးယျင် ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒီရပ်ကွက် အနေနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြည်သူလှယ်ပဲ၊

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ မြင်ပုံတော့ ရှင်းပါပြီ ဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီသံ့ချိုင်းဟာ အခုအထိ တရားဝင်သံ့ချိုင်း တစ်ခုပဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဖြောက်တာ မြှာနိစိပ်ယ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေပါမလား”

“ကြည့်နေမယ်...”

“ဗျာ... ကြည့်နေမယ် ဘာကြောင့်...”

ကိုပိုးစိန်က သူ၏ ယာယိမဟာမိတ်ကြီး ချစ်သန်းအား လုမ်းကြည့်၍... “ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါပျော်” ဟု တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

ချစ်သန်းသည် အရေးကြီးလုသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမည့်ဟန် မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်၍ လေသံကိုလည်း နှစ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဝန်ကြီး(.....)ကို သိမှာပေါ့၊ ဒီရပ်ကွက်က သူ မဲဆန္ဒနယ်၊ သူမဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်ပဲ၊ ကျေးဇူးသပ်တဲ့အနေနဲ့ ဝန်ကြီးကပြောတယ်၊ ဒီသံ့ချိုင်းကုန်းကြီးကိုရွှေပြီး ကျော်တို့အတွက် အမြှေတမ်းကွက်သစ်တောင်ပေးချင်တယ်၊ ဒီအထိကိုတော့ နားလည်ရောပေါ်နော်’

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ခေါက်တာက ဒီ...သံ့ချိုင်းက ပြည်နယ်သား ခရစ်ယာန်သံ့ချိုင်း ပြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဝန်ကြီးအနေနဲ့ ရွှေပေးချင်ပေမဲ့ ကက်ဘီနှင်က အခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီတော့ ဝန်ကြီးကပြောတယ် ငါတော့ တရားဝင် အမိန်

ဘတ်ပြီး ချွဲခိုင်းဖို့ ခက်တယ်တဲ့... । မင်းတို့ဘာသာ နားလည်မှုနဲ့လုပ်ကြ၊ ငါ မျက်စိပိတ်နေမယ်၊ တစ်နည်းအားပြင့် ဥပဒေနည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ လူထုနည်းနဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းယူတဲ့ ဒါကြောင့် အခုက္ပတိ လူထုနည်းနဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းနေကြတာ... ”

မြင့်ခိုင်ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်၊ ဒီမိုး ဒီလေ ဒီလူတွေဟုသာ ညည်းမိသည်။

ဤဦး ရုပ်ဂျက်လှယ် အလုပ်များ ချိန်ဖွံ့ဖြိုး မရွှေ့မိန့် ဦးအောင်ဟိန်း တို့၏ စည်းရုံးရေးမှုလည်း နယ်ချွဲလာသည်၊ ဦးအောင်ဟိန်းနှင့် မရွှေ့မိတို့၏ ထိုးစစ်သည် မြင့်ခိုင်၏ အိမ်တွင်းသို့ပါ ဝင်လာ၏။

အဖေ ခြေတံ့ဖက်ခွဲချွဲ မျက်စိတ်ဖက် ကျဉ်းလာသည်မှာ... ပယောကဟု လေသံပစ်လာ၏၊ အမေကလည်း ယုံချင်လာပေသည်။ အနည်းဆုံး စမ်းကြည့်လျှင် မမှားပုံ အမေက စဉ်းစားလာ၏။

မြင့်ခိုင်ကို ဦးအောင်ဟိန်းသည် တိုက်ရှိက် ထိနိုက်လာပေပြီ၊ ဒေါက်တာလွန်းတင်နှင့် နားလည်မှုယူထားသကဲ့သို့ ဆော်ပလော်တီးမလွှတ်သည့်တိုင် ဟန့်တားခြင်းတော့ ပြုရမည်။

မြင့်ခိုင်သည် စောင့်စားနေသော အခွင့်အရေးကို တစ်ညွှန်ရသည်။

ထိုညွှန် ဦးစစ်ကျွန်းနှင့် ကိုစံပသည် မြင့်ခိုင်၏ ဗျားပြန်ဖြင့် အသံ့၍ စက်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ပြီးမြောက်ခဲ့၏။

ရှေ့ဆက် သင်ပြစ်ရရှိသည်ကြောင့် မြင့်ခိုင်သည် ‘ဦးကျည့်မွေ့’ နှစ်ဦးအား စာကျေ မကျေ ပြန်စစ်ရသည်။

“ရှေ့ကိုဆက်မသင်ခေါ် ဦးတို့ကို ကျွန်းတော်တစ်ခု ပြန်မေးစရာ ရှိတယ်”

“မေးပါမောင်... မေးပါ။ မင်းမေးမှာကိုပဲ တို့က စောင့်နေတာ၊

မဟုတ်ဘူးလား စပ်”

“ဟုတ်သူ့...”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်းတော်မေးတော့မယ်နော်၊ အခု... ဦးတို့အသံ့၍ စက်မှာ အစိုက အရေးအကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

“ဟင်... ငါတွေက ဒီလောက်လွယ်တာကို ဘာလို့မေးရလဲ၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ၊ ဗွက်ယူ ကျွေတ်ပေါ့...၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုစစ်ကျွန်း”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ အီလက်ထရန်ကျွေတ်ကွာ့ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မောင်မြှင့်ခိုင်”

“မှန်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးမှန်ပါတယ်၊ အခေါ်သာကွဲတာ သဘောချင်းအတုတုပါပဲ၊ ကဲ... အီလက်ထရန်တူ။ (၅)ဆိုတာ ဘာလဲ။

“ဒါတွေလကွာ”

အဘိုးကြီးနှစ်ဦးသည် ပြိုင်တူဆို၍ အသံ့၍စက်မှ မီးလုံးမှားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟာ... ဦးတို့ကလည်း...” ဒါတွေ မှန်းတော့ ကျွန်းတော်လည်း သိတာပေါ့၊ ကျွန်းတော်သိချင်တာက သူတို့ရဲ့ အခြေခံသဘော၊ အဲဒါဖြေပါ”

“ဟေးကောင်စံပ ငါအရင်ဖြေမယ်”

“ကိုစစ်ကျွန် အသာနေစစ်း နောက်မှုပြီ၊ ကျျှုံး... အရင်ဖြေမယ်”

မြင့်ခိုင်က ဝင်တားရ၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး ဖြေရ မှာပါပဲ ဟုတ်လား...၊ ကဲ... ဦးလေးစစ်ကျွန် အရင်ဖြေ”

တကယ်ဖြေရမည်ဆိုသောအခါ ဦးစစ်ကျွန်မှာ ဆိုင်းသွားသည်၊ သူနားလည်၍မဟုတ်၊ သူနားလည်သမှုကို မြင့်ခိုင်နားလည်အောင် မည်သို့ စီကာပတ်ကို ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာမှပင် ဦးစစ်ကျို့ ဖြေသည်။

“ဒီလို ရှိတယ်ကဲ၊ အီလက်ထရန် ဆိုတဲ့ ကောင်မတွေက တော်တော် ထတယ်ကဲ၊ လူပ်စရာရှိ သူတို့ပဲရှုပ်၊ သွားစရာရှိ သူတို့ပဲသွား၊ ဝါနှင့် ညီမြဲလိုပေါ်ကဲ၊ အဲ... သူတို့ အသွားအလာကို ထိန်းသိမ်းပဲကိုင် ပေးနိုင်ရင် လိုတာရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဆိုပါဉိုး...”

“ဒီ... အီလက်ထရန် ကျေတ်ဆိုတာကို မိုးလုံး၊ လေလုံး အကုန် လုံအောင် ပိတ်ထားတဲ့ ရွေပေါ်ကဲ့...၊ အထဲမှာရှိတဲ့ ကသုတ်မှာ ရွှေနေတဲ့ မမ အီလက်ထရန်တွေကို လိုသလို ထိန်းပေးတဲ့ ကိရိယာပေါ်ကဲ့...”

“ဟုတ်ပြီ... သူ့ကို ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ သုံးသလ ဦးလေး စံပဲပြီ”

“ဟာ... အသုံးတွေတော့ အမှားကြီးပဲကဲ...၊ တစ်... အေစီလျှပ်စစ် ဓာတ်ကနေ ဒီစီလျှပ်စစ်ဓာတ် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ နှစ်... မို့တိတ် နည်းတဲ့ လျှပ်စစ်ကို မို့တိတ်များလာအောင် ပြောင်းနိုင်တယ်၊ သုံး...အလင်း ရောင်ကနေ လျှပ်စစ်ဓာတ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကနေ အလင်းရောင် ငါးဖယ် ပြောင်းပြန်လှန်သလို လှန်ချင်တိုင်းလှန် ပြောင်းချင်တိုင်းပြောင်းနိုင်တယ်၊ လေး...၊ ဖရိကွင်း”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ဦးလေး မှန်တယ်၊ အဲဒီတူ။ (၅)ထဲမှာ ဘာရှိ သလဲ”

“အား... ကသုတ်ဆိုတဲ့ အမောဂ်အားကဲရာရှိတယ်၊ အကြွေး... အဲ... ဟုတ်ပေါင်... အနေတ်ဆိုတဲ့ အဖို့ဓာတ်ကဲရာရှိတယ်”

“ကသုတ်က အီလက်ထရန်တွေစီ ထွက်လာအောင် ဒီမီးလုံးတွေမှာ ဘာစ်နှစ်ကို သုံးသလဲ”

“ဟ... နော်း၊ အဲ... အဲ သားမယားနှစ်အီမစ်ရှင်း စံနစ် ဟို-အူဗာတ်ပေးတဲ့ စံနစ်လဲ”

“စံပကလည်း ပါအောင်ဆိုမှပေါ့၊ ဘယ်ကလာ သားမယားနှစ်က မလဲ၊ သားမျိုးနှစ်အီမစ်ရှင်း”

မြင့်ခိုင်မှာ ရယ်ရသည်။

“သာမိုင်ယွန်နှစ်အီမစ်ရှင်းပါ၊ ကိစ္စမရှိဘူး မှတ်မိသလိုခေါ်ကြတာပေါ့၊ ကဲ... ကဲ တော်ပါပြီ၊ ဦးလေးတို့ တော်တော်မှတ်မိကြသားပဲ”

“ဟ... တော်ပလားကဲ မောင်မြှင့်ခိုင်ရာ၊ မေးပါဉိုး...ဟို... နိုင်အုပ်တို့၊ ထိုင်အုပ်တို့ပြီးတော့... ဟော-စံပ... ဘာလဲ”

“ထပ်တစ်ရာအုပ်တို့၊ မိန်တာအုပ်တို့...”

“တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ... ဦးတို့ အကုန်မှတ်မိပါတယ်... ကျွန်တော် ဆက်မေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဦးတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ချိုးကျူးပါတယ်၊ အရင်က ငရ်ကျည်ပွဲ၊ အတက်ပေါက်သလို ကြီးမှ စာသင်ပြီး ပိဋကတ် သုံးပုံ အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ ဦးကျည်ပွဲ၊ ရဟန်းကြီးရဲ့၊ အကြောင်းကို ယုံကြည်ပဲပြင် မှတ်တယ်၊ ဦးတို့နဲ့တွေ့မှ ဦးကျည်ပွဲဟာ မဆန်းကြောင်း ကျွန်တော်ယုံလာတယ်”

ဦးစစ်ကျွန်နှင့် ဂိုစံပသည် တစ်ဦးမှုက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ မေးစရာတစ်ခု တိုးလာပြန်ပြီ။

ဦးစစ်ကျွန်က စောင်း၏။

“ဟာ... မောင်မြှင့်ခိုင်ရ လုပ်ပါဉိုးကဲ... ဦးကျည်ပွဲ၊ အကြောင်းလေး”
ကိုစံပကလည်း ထောက်ခဲသည်။

“ဟုတ်သက္ကာ ကြားကြရအောင်နော့”

မြင့်ခိုင်မှာ ဦးကျည်ပွဲ၊ အတ် ပြန်ခင်းရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ထိစဉ် မမျှော်ဘဲ ဦးအောင်ဟန် ဝင်လာ၏။

ဦးအောင်ဟန်သည် ရဲတင်းစွာ စားပွဲ၏ ဝင်ထိုင်၍ ရှေ့မှ ရော်ယို
ပစ္စည်းများကို ကြည့်၏။

“အင်း... အင်း... ကောင်းတယ်... ရော်ယိုသင်နေ မှတ်တယ်၊
အေး... အေး... । သံသေတစ်ဆွဲ၊ ပြဒါးသေ တစ်ပြည်ဝါ ဆိတ်ယုံ၊
သင်းတို့ သိုးအောင်းကောင်တွေက သတေသာအောင် တတ်နိုင်သက္ကား...
ရော်ယို... မော်တော်ကားတို့... လေယာဉ်ပျော်တို့ဆိတာ သံသေအောင်
သတ်နိုင်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ပြဒါးတော့ ဒီကောင်တွေ
သေအောင်မသတ်နိုင် သေးဘူး။ ပြဒါးတော့ တို့မြန်မာမှသေတာ”

ဤသည်ကို ချဉ်ချော်ရှိဟန်တွေသူ ကိုစံပက ဝင်မေး၏။

“နှီး... နေပါ၌... ဆရာ ပြဒါးသေပြီးလား”

“ဟဲ... ဟဲ... ဒါလည်း မေးထိုက်တာပဲ ဒီမှာကိုစံပ ကျော်က
ပြဒါးသမားမဟုတ်ဘူး၊ ပြဒါးနဲ့သံကို ဖို့မထိုးဘဲ ပထမံတန်နိုးနဲ့ ဆိုတဲ့စာ
ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ကျော်က ပထမံသမားပဲ၊ ပထမံပညာကိုတော့ ခင်များတို့
နားမလည်းနိုင်ဘူး”

ဦးစစ်ကျော်က ခွင်မေးပြန်၏။

“ဒါပြင့်ရင် ဆရာပညာနဲ့ အခုကျော်တို့ ရော်ယိုလို့... အသတွ
ဖမ်းပြနိုင်မလား”

“ဟား... ဟား... သုံးဆယ်တစ်ဘုံး ဘယ်ချောင်က လာမလဲ၊ ခင်ဗျား
တို့ စက်ခလုတ်တွေ ဖွင့်ဖို့မလိုဘူး၊ ဒီမှာ ဒီမြွှေ့သောတဆိုတဲ့စကား ကြားဖူး
ရဲ့လား”

“ကြားဖူးတာပေါ့... ဟုတ်ဘူးလား စံပဲ...”

“ဟုတ်တာပေါ့... ကိုစစ်ကျော်၊ နေပါ၌ဦးဆရာ... ဆရာပညာက

“အဒီယိုလို မိုင်တစ်ထောင် နှစ်ထောင်က ကြားအောင် လွှဲနိုင်လား”

“ဦးအောင်ဟန်းက ရယ်ပြန်သည်။”

“မိုင်... ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... မိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ယူဇာနာ
တစ်ထောင်ဝေးပေစွဲ၊ အသံကို ကြားရှုတင် မကဘူး၊ မနောမယ်ခြိတဲ့...
စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါ... လိုရာရာ၊ ယူဇာတစ်သောင်းက အသံမကဘူး...
ပြစ်နေတာကိုတောင် လှမ်းမြင်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ကိုစစ်ကျော် ဒီမြွှေ့သော်လို့ ပြောဦးမလား မသိဘူး”

“စံပကလည်း ဒီမြွှေ့သော်ရင် ဘုရား ရဟန္တာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊
ဒီမှာ ဆရာ ခေါ်ဗျားရဟန္တာလား”

“ဦးအောင်ဟန်း၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွားသည်။ အဘယ်သွေ့နှင့်
ကျိုပန်းပဲဆရာနှင့် ပန်းထိမ်ဆရာသည် မိမိအား ပြန်လှန်မေးခွန်းထဲတော်နှုန်း
ရသနည်း။”

“ဒီမှာ... နားထောင်စမ်း... ဒီလောက်သိမို့ကို ဒီမြွှေ့သော်လို့ဘူး၊
ကျော်ခြေဖော်တွေမှာ တောင့်တဲ့ ကုမ္ပဏီနှစ်ကောင် ဘုတ်ကြည့်ခိုင်းရဲ့နဲ့
တစ်စက်နှုန်းအတွင်း သိတယ်၊ နားလည်ကြရဲ့လား”

အမေသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ မဖွမ်တို့ မစွမ်ကြည့်
တို့သည်လည်းကောင်း၊ ထွက်ကြည့်ပြီဖြစ်၍ ဦးအောင်ဟန်း၏ သားဂုဏ်ပြ
လေသည် ပိုမိုမောက်မာ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဤအချိန်အထိ ဤမြွှေ့သော်မြင်ကြည့်နေသော မြင့်ခိုင်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဒီမှာ ဦးအောင်ဟန်း ခင်ဗျား ခြေဖော်းက ကုမ္ပဏီတွေက ဒီအတိုင်း
ဆို အတော်အသုံးဝင်မှာပဲ ဟုတ်လား”

ဆရာဟုမခေါ်ဘဲ ဦးအောင်ဟန်းဟုခေါ်သော မြင့်ခိုင်ကို ဦးအောင်
ဟန်းသည် မျက်လုံးပြု၍ ကြည့်သည်။

“အေး... ငါကဗုံးကျောင်း မင်းသီချင်လား”

“ဟုတ်ကဲ...သီချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ တစ်ခုအရင်သတိပေးပါရတော်လောက်ပါပြီ၊ ကျောင်းမူပါနဲ့ မင်းတွေ... ငါတွေ သုံးမင်းပါနဲ့၊ မောင်ရင် ဦးခိုရင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျောင်းမူပါလား”

မြင်နိုင်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဦးအောင်ဟန်၏ မျက်လုံးများ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆုံးတွေ့ကြသည်။

“အေး ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင်က ကဗုံးကျောင်း ဘာသိ ချင်လဲ”

“ဦးပြောသူ့ သီချင်တယ်လဲ”

“သီချင်ရင် ပြောပြမယ် လက်ဝကဗုံးကျောင်း၊ လက်ယာကဗုံးကျောင်းသာ လွတ်လိုက်၊ ပုံးပေါ်က အာဇာဝကတွေကိုတောင် ဆံပင်ဆွဲခေါ်လာနိုင်တယ်၊ နားလည်လား”

“ဟန်အင်း ဘယ်ပုံးပေါ်က အာဇာဝကလဲ”

“မောင်ရင်က ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လောက်မှ စာမတတ်ဘဲကိုး၊ ပုံးပေါ်က အာဇာဝကဆို မြန်မာတိုင်း သီတယ်”

“မြော်...မြော်၊ ဝိဇ္ဇာ အမတ်ကြီးကို တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်တိုက်တဲ့ ပုံးပေါ်ကနဲ့ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးထဲက အာဇာဝကလား...”

“သူတို့အပြင် ဘယ်သူရှိပြီးမလဲ”

“ကောင်းပြီ ကျွန်ုတ်မေးမယ် ဦးအောင်ဟန်းဟာ မှုဒ္ဓဘာသာ ဝင်လား”

“ဟ...ငါမှုဒ္ဓဘာသာဝင် မကဘူးဘုံး၊ မဟာဂန္ဓာရီလမ်း လိုက်နေတာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဦးဟာ သောတာပန်လား...”

“ဟာ... ဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါးပါးသီလတော့ လုံတယ်ကဲ”

“ဘာရုပါပဲ့ ဒါပေမဲ့ မေးဦးမယ်၊ ဘုရားဟော ဇာတ်တော်မှာပုလ္လာက ဟာ ကြွေအန်လောင်းကစားဖို့ လူပြည်အဆင်း မနေ့မယ် ပတ္တုမြားကို ဝင်ယူတယ်ဆိုတယ်၊ အဲဒိပဋ္ဌမြားကို စောင့်နေတဲ့ ကဗုံးကျောင်းတစ်တောင်ဟာ ပုလ္လာကမျက်စောင်းထိုးရှုံးရွှေ့ပြီးကုန်တယ်ဆိုတယ်၊ ဒါက ဘုရားဟော နော်၊ အခုံးရဲ့ ခြေဖော်းစောင့်တဲ့ ကဗုံးကျောင်းနှစ်ကောင်က ပုလ္လာကကိုနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ပရမစွာသံယာရိုက်းဝင် စောကားရာရောက် လို့ ဦးဟာ အရိယာယူပါဝါက်ကြီး ထိုက်မနေ့ဘူးလား...”

“ဦးအောင်ဟန်း မဖြေနိုင်း၊ ရုတ်တရက်မို့ ငိုင်နေ၏။

“ဦးမဖြေနိုင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ၊ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု...အာဇာဝကဟာ ဘုရားချွေတ်လို့ သောတာပန်တယ် မှတ်ဖူးတယ်၊ ငါးပါးသီလသာ လုံတယ်ဆိုတဲ့ ဦးရဲ့ ခြေဖော်းစောင့် ကဗုံးကျောင်းနှစ်ကောင်က အာဇာဝကကို နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ပရမစွာသံယာရိုက်းဝင် စောကားရာရောက် လို့ ဦးဟာ အရိယာယူပါဝါက်ကြီး ထိုက်မနေ့ဘူးလား...”

“ဦးအောင်ဟန်းသည် ရန်းခဲ့နေ၏။ ရှုကြော်မှတ်သည်။ ရှုက်ဒေါ်နာကြောကြီးရေးနေ၏။

“မင်းဒီဘုန်းကြီးတွေရေးတဲ့ စာအပ်ကလေးတစ်အုပ် နှစ်အုပ်ဖတ်ပြီး ငါ့ကို ဝေဖန်တယ်ဟုတ်လား၊ ဒါက ဒါတွေမယ့်ဘူးဘွဲ့၊ ပိဋကတ်မယ်တော် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်လာပြေတဲ့ ရွှေစာလုံးနဲ့စာကိုမှ ငါကဖတ်တာ၊ နားလည်သား...”

“မြင်နိုင်သည် နေရာမှတ်၍ ဦးအောင်ဟန်းကို အကိုးကော်ပိုးမှဆွဲ၍ အီမံပြင်ဆွဲထဲတဲ့သည်။”

“ဒီမှာ ကိုယ်ဆရာ။ ဆရာတော်...သံယာတော်တွေကို မစောကားနဲ့

လည်သလို ကြည့်စားနေရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးစား၊ နယ်မကျုံ
လာနဲ့၊ ဒါ... ပထမသတိပေးခြင်းပဲ၊ သွား... ”

မြင့်ခိုင်သည် ဦးအောင်ဟန်းကို ခွဲဆောင့်လွတ်ပစ်ပြီး အိမ်တွင်
ဝင်လာသည်။

သူ၏လောကဓာတ်ပညာ ကျောင်းသားကြီး ဦးစစ်ကျော်နှင့် ကိုပဲက
လက်ခုပ်တီး ထားပေး၍ ဆီးကြီးကြသည်။

□

၁၁

ထားနှင့်ကိုသက်၍တို့ ဇူစပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်း ပါလာသော
နေ့မှာ စိုးမောင်နှင့်မြတ်ငြိုင်တို့၏ မက်လာအကြိုနေ့ ဖြစ်နေ၏။

မြင့်ခိုင်မှာ မိမိအတွက် ပူဇွဲးနေရမည့် အချိန်ဖြစ်သော်လည်း
စိုးမောင်နှင့် မြတ်ငြိုင်တို့အရေးကြောင့် အေးအေးမနေသာ။

မက်လာ အကြိုည် အညှိခံပွဲကို ကိုဖိုးစိန်အိမ်၌ လုပ်မည်၊ နောက်
တစ်နေ့နှင်းကို၌ ရုံးတက်လက်ထပ်မည်။

သို့သော် အကြိုနေ့နှင့်နက်ကပင် ဆတ်သတောလူမှိုက်ဆိုသူများ
ဦးစွမ်တိတ်၏အိမ်၌ ရောက်နေကြသည်။ ဦးစွမ်တိန်ကိုယ်တိုင်လည်း
လိုင်စင်ရ ဓမ္မာက်လုံးပြုးကြီးကို ဆီးထိုး၍ ကိုဖိုးစိန်တို့အိမ်ရှေ့၌
ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လျှောက်ပြ၏။

မြတ်ငြိုင်ကမှ သုံးရက်ခန့်ကကြို၍ အိမ်မှဆင်းလာကာ ကိုဖိုးစိန်တို့
အိမ်၌ လာနေသည်။

မြင့်ခိုင်သည် ဥပဒေကို ပမာဏလုံးဝမပြုဆိုသော လူမှိုက်များအကြောင်း
စံထောက်ဝွေးတွေသာ ဖတ်ပူးသည်။ ယခုအကယ်ပင် ရင်ဆိုင်တွေနေရ၏။

လူလုံးလူဖန်များကြီးသည်၊ မျက်နှာပေါက် ဆီးကြီးများမှာ အနာဂတ်

ကြံးတို့ကြောင့် ပိုလန့်ဖွယ်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် ကိုစိုးစိန်အီမိန့် နှစ်အီမိသာခြားသော လူထိပ်တင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထိုင်ကာ ကိုစိုးစိန်အီမိဘက်သို့ တစ်နေ့လုံး ရှုသိုးသိုးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မြင့်ခိုင်ကရသို့ တိုင်ကြားထားရန် ကိုစိုးစိန်အား အကြံပေးသည်။

“ဟာ... အာစရိရာ... ဘာတူးမှာလည်း၊ တိုက်ဝိုင်နဲ့ ကိုစွမ်းတိတ် ကြီးဟာ စီးပွားဖက် ပြီးတော့... လူမြိုက်တွေက နှစ်ဖက်လွှေတွေ ပုလိပ်သတင်ပေးလဲ လုပ်တယ်၊ ကျေပ်တို့တိုင်လို့ ရဲက ဝတ်ကျောမ်းကျေပဲ မှတ်တမ်ရေးဟာ ထားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့... ဒီကောင်တွေက ကိုစွမ်းတိတ် အိမ်လာနေကျကျနှင့်တို့ကို ရန်ရှုရှိ လာတယ်ဆိုလို့ သက်သေအထောက်အထားလည်း မရှိဘူး... ”

မြင့်ခိုင်မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်မိ၏။ မြို့တော်ရန်ကုန်အလယ်ကောင် တွင်ပင် လူမြိုက် ကြီးစီးနိုင်ရသလော... ။

ဤမခံချင်မှုကြောင့် မြင့်ခိုင်သည် အရေးပေါ်ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့၊ စွဲလိုက်ရေး သူ၏အဖွဲ့တွင် ကိုစော့၊ လူခိုင်၊ ဒေါက်တာလွန်းတင်တို့ပါသည်။ ချမှတ်သန်းတို့ကိုမှ ကိုစိုးစိန်က ကန်ကွက်သဖြင့် မထလွှာခဲ့၍။

အညှီးဖွဲ့ကို ခါတိုင်း စီးမောင်၏ ကားထားသောအခန်း၌ ကျင့်ပေါ်။ မြင့်ခိုင်က ကြွေလာသော လူကြီးလူကောင်းများကို အညှီးစွဲစကားပြောရခိုက်တစ်ပက် မြင့်ခိုင်တို့ အခန်း၌ ကိုစောခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က ဓားလုံ၊ ဝါးဒါးဆုန်တို့နှင့် အဆင်သင့် စောင့်နေရသည်။

တစ်ပက်မှ အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားဟန် တူသည်။ ညှီးပိုင်း၌ လူမြိုက်လေးဦး ကိုယ်ဟန်ပြ လျှောက်သည်ကလွှဲ၍ ဘာမှအနောင့်အယ်က မရှိ။

အညှီးဖွဲ့မှာ ချောချောမောမော ပြီးသွားသည်။ မြင့်ခိုင်တို့သည် လိုရမည်၍ ညျဉ်နှစ်ချက်တိုးအထိ ထိုင်စောင့်ကြသည်။ နှစ်ချက်ကျော်မှ အိပ်ရာဝင်ရသည်။

သတိနှင့် အပိုင်နေကြသော ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်သည် အပြီးအလွှား ချောချောမြောင့် လန်နိုးလာသည်။ ကိုစိုးစိန်၏ အရေးတကြီး နှီးသံလည်း ကြားရ၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ ကိုစိုးစိန်”

“ဟိုမှာ စီးမောင်ကို လူဝိုင်းရှိကေလို့”

“ဟင်း ဒီအချိန်ကြီး ကိုစိုးမောင်က ဘာတွေကိုပြီး လုပ်ရသလဲ”

“သူအဒေါ်ကို အင်ပူလမ်းဘက် လိုက်ပို့တာ၊ ကိုစွမ်းရှိတာနဲ့အိပြီး အေားတို့ကို ကျွန်းတော် တမင်မနိုးတာ၊ အခု ဟိုမှာ ကိုစိုးမောင် ခံချော်တယ်၊ ကျွန်းတော်က ပြန်လာနိုးတာ”

ကိုစော့ မြင့်ခိုင်နှင့် လူခိုင်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စိန့် ကိုစိုးစိန်အောက်သို့ အပြီးအလွှား လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ရှမ်းလမ်းထောင့်၌ လူနှစ်ယောက်နှင့် စီးမောင်သည် အကြိတ်အနယ်ရိုက်နေသည်။ သုတေသန မြို့ကြိုင်ကလည်း သူ့လင်းဘက်မှ ကူညီခံချော်၏။

မြင့်ခိုင်တို့၏ အသကြားသော့ လူနှစ်ယောက်မှာ ခြော့တည့်ရာ ပေါ်ပြီးသည်။

မြင့်ခိုင်တို့ကလည်း အသပေး၍ စိုင်းလိုက်ကြ၏။

ရပ်ကွက်မှာ ပြုးလွှားသံ၊ ခွေးဟောင်သံတို့ဖြင့် ဆူည့်သွားသည်။

လူမြိုက်နှစ်ယောက်သည် အီမိကြိုအီမိကြားမှ ကျွေးပတ်ကာ သချိုင်းကန်းကြီးပေါ် တက်ပြီးသည်။ မှာောင်ကလည်း မှာောင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်ခြော့ပောက်သွား၏။

မြင့်ခိုင်တို့က သချိုင်းကုန်းအနဲ့ လိုက်ရှာကြသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တို့လည်း နီးကုန်၍ တံခါးဖွင့်ကြည့်ကြ၏။

“ဟောဒီမှာ အစ်ကို မိပြီ”

• တစ်နေရာမှ လူခိုင်၏ခေါ်သံကြားရ၏။

“တွေ့ရင်ချပါလား ဘာရုပ်ကြည့်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာလွန်းတင်သည် အော်ရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လူခိုင်ရှိရာသို့ ပြီးတက်သွား၏။

သို့သော် လူခိုင်၏ရိုက်သံမကြားရ။

မြင့်ခိုင်တို့အနား ရောက်သွားချိန်၌ မြင်ရသည်မှာ နိုအားထက်ရယ်အားသန်စေသည်။

ရှုကြား၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွင် မိနေသည်မှာ လူမိဂ်နှစ်ယောက် မဟုတ်။

ဦးအောင်ဟိုန်းနှင့်အတင့်။

“ဟာ— မအော... ကာဆရာ၊ မယားနိုး၊ ဆော်ဟာ”

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ပြောပြောဆိုစိုး ဝင်တီး၍ ကိုပိုးစိန်ကဖနောင့်နှင့်ပေါက်သည်။

“အမရေသးပျော်— အမလေး ချမ်းသာပေးပါ မောင်တို့ရာ၊ မဟုတ်တာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးရှင်းပြုပါမယ်၊ အမလေး သေပါပြီး”

ဦးအောင်ဟိုန်းသည် တစာစာအော်ရင်း တောင်းပန်ရှာလေသည်။

လက်လွန်ကုန်မည့်စိုး၍ ကိုစောနှင့် မြင့်ခိုင်က မိမိ၏လူများခွဲရ၏။

ထိုအခါမှ ဦးအောင်ဟိုန်းသည် မိမိအနေအထားကို ပြင်လိုက်ကရှင်းပြသည်။

“အထင်မလွှာကြပါနဲ့ မောင်တို့ရာ၊ ဦးမဟုတ်တာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးကိုစွဲလုပ်တာပါ”

“ခွေးမသားကြီး လက်ပူးလက်ကျပ် မိနေတာတောင် မှန်လာ့ လုပ်နေပြန်ပြီ”

ဒေါက်တာလွန်းတင် ထပ်တီးမည် လုပ်နေသဖြင့် မြင့်ခိုင်ကဆွဲသားရပြန်၏။

“ခင်ဗျားကြီးကကော မိနေတဲ့ဥစ္စာ ဘာလို့ လိမ်နေရတာလဲ”

“တကယ်ပါ ငါ့တူရာ ဦးဆေးကိုစွဲလုပ်တာပါ”

“ဘာဆေးကိုစွဲပဲ”

.....

“ကဲ... ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ကောင်မကို ဘယ်လိုစိရင်မလဲ”

လူခိုင်က မေး၏။

“သူ့မယားရွှေမိန့် ဟိုကောင် ခွေးမသားဆီ ခေါ်သွားပြီး စီရင်မယ်”

“လာ သွားကြနို့”

တစ်ရပ်ကွက်လုံး နီးကုန်ပြီး

မရွှေမိမိရွှေမြှေ့ ညကြီးမပဲးကြီး လူစည်ကားနေ၏။

မရွှေမိနှင့် ကာဆင်မှာ အပိုမှုနှစ်စုံဝါးနှင့် ထလာကြ၏။ ဘာဖြစ်သည်ကို သိသေးဟန်မပေါ်။

“ဟောကောင် ကာဆင် မင်းမယား နောက်မီးလင်းတာ မိခဲ့တယ်ကဲ”

မြင့်ခိုင်က ကာဆင်ကိုကြည့်သည်၊ ကာဆင် ဘာလုပ်မည်နည်း။

သို့သော် ကာဆင်က ဘာမှာမလုပ်၊ လူပ်ရှားလာသူမှာ မရွှေမိပြစ်သည်။

“ဘာပြောတယ် ဘယ်သူနဲ့”

“ဘယ်သူနဲ့ရမလဲ၊ ခင်ဗျားဆရာနဲ့”

စောောက လူမိုက်နှင့် ချွဲ့ရသည်ကို သတိရတော့ဟန် မတူသူ
နီးမောင်က ဝင်ပြောသည်။

သူပ်တ်ပြက်အတွင်းတွင် မရွှေ့မိသည် ကျားမကဲ့သို့ ဟိန်း၍
အတင့်ကို ခုန်အပ်သည်။

“လင်ခိုးမ၊ ငါလင်ခိုးမ”

ခဏချင်းပင် မိန်းမနှစ်ဦးသည် ခွဲ့နှစ်ကောင် ကိုက်သည်သို့
မြော် လုံးနောက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟ၊ ကြိုတ်ပေးကွ ကြိုတ်ပေး”

ဘယ်အချိန်က ပါက်လာသည်မသိ၊ သိန်းဆောင်သည် အားရပါးရ
လက်ခုပ်တို့၍ သိဘေးသည်။

“လင်ခိုးမ၊ ငါလင်ခိုးမ”

မရွှေ့မိက ဤသို့ တွင်တွင်အော်ရင်း ကုတ်ဖူးထုရိုက် နေလေ
တော့သည်။

အတင်ကလည်း ပြန်တွယ်ရင်း ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်အော်၏။

“နှင့်လင် ငါခိုးရအောင် အစကတော့ နှင့်ဆရာဆို၊ ခနှစ်ဘဝေး၊
အဖော်”

ရန်ပွဲသည် ဘယ်အထိ ရှည်မည်မသိ၊ အမေ တွက်လာ၍
မြင့်ခိုင်ကိုကြော်မှုံးသည်။

“မြင့်ခိုင် ကြည့်နေရသလား၊ အချိန်မတော် လူကြားမကောင်း
သူကြားမကောင်း...”

ထိအခါကျဗုမှ မြင့်ခိုင်တို့က မိန်းမနှစ်ဦးကို မနည်းဆွဲဖျင့်ရသည်။

“ဟ... ဟိုင်တို့ကော”

ကိုမိုးစိန်က ထိတ်လန့်တကြားမေးသည်။

မရွှေ့မိနှင့် အတင့်၏ နုန်းလုံးခွဲကို ပရိသတ် အာရုံစိုက်နေခိုက်
ဆရာဦးအောင်ဟိန်းမှာ ရှိမ်းဆာယာ ပိုမောက်၍ ကိုယ်ပျောက်သွားလေပြီ
တကား။

မရွှေ့မိက အီမ်ပေါ်တက်၍ ဟစ်အော်ငါသည်။

အတင့်က ကာဆင့်ခြေထောက်ဖက်၍ အလွမ်းအတ် သယ်နေ၏။

“ကာဆင်ရဲ့... အတင့်ကို သတ်ပါ၊ အတင့် မိုက်တာပါ၊ သူတို့က
စုန်းစွဲရှိတယ်၊ ဟန်ဆောင်ပေးရင် ငွေတစ်ရာပေးမယ်ဆိုလို့ လုပ်ရတာပါ၊
ရှင့်ကိုသနားလို့ ငွေတစ်ရာလိုချင်လို့ လုပ်မိတာပါ၊ အခု... အတင့် ခွဲ့
ဖြစ်ပါပြီ၊ အတင့်ကိုသတ်ပါ၊ ရှင့်လက်နဲ့သတ်ပါ”

ကာဆင်မှာ သနားယုံဖြစ်နေ၏၊ သူ့မယားကိုကြည့်လိုက် ပရိသတ်
ကို ကြည့်လိုက်နှင့် မှင်တက်မိနေ၏။

“အလကားကောင်ပါ...၊ ဒီကောင်မှူးမှ မယားရှိက်ရဲ့စား မမူးရင်
ခြေဖျားမပြောနဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဲ့ဘူး၊ မယုံရင်ကြည့်နေ...”

ဦးစစ်ကျွန်က မြင့်ခိုင်ကိုပြောသည်။ ဦးစစ်ကျွန်ပြောသည်မှာ
မှန်၏။ ကာဆင်သည် အတင့်ကို ဆွဲထူး၏၊ သူတို့တဲ့ဘက်သို့ လေးပင်စွာ
တွက်သွားသည်။

တဲ့ဘက်ရောက်သော် ရှိက်သံပေါ်လာ၏၊ သို့သော် ကာဆင်တို့တဲ့မှ
မဟုတ်၊ ကိုစံပဲတို့ ပန်းထိမ့်ဖို့မှဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့ နောက်တစ်ပွဲလာပြီဟဲ?”

“ဟာ... ဒီပွဲတော့ရှိုးပြီ၊ ပြန်ကြမယ်”

လူအုပ် တစ်စတစ်စ ကွဲသွားသည်။

“ဦးလေးကိုစံပက ဘာလို မည့်မြေကို ထရိုက်တာလ”

မြင့်နိုင်က ဦးစစ်ကျေနှင့်ကိုမေးသည်။

“ညီမြ ဒီဆရာဆီသွားကတည်းက စံပရိုက်ချင်နေတာ၊ နော်း
ငါလည်း ငါကောင်မကြီး သွားနှုနိုးမယ်”

“ဟော... ဦးကလည်း မဟုတ်တာ... သမီးပျိုတွေနဲ့ မရှုက်ဘူး
လား...”

ဦးစစ်ကျေနှင့်ကျေသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထုံးစံအတိုင်း ကိုစံပ ရေပုံးနှစ်လုံးနှင့် ရေခွဲ
နေသည် တွေ့ရှု၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးစစ်ကျေနှင့် မြင့်နိုင် လက်ပက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း
ကြည့်နေကြသည်။

ဤနံနက်၌ ထူးဆန်းသည်မှာ... မရွှေမိအမိပေါ်၌ မရွှေမိရင်ခွင်တွင်
ကာဆင်သည် တရှုံးရှုံး၊ ငိုကြွေးနေသည်ပင်တည်း။

အတင့်သည် ဉာက ကာဆင်ကို မျက်ရည်ခံထိုး ချောသိပ်၌နံနက်
စောော်ကြီး ကာဆင်မနီးမီ ပျောက်သွားသည်။ ဦးအောင်ဟိုန်းနောက်
လိုက်သွားသည် ဖြစ်ရမည်။

ကျုန်စစ်သူ ကာဆင်က မရွှေမိရင်ခွင်၌ တရှုံးရှုံး၊ ငိုကြွေးနေစဉ်...
ချောမော့နှစ်သိမ့်နေလေသည်တကား...”

□

၁၂

ထိုနှစ် နွေးရာသီကုန်၍ ဦးရာသီ ဆိုက်ချိန့်၌ ရပ်ကြုံအနေနှင့် မည်သို့မျှ
ထူးမလာသော်လည်း မြင့်နိုင်တို့အိမ်၌ မူ ပြောင်းလဲမှုအများ ဝင်လာသည်။

လူခိုင် စာမေးပွဲအောင် တဗ္ဗာလိုလိုလေသာ့မြင့် မြင့်နိုင်
အတွက် တာဝန်ပိုလာလေသည်။ ရောင်းထားသော အဖွေပင်စင်လစာများ
လည်း ကျေမလာသေး...”

မြင့်နိုင်မှုလည်း အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း အောင်သဖြင့် ဒုတိယနှစ်
ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရသည်။

ကိုအောင်သန်းမှာမူ သူနေသာ ပ-ဆ-ပ-လ ကွက်သစ်မီးလောင်
သဖြင့် မိဘရှိပစ္စည်းပြောင်၍ အကြိုဂုဏ်ထူးတန်း မတက်နိုင်ဘဲ ရိုးရိုးဘိုော်
တန်းသာ တက်ရသည်။

ကိုစောက ဖိုလ်သင်တန်း အရွေးခံရသဖြင့် ပြင်းလိုက်မြှုံးသို့
တက်သွားသည်။ ထိုအခါ မအေးတို့၏တာဝန်သည် မြင့်နိုင်ပေါ် ပုံကျ
လာ၏။ သို့ရာတွင် ကိုလေးမူ ပြန်လာချိန်နီးပြီ။

တိုင်းပြည့်စွဲလည်း အရောကြီးသော ကိစ္စများ ပေါ်ခဲ့သည်။
ရှုံးပြည့်နယ်တစ်လွှား၌ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့သော တရှုတ်ဖြူးမြို့

သည် ဟုန်းဟုန်းတောက်နော်။

မြင်ခိုင်တိရိုက်ကွဲ၌ တရာတူဖြူအရေးသည် များစွာမထင်ပေါ်၊
ထင်ပေါ်သည့်များ ဆင့်သို့ယနာ မဟာဓမ္မသဘင်နှင့် သာမိန္ဒသကင်း
များသာ ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဓမ္မသဘင်သို့ ရပ်ကွက်လိုက် လျှပ်အားလှု သွားကြသည်၊
ကိုချုစ်သန်း အပ်ချုပ်သော သချိုင်းကုန်း ကွက်သစ်ကလည်း အိုးစည်ဗုံးမောင်း
နှင့် သွားကြသည်၊ သွားကြရာတွင်လည်း အကလည်းပါ၏၊ အကမှာ သာဖိန္ဒာ
အကပင် ဖြစ်လေသည်။

କାଳିରୁଲ୍ ଫ୍ରଣ୍ଡ୍‌ର୍ଲିଙ୍ଗ୍ ରୋଲିମ୍‌ଲିଙ୍ଗ୍ ହେବାଅବିତରି
ହାତିଷ୍ଟାନ୍ ଶ୍ଵର୍ତ୍ତପଦିଲାବାଣୀ । ୦ଠାପ୍ରାଥମିକ୍ ରୋଫାଯ୍‌ତିଃଫ୍ରଣ୍ଡ୍‌ଶିଖିଲେବ୍...
ତାଗଯି ‘ରୋଫାଯ୍‌ତିଃଫ୍ରଣ୍ଡ୍‌ଟେଲେ’ ପ୍ରତିଲାପନେବାଣୀ ॥

ချစ်သန်းတိုက္ခာ ဆီးစည် ခိုးပတ်တီးကြသည် ကာဆင်က တောင်ရွှေ၊
လေးကိုင်ကာ ကိုင်ကာနှင့် “ဆေးတောင်ရွှေး... တစ်ခါယမ်းမယ်...
မဖမ်းဟဲ ဗိုက်တွေး...”ဟု ဆိုရင် ကြေးအောင်ကသည်။

ପ୍ରାଣଗନ୍ଧି ଯୁଦ୍ଧିଂକ୍ଷିତିଃ ଅମିନ୍ଦ୍ରିୟରେ କିମ୍ବା ଏମନ୍ଦିରରେ ଯୁଦ୍ଧିତିଃ ॥

အပေါ်အခြေအနေမှာလည်း ပို၍ဆိုသထက် ဆိုးရွားလာခဲ့၏။
တစ်နေ့မြတ်စွဲတော်းအားသဖြင့် အိမ်သိ ရောကျပိုင်ခဲား၏။

အီမြှု အမေမရှိ၊ မြင်ခိုင်၏ အစ်မများ အင်းစိန် ဖုထောက်ဒွာနသို့
ပြောင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ အမေအင်းစိန် သူ့ဟန်တူသည်။

အဖေသည် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌ လဲနေ၏၊ အန်ပတ်များလည်း
အနဲ့ကြော်နေသည်၊ အဖေ အမူးလွန်နေသည်မှာ သေချာပေ၏၊ သို့သော
ငွေဘယ်ကရသနည်း။

ପ୍ରକାଶନ

မြန်ရိုင်သည် သတိရှု၍ သော်များကို ဖွင့်စစ်သည်။ သော်တိုင်းမှ
ရှိသူမျှ ဘန်ကောက်နှင့် အခြားပါးပုဂ္ဂိုလ်များ မရှိစေဘာ၊ အဖော်တိတွင်း၌လည်း
အပေါင်လက်မှတ်များ တွေ့ရသည်။

ମୁଁବୁ ବନ୍ଦ୍ୟ: ରୂ ଓସିଥିଲୁ ଅତେ କାହିଁଏକିକିମା ଲେଖିଥିଲୁଛି ।
ଲେଖିଥିଲୁଛି କିମନ୍ଦିରି ଆଜେଃ ମନ୍ଦିରି କି କିମନ୍ଦିରିରୁପାଇଲା ॥

မြန်စိုင်သည် အဖောက် တစ်ယောက်တည်း ပစ်သွားသော အမောအား
အပြစ်တင်မိသည်။

ထိန္ဒေက် အန်ပတ်များနှင့် ခွဲနေသော အဖောကို မနိုင်မန်းဖြင့်
မ၍ အဝတ်အစား လဲပေးရန် ပြင်ဆင်ရသေးသည်။

ထိစဉ် မြခင်ပေါ်လာ၏။

“ကိုယ်း... ကျွန်မ ဘာကူရမလဲ”

“ଫେବର ମହିନା ଜ୍ଯୋତିଶ୍ଚାମତିକାଳରେ”

“ဒီနေ့ ဘပုသ်နေ့ အာန်မတိ ကျောင်းပိတ်တယ်”

မြင်နိုင်သည့် သက်ပြင်းရှိက်၍ ချောမောသမျှ မာန်မာနကင်းရှာသူ
ကလေးကို ၃၃:ကြည့်မိမိ။

ထိအနိက်တွင်ပင် ကားတစ်စီသည် မြင်ခိုင်၏အိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်လာသည်၊ ကားတွင်မှ ဆင်းလာသူမှာ မြင်ခိုင်ဘယ်မှ မဖော်လုပ်သောထား...။

ထားနောက်မှကပ်၍ မအေးပါလာသည်။

မြင့်ခိုင်သည် မအေးကို အပြစ်တင်ဟန် လှစ်းကြည့်သည်၊ သို့သော
ထားကပင် သီးအောင်ဝင်ရှိ တောင်းပန်လိုက်လေတောသည်။

“မမအေးကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင် ပုန်းနေရာကို
ထားသာသား ရှာလိုက်လာတာပါ”

မြင့်ခိုင်သည် ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ ခေါင်းသာ ကျိုးကျသွား၏။

မမအေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ...“ကဲ...ကိုမြင့်ခိုင် ထားနဲ့ စကား
ပြောကြော်း၊ ကျွန်ုမျှပြန်မယ်”ဟု ဆို၍ လျည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထားသည် ဘာမျှဆက်မပြောသေးဘဲ မြေခင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
မြေခင်ကလည်း အဖော်ရှိယော်သို့ စောင်လွမ်းခြားပေးနေရာမှ ချောမေသဗျာ
ဝတ်ကောင်းစားလှတို့နှင့် တင့်တယ်သော ထားကို တစ်ချက် နိုက်ကြည့်
သည်... ထိနောက် မြင့်ခိုင်ကို ကြည့်၏။

မြေခင်သည် အဖော်ကို စောင်ခြားပေးပြီးနောက် အောက်သို့ ဆင်း
လာကာ...

“ပြီးပြီကိုကြီး ကျွန်ုမျှပြန်တော့မယ်”

ဟုဆိုသည်။

“မြော်...အေး...အေး...မမြေခင်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကျယ်...”

မြေခင်က ခေါင်းငှံ၍ ထွက်သွားသည်ကို ထားက မျက်စိတစ်ခုဗုံး
လိုက်ကြည့်၏။

“သူဘယ်သူလဲ ကိုမြင့်ခိုင် ချုပ်စရာလေးနော်”

သည်တော့မှ မြင့်ခိုင်က ခေါင်းမော့သည်။

“မမြေခင်ပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ နှမလေးပဲဆိုပါတော့၊ ကဲ-ထား ဘယ့်နယ်
ဒီရောက်လာတာလ”

“ကိုမြတ်သာပြောလို့”

“ဟင်... ကိုမြတ်သာပြောလို့”

“ဟုတ်တယ်... ကိုမြတ်သာဟာ ကိုမြင့်ခိုင်ကို အရက်ဆိုင်ထဲ

တွေ့တာ ထားကိုပြန်ပြောလို့ ထား-စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ကိုသက်ဥုံးနဲ့
စွေပော်ရေးကို သဘောတူညီခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို သူ့ပယောကကြောင့် ဆိုပြီး
ကိုမြတ်သာ စိတ်မကောင်းရှာဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနားတစ်စိုက်မှာ ကိုမြင့်ခိုင်
နေရမှာပဲဆိုပြီး သူရှာခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့၊ ကိုမြင့်ခိုင် ညောင်တုန်းလမ်းထဲ
ဝင်သွားတာ သူတွေ့တယ်လေ၊ အဲဒီကနေ စပါယ်ရှယ်ကောလိပ်မှာတက်တဲ့
မောင်မောင်လေးတို့၊ မြေမြတ်ကို ဆက်မိပြီး အစ်အောက်မေးတော့ ကိုမြင့်ခိုင်
ဖုံးထားသွား သူသိရလို့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရှာတယ်၊ သူပြန်ပြောတာ
သိရပြန်တော့ ထား-ရင်ကွဲပြန်တယ် ကိုမြင့်ခိုင်”

မြင့်ခိုင်ဘာမျှမပြောနိုင်း။

“ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမရှိတယ်၊ မိန်းမကိုယ်ဝန်ကို
ခပ်ဖရင် ဆေးရဲ့လာအပ်တယ်၊ ဆေးရဲ့မှာ မွေးပြီး ကလေးကို ကိုမြင့်ခိုင်
ကိုယ်တိုင် ပွေးဆိုပြီး မိန်းမရဲ့ ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါတွေက မျက်စိနဲ့မြှင့်တဲ့
သူတွေ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က ဖေဖေနဲ့ထားကို ပြောကြတယ်၊ ထားမယ့်သေး
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထား စိတ်မကောင်းခဲ့ဘူး”

ထားအသေးလေးများမှာ တုန်းလာသည်။

“နောက်... ကိုမြတ်သာကိုယ်တိုင် ကိုမြင့်ခိုင်ကို အရက်ဆိုင်ထဲမှာ
တွေ့တယ်၊ ကိုမြတ်သာဟာ... ထားကို ထော်ထော်တော်းက လောင့်ရောက်ခဲ့တဲ့
သူပဲ၊ ကိုမြတ်သာဟာ ထားကို ဘယ်လောက်ချုစ်ပြီး... ကိုမြင့်ခိုင်ကိုလည်း
ဘယ်လောက်ခင်မင်တယ်ဆိုတာ ကိုမြင့်ခိုင်သိသားပဲ။ ဒီတော့ ကိုမြတ်သာ
စကားကိုတော့... ထားယုံမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထားအကြီးအကျယ်
မှားမိတယ်”

ထားသည် ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာ၏။

“ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိလည်းသိရော ကိုမြတ်သာဟာ... ထားကို

ချက်ချင်း အကုန်ပြောပြတယ်၊ ထားသိသိချင်း လိုက်လာတာအခါ မမအေး
တိန့် တွေ့တော့ ထားပို့တဲ့ရည်လည်ပြီ၊ ကိုမြင့်ခိုင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ထားအပေါ် ဒီလောက် လူညွှေစားခဲ့တာလဲဟင်”

မြင့်ခိုင်မပြီ... । မိမိထားကို လူညွှေစားခဲ့ရသည်၊ လူညွှေစားသည်
ဆိုခြင်းမှာ လိမ့်ညာသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိစေတနာမှာ ထား
ကောင်းဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ ထားနားလည်စေချင်သည်။

ထိုစုံ အမေပြန်ရောက်လာသည်၊ အမေသည် မမြင့်ပူးသောထားကို
အထူးအဆန်းသဖြတ် ကြည့်သည်။

“ဒါကိုမြင့်ခိုင်အမေပဲ... ထား”

ထားက မျက်ရည်များသတ်ပစ်၍ အမေကို ပြီး၍ နှစ်ဆက်သည်။
အမေက ထားကို ပြန်နှစ်ဆက်ပြီး အဖော် လုမ်းကြည့်၍မေး၏။
“မင်းအဖော်... ဘာဖြစ်လဲ... သား”

မြင့်ခိုင်သည် ထား၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ အိပ်နေပါစေ...”

သို့သော် အဖော်ထဲမှ ချဉ်စောနှင့် အရေက်နဲ့များကို အမေကောင်းစွာ
ရသည်။

အမေသည် ဆက်မမေးတော့ဘဲ အီမံတွင်းဝင်သွားသည်။

“ကိုမြင့်ခိုင် ထားတို့ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် တစ်နေရာ သွားစကား
ပြောရအောင်”

ခက်ပေပြီ... ။

“ထားနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလား ဟုတ်လား ကိုမြင့်ခိုင်...”

မြင့်ခိုင်မလျပ်၍ ထားက ဝစ်းနည်းသံနှင့်မေး၏။

မြင့်ခိုင်က သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“သင့်တော်ပါတော့မလား ထားရပ်၊ ဒီအခြေအနေတွေရောက်မှ...”

“ဘယ်အခြေအနေတွေကို ဆိုတာလဲ ကိုမြင့်ခိုင်”

မြင့်ခိုင်သည် ထားကိုပြု၍ ဆက်ဆင်ခြေမကွန်တော့ တစ်သက်လုံး
နဲ့ဆိုး ဆိုးလာသူကို ယခုမှ ဇွတ်အတင်း မရက်စက်လို့။

မြင့်ခိုင်သည် အမေကို ခွင့်ပုံပြီး ထားနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။

ထားက... သွားနေကျ အင်းယားကန်စောင်းသို့ပင် ကိုမြှတ်သာ
မောင်းခိုင်း၏။

မိုးတိတ်စဖြစ်၍ လေရှေ့သောကန်ရေပြင်၌ လိုင်းတွန်းတို့ ထန်
သည်။

ရေပိုပ်သစ်ပင်ရိုပ်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ရပ်ရင်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ
အတန်ကြား ပြီးနေမိကြသည်။

မိုးယျိုး၍ တော့တစ်နှီးမှ ပင်ပျိုးပိုင်အိုတို့ လန်းဆန်းနေသည်။
ဖြူစွမ်သန်ရှင်းသော ထား၏အလုမှာလည်း အမြင်ဝယ် လန်းဆန်းနေ၏၊
လန်းဆန်းသော အလုရှင်၏ အသည်းလွှာကို ညီးစွမ်းအောင် ပြုစေမိရသော
မိမိ၏ ကံကြွားကိုသာ မြင့်ခိုင် အသည်းနာမိသည်။

“ထား... ကိုမြင့်ခိုင်ကို ဘာတွေ့ပြောစရာရှိသလဲ”

ထားသည် အဲလေးကြိုက်၍ ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက်
အမိုးယူစွာသော မျက်လုံးများနှင့် မြင့်ခိုင်ကို မေးကြည့်၍ တစ်လုံးချင်း
လေးနောက်စွာဆိုသည်။

“ထား ကိုသက်ဦးနဲ့ စေပိတားတာ ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မယ်...”

မြင့်ခိုင်မှာ ထိုတ်လန်းသွားသည်။ ထိုကြား အလန်းတကြား ထား
မေး၏။

“အိုး... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထားရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမလ”

“မဖြစ်ပါဘူးထားရယ် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ထားစိတ်ဆင်းရေအောင် ကိုမြှင့်ခိုင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ထားခကေသာ စိတ်ဆင်းရေမယ် ဖြစ်ပေမဲ့ တစ်သက်တာ ကောင်းစားလေမှာကို မွော်ကိုးပြီး ဒီထိအောင် ကိုမြှင့်ခိုင် ရှောင်လွှာနေခဲ့တာကို ထားသဘောပါက်စေချင်တယ်၊ ယခုဆိုရင် ထားဟာ ရွှေ့ဘုံပေါ်မှာ ရာသက်ပန်စုံပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာကြောင့် သချိုင်းကုန်းဆီ ခုန်ဆင်းချရမလ”

“ထားက ရွှေ့ဘုံပေါ်မှာ မစုံချင်ဘူးဆိုတော့ကော့”

“စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့ ထားရယ်၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲ့အိပ်ကုန်မှာ ထမင်းရေ အတူလျက်ရစေတော့ ဆိုတာမျိုးက တေတ်ထဲ နှစ်ပါးသွားဆိုင့်တင် ကောင်းတာပါထား၊ ကိုမြှင့်ခိုင်အနေနဲ့က ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းရည်မရက် ချင်ဘူး၊ ချစ်သူကိုလည်း တဲ့အိပ်ကုန်မှာ မထားချင်ဘူး...၊ စိတ်ကူးယဉ်ချင် တွေ့ကြောင့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကိုလည်း မဖျက်ချင်ဘူး...၊ ထားနားလည် ရဲ့လားဟင်”

“ထားနားမလည်ဘူး၊ ကိုမြှင့်ခိုင်ကို ထား ပြန်မေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အချုပ်ဆိုတာ... ဘာလ”

မြှင့်နိုင်က ပြီးသည်။

“အချုပ်ဆိုတာဘာလ...ဒီမေးခွန်းကိုမေးလို့ ထားကို ကျေးဇူးတင် တယ်၊ အချုပ်ဆိုတာကို ယောက်ဗျားပျို့နဲ့ မိန့်းမပျို့တို့ရဲ့ လောကခံနေထိရှိနဲ့ ခက်မာခလွယ်တဲ့ နှလုံးသွေး နှန်တွေအားပြင်တော့ ရေးခြေယ်အနက်ဖွင့်ပေးလို့ မရရှုး၊ အနေ့ စကြစွဲနဲ့ နှင့်ဗျားရှင် ကမ္ဘာမြေကြီးဟာတော် ဖုန်းနှင့် မြှေ့ခွင့်ပမာ ဖြစ်ရသလို ကျယ်ဝန်းတဲ့ လူမှုရေးရာ သမုဒရာမှာ ဖို့ချုပ်မချုပ် စိတ်ကူးယဉ်ချစ်ဟာ ခကေတက်တဲ့ ရေ့ပော်ပမာမျှပဲရှိတယ်၊ ဒီလိုပြောလို့

ကိုမြှင့်နိုင်က အချုပ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးမထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ထားရယ် လောကကြီးမှာ အချုပ်ထက် တန်ဖိုးထားစရာတွေက ရှိနေသေးတယ်”

“အဲဒီလို တန်ဖိုးထားစရာတွေကြောင့် အချုပ်ကို စွန်ပြီး ရာသက်ပန် စိတ်ဆင်းခဲ့ရမယ်၊ ဟုတ်လား ကိုမြှင့်ခိုင်”

“မဟုတ်ဘူးလား မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် အချုပ်ကိုစွန်ရလို့ ခဲ့ရမယ် ဒုက္ခကိုသာ ရှုံးတန်းတင် စဉ်းစားကြသလဲ၊ အချုပ်နောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်မိလို ကျော်တဲ့အရေးအရာတွေ ဆုံးရှုံးပြီး တစ်သက်လုံးလူလဲး မလု... ယူကျျုံးမရ ဖြစ်ရမယ် ဒုက္ခတွေကိုတော့ ဘာကြောင့် မေ့ထားက သလဲ”

ထားသည် ကိုမြှင့်ခိုင်အား မေ့ကြည့်လေသည်၊ ယခင်က သူ နားမလည်းခဲ့သော မြှင့်ခိုင်သည် ယခု ပိုမားမလည်ဖွံ့ဖြိုးဖြစ်နေ၏။

စိတ်မာန်နှင့် အလေးအန်က ပြောနေသော မြှင့်ခိုင်ကသာ လေကို လျှော့၍ အေးချမ်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုမြှင့်ခိုင်ဘဝကို ကြည့်စမ်း၊ ထမင်းရည် အတူလျက်ရတာကို တရီးက အကြီးအကျယ် စားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ခါတလေမှာ ထမင်းရည်ပေမဲ့ ဆန်တစ်ဆုပ်ကို ရှာမရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ တဲ့အိပ်ကုန်မှာ နေရတာကို လွမ်းနေကြပေမဲ့ တဲ့အိပ်ကုန်မှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့်မှုက်တွေ... ခြင်တွေ... ကြိုက်တွေ... ရေရွမ်းတာတွေ၊ ဗုက်ထတာတွေ၊ မိုးယိုတာတွေ၊ ဖျားနားတာတွေ၊ အဲဒါတွေကိုတော့ ခံစားပါးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခံစားရလိမ့်မယ် လို့လည်း ကြိုတင်မှန်းမိကြမယ် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဒုက္ခန်းသို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှု ကိုမြှင့်ခိုင် ထားကို မအော်နိုင်ဘူးထား”

ထားသည် အဲလေးကြိုက် နားထောင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မခေါ်ချင်ဟန်နှင့် ပြန်မေးသည်။

“ကိုမြင့်ခိုင် ဘာဆိုလိုတာလ၊ ဒီဒုက္ခတွေကို ထားမခဲ့နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလား”

“မှန်တယ်ထား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ထားရဲ့ စေတနာကို ကိုမြင့်ခိုင် စောကားတယ်လိုတော့ မထင်ပါနဲ့၊ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့မေတ္တာကို နားလည်ပါ ထားရယ်၊ ထားငယ်ငယ်က ကိုမြင့်ခိုင် ရှင်းပြုဖူးတဲ့ သိဉ္ဇားမင်းကြီးရဲ့ စကားကို ထားမှတ်မိသေးသလားဟင်”

ထားက မပြောဘဲ ဌိမ့်နေသဖြင့် ဗြိုင်ခိုင်က ဆက်ပြောရ၏။

“တေားလယ်ပြိုင်ချုံ၊ ဝက်ပါသို့၊ ည်က်ပြာ့နဲ့ချျေးမလိုက်လေနှင့်...” ဆိုတာလော့၊ ထားကပြောမယ် မနှေ့ဟာ ဝက်ပါဆီ လိုက်နိုင်ခဲ့သားပဲလို့၊ ဒါပေမဲ့ ထားသတိပြုဖို့က... ဝေသုန္တရာနဲ့ မရှိဘာဝတွေနဲ့၊ ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ထားရဲ့ဘာဝတွေဟာ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယုံခြင်းရာ မအပ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ ဝေသုန္တရာလို ဘာရားအလောင်းမဟုတ်သလို။ ကိုမြင့်ခိုင် ဦးတည်သွားရမဲ့ ဘဝကလည်း ပိဿာကြုံဖန်ဆင်းလို့ ဌိမ့်ခြင်းချမှုမျိုးခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ဝက်ပါတေားရိပ်ပြုမှု မဟုတ်ဘူး...၊ မိဝန်ပေါ်နဲ့အစ်ကိုမောင်နှုမဝန်တွေကိုထမ်းရင်း၊ ခရီးပြုးနှင့်ရမယ်။ ကန္တာရတော်ကြမ်း၊ ဒီတော်ကြမ်းဆီ ထားလိုက်ဖို့ မလိုအပ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကလည်း မခေါ်အပ်ဘူး”

“ထားက ထားဆန္ဒနဲ့ ထားလိုက်ပါမယ် ဆိုတော့ကော... ကိုမြင့်ခိုင်”

“ကိုမြင့်ခိုင်က မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဒီစကားပြောရတာ ကိုမြင့်ခိုင် သိပ် အသည်းနာတယ်၊ ထားအပေါ်မှာ ရက်စက်ပြတ်တောင်းရာ ကျနေတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ ထားစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ထားက မွေးကတည်းက မိချမှုးသာ ဖွေ့ချိုးသာ လက်မှာ မတောင့်မတ မပေါ်ကြမှု နေခဲ့ရသူပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင် ဘဝက ခေါင်းဖြားဖွှုံးကျိုးနဲ့၊ ကိုမြင့်ခိုင်ကိုသာ အားကိုးနေရှုရာတဲ့ မိဆင်းရဲ့ ဖောင်းရဲ့ကို တောင့်တောင့်တဲ့၊ ကြောင့်ကြောင့်ကြောင့် လုပ်ကျေးနေရ

လုပါ၊ ကြေး ရွှေကဟာ၊ မစပ်လေသို့ ဆိုတဲ့စာလို ကိုမြင့်ခိုင်ဘဝနဲ့ ထားဘဝက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင် ထားကိုဒီလောက် ပြင်းစေ တာလည်း သူရဲကောင်း ဆန်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်က ကိုမြင့်ခိုင် ကြောက်လို့... သိပ်ကြောက်လို့ ပြင်းနေရတာပါ”

ထားသည် မျက်လုံးလေးပြော၍ မြင့်ခိုင်အား မေ့ကြည့်သည်။

“ကြောက်... လို့၊ ကိုမြင့်ခိုင် ဘာကိုကြောက်တာလဲ...”

“ကိုမြင့်ခိုင်... မိဝန်ပေါ်ကို ကျော်ဖောင် မထမ်းနိုင်မှာ ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့... ချစ်လို ယူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ် လင်သားတာဝနဲ့ မကျော်ဖွံ့ဖြိုးမှုလည်း ကြောက်တယ်၊ နောက် အကြောက်ဆုံးတစ်ခု ရှိသေးကယ်”

ထားသည် ငိုင်၍ သွားပြန်၏၊ မျက်နှာချုံလည်း ပထမဦးစွာအဖြစ် စဉ်းစားတွေးတော်နဲ့ ပေါ်လာသည် မြင့်ခိုင်ကသာ ဆက်ရှင်းပြု၏။

“မိန်းမပျိုးတစ်ဦးနဲ့၊ ယောက်ဗျားပျိုးတစ်ဦး အီမံရာထောင်ပေါင်းပြီး ဆိုရင် သုတိနှုန်းတည်း ပေါင်းသင်းခြင်း မဟုတ်ပါဘူးထား၊ နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုး၊ မိတ်သာ်ဟာ အားလုံးရဲ့ ပေါင်းခြင်းပါပဲ၊ မိဖဆွေမျိုး၊ မိတ်သာ်ဟနဲ့ ပက်ဝန်းကျင်ကို ဂရမဖိုက်ဘူးဆိုတာက ရူးကြုံမိုက်ကြတဲ့ ကလေးအဆုံးတွေ ပြောကြတဲ့ စကားပါ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သတ္တဝါဖြစ်တဲ့ လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လူလောက်ကို ဂရမဖိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်နဲ့ ထားအတွက်လည်း ဂရမဖိုက်ရမယ့် လူတွေရှိနေတယ်”

ထားက ဤမြေနေ၏။

“ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ မိဘပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထားဘယ်လိုလုပ် ပျော်မလဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရွှေဘုံပေါ်က ထားက ဒုက္ခသည်မိသားစုတဲ့မှာ ဘဝတဲ့ အဖြစ် လာနေမယ်ဆိုတာက လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်သူမျက်နှာ

တစ်ရွာထင်လို ထားကပြာကောင်း ပြောလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာ ဒီရွာကိုပါ မှန်းသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ချစ်ကြပြီဆိုရင် ပေါင်းပက်ရေးကို အဆုံးသတ် ပန်းတိုင်အဖြစ်နဲ့ လူတွေဟာ အတွက်မှားလေ့ ရှိတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် ပြောခဲ့တဲ့ ခွေရေးမျိုးရေး၊ မီရေးဖရေး၊ စီးပွားရေးတွေက အခြေအနေမပေး ဘဲနဲ့ ချစ်တာသာ ပဓာနလို့ စွဲတ်ပေါင်းပက်ကြရင် အဲဒီ ပေါင်းပက်ခြင်းဟာ ကွဲကွာခြင်းရဲ့အစပဲ၊ ထားနားလည်ရဲ့လား၊ ကိုမြင့်ခိုင် ပြောတာ ထားနားလည်ရဲ့လား”

ထားကမလွပ်။

“အခုနေ ထားနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင် ခဲ့ခွာသွားကြမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး မနဲ့နိုင်တော့ပေမဲ့ ထာဝစဉ် ချစ်မော်လာကတော့ ပြယ်မယ်ဟုတ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ လူကြီးဖြစ်ရက်နဲ့ ထားကို ဆင်းရတွင်းနက်တဲ့ဆီ မဆင်မခြင် ခေါ်မှားမိလို့ ကဲမခိုင် သံတိုင်အီမံဆောက်တော့ ကဲမောက်ရင်ကျိုးဆိုတဲ့ စကားလို့ အစာသာမှ မရိုင်ဘဲ အချစ်ဆိုတာကိုပဲ သံမဏီမလို့င်ကြီးလို့ အားကိုးပြီး အီမံဆောင်တစ်ခု စွဲတ်ဆောက်ရင် ကဲမောက်တာထက် အခြေ အနေဆုံးပြီး မှန်းကျိုးတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် အကြောက်ဆုံး ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ ချစ်သွားနဲ့ ကျေကွင်းရခြင်းသည် ခုကွဲလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သွားကိုကိုယ် ပြန်မှန်းရတဲ့သာဝဟာ ပိုကြီးသောခုကွဲပဲ။ ခက်တာက ထား၊ လူ့လောကမှာ အချစ်ကို အမြတ်နဲ့ဆုံး ဆိုတဲ့ လူတွေ ကိုယ့်ချစ်သွားကို ကိုယ်အမှန်းဆုံးဆိုတဲ့ ခုကွဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရတယ်...”

ထား၏ခေါင်းက မော်မလာ။ မြင့်ခိုင်သည် ထား၏လာက်မော်း၊ ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်၍ မေးကို လက်ဖျားနှင့် မ၊ ကာ မျက်လုံးချင်းဆိုင်သည်။ မျက်ရည်ရွှင်းသော ထား၏မျက်လုံးပြာမှားက မြင့်ခိုင်၏ရင်ကို ဆိုစေသည်။ ငယ်ချွယ်စဉ် ကလေးဘဝအချွယ် ထားကို အိုးနာ သေခြင်းတရား

များ ဟောမိစဉ်က မျက်လုံးအစိုင်းရိုင်း ရှိခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ယခု အိုးနာသေခြင်းထက် လေးနက်သော အီမံတောင်ရေး အသိဓမ္မာကို ဟောမိ ပြန်ချေပြီ။

ထားရှိက်၍ နိုင်းလေမည်လားဟု မြင့်ခိုင် စိုးရိမ်နေဖို၏။ သို့သော် ထားက တည်ဖြံမြှောဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်၏၊ လှိုင်းတွန်းများ ထနေသော ဤရေပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ မချိပြုးကိုမှ ပြီးရာသည်။ ထားပြောသော စကားမှာ မြင့်ခိုင်မည်သိမှု မဖျော်လင့်သော စကားဖြစ်၏။

“ကိုမြင့်ခိုင်ဆိုလိုတာ ထားနားလည်ပြီ၊ ထားရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်မှုကိုလည်း နားလည်ခဲ့ပါပြီ၊ ထားက ချစ်ခြင်းကိုပဲ ဂရိစိုက်တယ်၊ ချစ်ခြင်းဆိုတာကလည်း ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထား ချစ်တာပဲ ထားနားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ ထားထက် ချစ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်၊ ကိုမြင့်ခိုင် မှန်တယ်ထင်တာကို ကိုမြင့်ခိုင်လုပ်ပါလေ၊ ထားအနေနဲ့လည်း ထားမှန်တယ်ထင်တာကို ထားလုပ်မယ်၊ သွားပြီကိုမြင့်ခိုင်”

မြင့်ခိုင်သည် မည်သိမှုမှုမတားနိုင်မဲ့ ထားသည် ကားပေါ်သို့မပြီးတက် ထွက်ခွာသွားသည်။

မိုးက ပြုခွာလာ၏။ ကန်ရေစပ်၌ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသော မြင့်ခိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေါက်များသည် ကျလာလေတော့၏။

သို့...မိုးဆိုသည်မှာ တိမ်ညှိုးမကွဲသမှု ခဲ့ရိုးထုံးစံ မရှိပါတကား...။

* * *

မြင့်ခိုင် အီမံပြန်ရောက်သော အခါ၌ အီပ်ရာလိပ်များ ပြင်ဆင်၍ အဆင်သင့် စောင့်မြှော်၍နေသော လုဆိုင်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီလေး”

လူခိုင် ရှတ်တရက်မဖြစ်နိုင်၊ စိတ်ညစ်ပြန်လာသော မြင့်ခိုင်၏
စိတ်တိုဖွယ် ရင်ဆိုင်နေရပြန်၏။

“ဟောကောင်...ငါမင်းကို မေးနေတယ်ဘူး မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထိုအခါမှ လူခိုင်သည် လုပ်ရှားလာ၍ ဖြေသည်။

“စလင်းလိုင်းသွားမလို့”

“ဘာကွဲ... စလင်းလိုင်း”

“ဟာတ်တယ်အစ်ကိုကြီး...” ကျွန်တော် ဖိုလ်သင်တန်း လျောက်ထား
လို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီ၊ အခု လက်တွေ့ အစမ်းသပ်ခံဖို့ သွားရမယ်”

မြင့်ခိုင်သည် သူ့ညီ၏ ရင်ဘတ်ကိုခွဲကာ ဒေါသတကြီး ရိုက်မည့်
ကြေသည်။ သို့သော့ လက်ကမရောက်...”

“မင်းဘာကြောင့် ငါကိုမတိုင်ပင်လဲ”

“အစ်ကိုကြီးကိုတိုင်ပင်ရင် အစ်ကိုကြီးက ဖျက်ဦးမှာပဲ...” ကျွန်တော်
ကို ရှင်းပြခွင့်ပေးပါ”

မြင့်ခိုင်၏လက်သည် လျောကျသွား၏၊ ကွပ်ပျစ်ပေါ် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထိုင်မိ၏၊ လှနိုင်ကသာ အေးချမ်းတည်းပြုစွာ ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော် ပညာဆက်သင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသင်ချင်
တော့ဘူး”

မြင့်ခိုင်သည် လူခိုင်အား နားမလည်သလို မေ့ကြည့်၏...
လူခိုင်က အေးစွာ ဆက်ပြာသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ ပညာကို ဘယ်လောက်မြတ်နီးတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် အစ်ကိုကြီး
ဘယ်လောက်စေတနာကောင်းကောင်း အစ်ကိုကြီးလည်း ပညာဆုံးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး

ပညာဆိုတာ တက္ကသိလ်မှာမရှိတာ မဟုတ်ဘူး...၊ ကျွန်တော်ပညာ
ကျွန်တော် ရှာတော့မယ်၊ ကျွန်တော်... အခုရှာမယ်ပညာက အစ်ကိုကြီး
ကိုလည်း တာဝန်မတိုးစေချင်ဘူး၊ အဖေအမေနဲ့ ညီညာတွေ ထမင်းလုပ်
ကိုလည်း ဝင်မလုဘူး၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော်အလေးအနက် တစ်ခုပြာချင်
တယ်”

လူခိုင်သည် မြင့်ခိုင်အနီး၌ ဝင်ထိုင်၏၊ မျက်နှာမှာ အတူး
တည်းပြုမြှင့်နေ၏။

“အစ်ကိုတို့က တိုင်းပြည်အတွက် စစ်မြေမှာ သေနတ်ဆဲပြီး
ကာကွယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတယ်၊ အဲဒီသတ္တိဟာ အစ်ကိုကြီး
တို့မှာသာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာလဲရှိတယ်၊ အခု တရာတ်ဖြူး
တွေက မြန်မာမြေကို ကျူးမှုကျော်နေတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့က အက်ပိုင်တွေကို
ခံချွဲတယ်၊ ဂျာန်ကိုလည်း တော်လှန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တရာတ်ဖြူး
လောက်တော့ တိုက်ချင်တယ်၊ ေတာ်မန်ဆိုတာ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့
ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်မြေကိုယ်ပြည် ချစ်တာတော့လုပ်ခိုင်း၊ ရဲ့
သန္တာစိတ်ပါပဲ၊ ဒီသန္တာစိတ် ကျွန်တော်မှာလည်း ရှိတယ်၊ ရှေ့လျောက်
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ဝိုင်းပြည်ကို ချုပ်တဲ့နေရာမှာ အစ်ကိုကြီးတို့ထင်တော့ ကျွန်တော်တစ်ပြားမှ
မလျော့ချင်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုကြီး နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

ဤအကြိမ် ငိုင်ရာသူမှာ မြင့်ခိုင်ဖြစ်၏။

မိမိ၏ ညီသည် တက္ကသိလ်သိရောက်ခဲ့ပြီ မိမိ၏ ညီမှာ စည်းမျဉ်းကို
တော်လှန်ဖြူးပါလိမ်းကို ခဲနှင့်ပေါက်သည်အထိ တရောက်ကန်း မဖြစ်သေး
သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ကဲ့သို့ရှိ၏။ မည်သို့ရှိစေ၊ တရာတ်ဖြူး
အန္တရာယ်သည် မအူမလည်း မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ကမ္မာနိုင်ငံရေး ကျားကွက်

ဆင်ရှု အထူးကြောက်မက်ဖွယ်သော အန္တာရာယ်ပင်ဖြစ်၏။ လျှိုင်သည်
ဤအန္တာရာယ်အတွက် အသက်ပေး ကာကွယ်မည်ဟု သန္တာရာန် ချခြင်းအား
ဖြင့် မြင့်ခိုင်အနေနှင့် မည်သိမ္ဗာ တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

အတန်ကြာ ငိုင်နေပြီးမှ မြင့်ခိုင်က အရေးကြီးသော မေးခွန်းကို
မေးသည်။

“မင်းအခုလို ဆုံးဖြတ်တာ အမောက် ပြောပြီးပလား”
လျှိုင်၏မှုက်နှာ ညီသွားသည်။

“ပြောရင် အမောင်မှာ၊ ကျွန်ုင်တော် မပြောရက်ဘူး၊ ကျွန်ုင်တော်
လုပ်တာ အစ်ကိုကြီးသေားတူရင် အမောက် အစ်ကိုကြီးပါ ပြောပေးပါ”
မြင့်ခိုင် သက်ပြင်းရှိက်၏။

“အေးလေ... ငါပြောပေးပါမယ်၊ အခု လောလောဆယ် ပြောဖို့
လည်း မလိုသေးပါဘူး၊ ဒါထက် မင်းဒီည် ဘယ်သွားမယ်လို့ အမောက်
ပြောထားလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ့နဲ့ သန်လျှင်ဘာက် ညာဒိုပ်ပျော်ပွဲစားထွက်မယ်လို့၊
အစ်ကိုကြီးက ခွင့်ပြုရင်သွားလို့ အမောက်ပြောတယ်”

မြင့်ခိုင်သည် ဘာမျှဆက်မမေးတော့ဘဲ အိတ်တွင်းသို့စစ်း၏၊
ကံအားလျှော့စွာ ငွေငါးကျွမ်းတွေ့သည်။

“ကဲ-ဒါယူသွား၊ ငါညီ အောင်မြင်ပါစေ”

မြင်းလျည်းနှင့် လျှိုင် ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း မြင့်ခိုင်
ရင်တွင်း၌ အထူးဆုံးမိမိသည်။

ညီကို အောင်မြင်ပါစေဟာ ခုတောင်းလိုက်ရသည်။ အောင်မြင်
ခဲ့သော ချစ်ရသော်လည်း အဖော်ကားများသည် အဆက်
အစပ်မရှိ။ အဖေသည် အပ်မရောက်မြင်း၊ စိတ်ကူး၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊
စသည်တို့ကို လက်တွေ့ဖြုံခြင်းနှင့် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရောတွေ့ပြောလာ၏။

□

၁၃

လျှိုင် ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် အရေးခံရ၍ ပြင်ဦးလွင်နှိုး ထွက်ခွာသွားသော
နေ့၌ ဗိုလ်နှစ်ဦးရှိသည်။

မခွဲဖူးသော သားငယ်နှင့် ခွဲရသဖြင့် အမောက် နိုသည်။

မြင်းနှင့်အတူ ဘူတာရုံလိုက်ပို့သော မြေသွင်ကလည်း တရှုံးရှုံးနှင့်
ငိုရှာ၏။

သည်အခါမှ သူတို့၏ သမှုဒယောတ်ရည်ကို မြင့်ခိုင် လည်ရှာသည်။

လျှိုင်ထွက်သွားပြီးနောက် အဖော်အခြေသည် ပိုစိုးခဲ့၏။

ခြေတစ်ဖက်ခွဲရာမှ အဖေသည် လမ်းလျှောက်လျှင် ကျွန်ုင်တစ်ဖက်
ပါ လေးပင်လာ၏။ ထိုင်ရာမှထလျှင် ရူးများ ဆတ်ဆတ်တွေ့လျက်
အားပြုဖွယ်မရှိက လဲကျေတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် လျှောမှာလေး၍
စကားလုံးမပိမသဖြစ်လာခဲ့၏။

ညာနေချမ်းကာလ ခါတိုင်းကဲသို့ ကိုစိုးစိန်နှင့် မက်မောဖွယ်တို့ကို
မပြောနိုင်ရှာတော့။ ပြောသောအခါ၌လည်း အဖော်ကားများသည် အဆက်
အစပ်မရှိ။ အဖေသည် အပ်မရောက်မြင်း၊ စိတ်ကူး၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊
စသည်တို့ကို လက်တွေ့ဖြုံခြင်းနှင့် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရောတွေ့ပြောလာ၏။
ထိုအခါ အဖောက် ရူးသွပ်ပြီဟု လူတို့ထင်လာသည်။

ပင်စင်ရောင်းခငွေများ ရရှိပြီးချိန်၌ အဖေသည် အောက်ပိုင်းလုံးဝ
သေ၍ အိပ်ရာထဲ၌ လဲခဲ့လေပြီ။

အမေသည် သဘာဝဓမ္မဆေးအပြင် အနှစ်ပုသည်နှင့် အဖောက်
ကုသည်။

အိမ်၌ အလုပ်တာဝန်ကလည်း တိုးလာသည်။ အိပ်ရာထက်၌
အဖော်နှစ်သော အည်အကြော် ပေရေသော အဝတ်အား တို့ကို
အမေနှင့်မြင့်နိုင်သည် လျှောက်ရသည်။ အဖောက် အေးအသောက်များ
နှစ်ဦးနှင့်ခွံပေးရ၏။

မြင့်ခိုင်သည် ဆရာများကို တောင်းပန်၍ ဂုဏ်ထူးတန်းမှ ထွက်
လိုက်ပြီး ခူလွယ် နပ်လွယ် အောင်မြင်လွယ်သော ရှိုးရှိုးသိအတန်းကို
ဖြေရန် ပြင်ဆင်သည်။

မြခင်နှင့် မြချင်တို့က သူတို့၏ အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင်
အမောက် ကူညီကြသည်။

ညနေစိုင်လွင် မြချင်သည် အမေနှင့်မီးပိုတဲ့တွင် ချက်ပြောပေး
သည်။ မက်ထရစ်တန်းရောက်၍ စာများနေပြုပြစ်သော မြခင်က ညစာကို
အဖောအား လာရောက်ခွံပေးသည်။

ဤသို့ဆိုသော ခုက္ခဏ္ဏကြားမှ သူတို့လေးတွေ၏ မေတ္တာသည်
အေးချမ်းလေစွာကား...။

တန်းနောက်နေ့၌ မြင့်ခိုင်သည် မြင်းပွဲသို့ အလုပ်ဆင်းသွား
လေသည်။

အမေသေးသွားစရာရှိ၍ အဖောက် မြခင်နှင့် ခေါ်အပ်ထားခဲ့သည်။

အဖေ နေ့လယ်စာ စားချိန် ရောက်သဖြင့် ခုတင်ဘေး၌ ထိုင်ရင်း
မြခင်က ကျွေးမွှေးနေသည်။

ပေါင်မှန်ထောပတ်သုတ်ကို အဖောပါးစပ်တွင်းခွံ၍ တစ်ကိုက်စီ
ကိုက်ဝါးစေရ၏။ ထိုနောက် ဝါးပြီးသမျှ မျိုးချိန်ရန် နားနှုန်းကို နှုတ်သီး
တပ် ကြွေပန်းကန်နှင့် ပါးစပ်တွင် လောင်းပေးရလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီးလိုက်၍ ထားဆင်းလာ၏။
အဖောပါးစပ်တွင်းသို့ နိုင်းထည့်ပေးနေရာမှ မြခင်သည် မျက်လုံးကလေး
အပိုင်းသားနှင့် ထားကို ထိုတ်လန်းတကြား ကြည့်သည်။ ထားကလည်း
ရှတ်တရာက် စကားမဆိုနိုင်၊ အတန်ကြာမှ ကြိုးစား၍ မေးသည်။

“ကိုမြင့်ခိုင်ရှိလားဟင်”

“ကိုကြိုးလား... ကိုကြိုးမရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလ”

“မြင်းပွဲကို အလုပ်ဆင်းနေတယ်”

ထားသည် စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ သို့သော် မြခင်အားလည်း
ယခင်အကြိမ်က သတိပြုခဲ့သဖြင့် ယနုလည်း စိတ်ဝင်စားမြောက်သည်။

ထားက အိမ်အပေါ်ဆင်းသို့ တက်လိုက်သည်။ ဤမျက်လုံးပြာပြာနှင့်
ရှိုးသားသော သူငယ်မသည် မည်သူနည်းဟု သိချင်သည်။ မြခင်အနေနှင့်
လည်း ချောမောသမျှ ဝတ်ကောင်းစားလုနှင့် တင့်တယ်သော ထားကို
စိတ်ဝင်စားသည်။

အဖော် ခုတင်နား ရပ်မိသော ထား၏နာခေါင်းဆီသို့ ဆိုးပါးသော
အနဲ့အသက်များက ဝင်တိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အလိုအလောက်
နာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပါနှင့် ပိတ်မိလျက်သားရှိသည်။

ထိုအခါမှ မြခင်သည် လူပ်ရှားလာသည်။

“ကြော်... ထိုင်ပါလား မမထား”

ထိုင်ပါဟုသာ စိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်၊ အနီး၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ

မရှိ၊ မြင်သည် အားတုံးအားနာဖြီးပြီး သူထိုင်နေသော ခွေးခြေကလေးမှ ထျော် ထားဆိတ်နဲ့ပေးသည်။

“နေပါစေ ညီမရယ် မမထား ရပ်နေနိုင်ပါတယ်၊ ညီမသာ ဆက်ပြီးတော့ လူမှာဟိုကျေးပါ”

မြင်သည် တစ်ချက် အားတုံးအားနာ ပြီးပြလျက် ခွေးခြေပေါ် ထိုင်ကာ အဖော်အား ဆက်လက်ကျေးသည်။

ထား၏မျက်လုံးများက မြင်နှင့်အတူ လူနာမှုသည် ခန်းပတ်လည် ကို ဝေါ်စိုက်ကြည့်သည်။

မိုးရေ့နှင့် နောက်ကြောင့် ဆွေးမြည့်နေသော ဝါးထရုံးတို့ ပေါက်သည့် နေရာက ပေါက်နေ၏။ လက်သန်းခန့် ကြော်ကြားရှိသော ခြောက်လက်မ ပျဉ်ဗြားအင်း၌ ကြော်အထပ်ထပ်ရှိသည်၊ အခန်းတစ်ထောင့်၌ ပုံဖိုးကတ် ထည်နှင့် မျက်နှာသုတေပဝါ တစ်ထည်သည် လုံးလျက် ပုံနေ၏။ ဘုရား စင်ထက်၌ ဒေါနပန်းအဆွမ်းတို့သည် မြဲခြောက်ခြောက်ရှိသည်။

မြင်သည် အဖော်အား ကျေးမွေးပြီးစီးသွားသည်။ အမော်အွေး ခုထားသော ခေါင်းအုံများ၊ ဂို့ဖယ်၍ အဖော်ဂို့ သက်သက်သာသာလဲလျော်း သေသည်၊ ထိုနောက် ရင်ဘာတ်ပေါ်၌ စောင်လွမ်းပေးပြီးသောအပါ ထားဘက် သို့ လှည့်လာလသည်။

“မမ... ကိုကြီးကို စောင့်ဦးမလား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီမလုပ်တာ စိတ်ဝင် စားလို့ ကြည့်နေတာပါ”

မြင်သည် ပန်းကန်များကို ကောက်ယူသည်။

“မမ... ခေါ်နော်ဦးနော်... ကျွန်ုပ်မ ပန်းကန်တွေ အိမ်နောက်ဖေးသွားထားလိုက်ဦးမပေါ်”

“သွားထားလေ မမလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

မြင်က ရှေ့မှ ထွက်သွား၍ ထားက နောက်မှလိုက်၏။ သို့သော အိမ်နောက်ဖေးရှုခင်းကြောင့် ထား၏ ခြေလှမ်းများ တုံးသွားသည်။

တစ်နောက ရွာခဲ့သော မိုးရော်တို့ သံချိုင်းကုန်းပေါ်မှ အဟုနှင့် ထိုးကျိုးဆင်းထား၍ နောက်ဖေးမီးပို့ချောင်မှာ ဗျက်ပေါက်နေသည်။ မီးပို့ချောင်ဆိုသော်လည်း မီးပို့ချောင်သက်သက်တော့ မဟုတ်။

လက်ဝါဘက်အခြမ်း၏ ရေအင်တုံး၊ မီးသွေးမီးပို့တစ်ခု၊ ငါ့ပါးအိုး၊ ဆိပ်လင်း၊ နန်းမူး၊ ကြက်သွန်ခြင်းတို့ တင်ထားသော စင်တစ်ခုရှိ၏ စင်အောက်ခွဲ ရော့သွေးပုံးတစ်လုံး၊ သံချေးတက်နေသော ရော့နဲ့စိုးပုံး သံဖြူဗုံးဘို့ရှိသည်။ ရော့ဆီ ပုလင်းတစ်လုံး၏ ဘေးတွင် လက်နှီးစုတ် တစ်ခုသည် ခွဲလျက်ရှိနေ၏။

မီးပို့ချောင်၏ လက်ယာဘက်ခြမ်း၌ ထမိုးတန်းတစ်ခုရှိသည်။ ကြိုးတန်းပေါ်၌ ထသီသုံးထည်ရှိ၍ ရော့ခြုံပြီး မဖြန့်ရသေးသော ထဘိ တစ်ထည်လည်းရှိ၏။

မိုးထိုင်းထိုင်းဝယ် ငါ့ပါးပို့ ငံပြာရည်နဲ့ ရော့ဆီ အနဲ့တို့သည် နောက်ဖေးမှ အိမ်သာနဲ့တို့နှင့်ရော်၍ ဇူးဇူးတော်၏။

အရော် ဆိပ်လင်း ထောင့်ကြားမှ ကြောက်ဝမ်းဖြူဗုံး မျှော်ညွှန်းသည်။ ထားသည့် ကြောက်သွေးမှာ မြှောက်ဝမ်းဖြူဗုံး ထားသည်။

အလိုက်သိသော မြင်က ပန်းကန်များ၊ ဂို့မဆေးဘဲ ရေအင်တုံး စိမ်ရုစိမ်ထား၍ “လာမမ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြရအောင်”ဟု ခေါ်သည်။ ထားအနေနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ တင်ရသေးသည်။

အိမ်ရှေ့ စားပွဲအနီး ကွပ်ပျော်ပေါ်၌ နှစ်ဦးသား ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ထားက၊ စစကားပြောသည်။

“အနက ညီမက မမကို မမထားလို့ခေါ်တယ်။ မမနာမည်ကို
သိနေသလား”

မြင်က ခေါင်းသိတ်သည်။

“ညီမကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“အစ်ကိုလှခိုင်ပြောတယ်”

“ကိုမြင့်စိုင်က မပြောဘူးလား”

မြင်က ခေါင်းခါသည်။

“အစ်ကိုလှခိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မြင်သည် ထားအား အံ့ဩယောင် မော်ကြည့်၏။

“အစ်ကိုလှခိုင်က ကိုကြီးမြင့်ခိုင်ရဲ့ညီ”

“အခ သူဘယ်မှာတဲ့”

“စစ်ထဲဝင်သွားပြီ။ ဟို ဖိုလ်သင်တန်းလေ အို... အို”

“သြော်... အို-တိ-အက်(စံ)လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

“ညီမနဲ့ ကိုမြင့်ခိုင် ဘာတော်ကြသလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မတော်ပါဘူး...”

“ညီမက ဘယ်နားမှာနေသလဲ”

“ဟိုဘက် အိုမ်တစ်အိုမ်ကျော်နားမှာပါ...”

ထားသည် ဆက်မမေးတော့။ ထား၏စီတ်သည် လွန်ခဲ့သော
ခြားကုန်စ်နဲ့သိသို့ ပြန်၍ရောက်သွား၏။ ထား...ကိုမြင့်ခိုင်ကို တွေ့စဉ်က
မြင်အရွယ်ပင် ရှိသေး၏။ ကိုယ်နှင့်နှင့်၍ ဤ...ကလေးမစီတွေ့ ဘာရှိ
သည်ကို ထားသိချင်၏။

ဤမြှုမြှုသည်

“မမထားအကြောင်းတွေကို ငါညီမ ဘတ္တသိတားသလဲ”

မြင်သည် မျက်တောင်ကော်များကိုလှန်၍ ထားအား ကြည့်သည်။
ဘာမျှတော့ပြန်မဖြေပေ...။

“ပြောလေ... သြော် ညီမနာမည်က ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

“မြင်...”

“သြော်...မမြင် မမထားရဲ့အကြောင်းကို ညီမက ဘတ္တသိတား
သလဲ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မြင်က ဖြေသည်၊ သို့သော် ဖြေပုံမှာ ထား
မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့မဟုတ်...။

“မမထားကို ကျွန်းမ သိပ်သနားတယ်”

“အို...”

“ကိုကြီးက မမထားကို သိပ်ချွစ်တာ”

“ဟင်”

“ညတိုင်ကျရင် ကိုကြီးက မမထားစာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ငိုင်ငိုင်
နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တယောထိုးတယ်”

“ညီမ အဲ... မမြင်... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ကျွန်းမ ကိုကြီးဆို အံ့ဖိုပ်စာ လာသင်တယ်”

“မမြင် ကိုကြီးက ထားအကြောင်း ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်းမ မမထားအကြောင်းမေးတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ ကိုကြီးကပြောတယ်။ နောင် ဒါပျိုးတွေမေးရင် ငါဆီ

လာစာမသင်ရာဘူးလို့ပြောတယ်”

“မဖြေခင်က ဆက်မမေးတော့ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်... ကျွန်မ ကိုကြီးကိုကြောက်တယ်”

“ဘာလို့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ညီမက ကြောက်ရတာတဲ့”

မြင်က ထားကိုမေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ထားက မြေခင်၏မျက်လုံးများ၌ အဖြေရှာသည်။ မျက်လုံးချင်း အတန်ကြာဆိုင်မိကြသည်။ မြင်က မျက်လွှာအရင်ချေသည်။ ထိနောက် ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကိုကြီးကို ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး”

“နှီး... ကြောက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကြောက်တယ်ဆိုတာက ကိုကြီး စိတ်မကောင်းမှာကို ကြောက်တာပါ”

ထားအနေနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှုန်းမသိ။ မျက်လွှာချေနေသော မြင်အား စော့စော့ကြည့် စုံစုံမေးနေ၏။ အသားကဝါ၏။ ပါးပြင်ဝယ် အကြော စိမ်းများ လျမ်းနေ၏။ ဆယ်ဦးများသည် နှုံးမှ ဝဲကျေနေသည်။ ရိုးသား မှုကြောင့် နှစ်ယောက် မျက်နှာကလေးက ပိုမို ပျိုမျှစော်၏။

ထားရင်၌ မြင်အတွက် အမည်မဖော်နိုင်သော ကရဏာတို့ သက်လာ၏။

ထားသည် နှုံးညွှေသောအသံဖြင့် မြေခင်ကိုမေး၏။

“မမြင် ကိုကြီးစိတ်မကောင်းမှာ ဘာကြောင့် ကြောက်ရတာလဲ”

ဤတစ်ကြိမ် ထားကိုပြန်လည်မေ့ကြည့်သော မြေခင်၏မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝိုင်းနေ၏။ ဘာမျှတော့မဖြေ။

ထား၏လက်များက မြေခင်၏ပုံးဆိုသို့ ရောက်သွား၏။

“ပြောလေ ညီမ ဘာကြောင့် ကိုမြင့်ခိုင် စိတ်မကောင်းမှာ စိုးရို့

ရတာလဲ”

“ကိုကြီးက အစကတည်းက စိတ်ချမ်းသာတဲ့သူမှုမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းသာရတာလဲ”

မြင်၏ခေါင်းမမေး၊ ဝမ်းနည်းကြေားဇာဆိုသည်။

“ကိုကြီးက မမထားကို သိပ်ချစ်တယ်”

“မမထားကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မမြေခင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

မြင်ထံမှ ဖြေသံအစား တရှိက်ရှိက် ငိုသံကိုသာ ကြားရေလသည်။

ဤသို့ဆိုပြန်သော ထားမှာလည်း မျက်ရည်ကျရ၏။

မြင်က ရှတ်တရ်ကိုသာ ထား၏ခါးကိုဖက်သည်၊ ဖက်ရင်းလည်း တော်းပန်ရှာသည်။

“ကိုကြီးကိုကယ်ပါ မမထားရယ်၊ ကိုကြီးဘာပြောပြောသူ သူ မမကို ချစ်တယ်... ကိုကြီးကိုယ်ပါ၊ မမထား ကိုကြီးယ်ပါ”

“မမထားက မင့်ကိုကြီးကို ယူတော့မင်းစိတ်ချမ်းသာမလားမမြေခင်”

မြင်သည် ဖြည့်ညွှေးစွာ ထလိုက်သည်။ သူငယ်မ၏ အမှာအရာမှာ တည်ကြည်ခဲ့ညားနေ၏။

“ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာရင် ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

ထားကလည်း နေရာမထသည်။

“မင်း... မင်းကိုကြီးကို ချစ်သလား မမြေခင်”

မမြေခင်သည် မပြော။

ထိစဉ်... အိပ်ရာထက်မှ အဖော်ညည်းသံ ကြားရသည်။

မြင်သည် သမင်မငယ်၏ ဖီလျှုံးဆော်မှု၏ သွက်လက်ခြင်းဖြင့် အဖော့ခုတင်သေားသို့ ပြုသည်။

အဖော့လက်များက လူပ်ယမ်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းများက ဘုန်လူပ်

နေသည်၊ စကားမပြောသော အဖော်ဆန္ဒကို မြှင်နားလည်၏။

မြေင်သည် အနီးရှိ ရေတကောင်းတွင်းမှ ရေကို ဖန့်ချက်တွင် ထည့်ကာ အဖေါ်းစပ်တွင်းသို့ အစက်ချေပေးသည်။

ထားက ကြောင်ကြည့်နေ၏၊ ထိနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အပ်ကာ ကားဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

□

၁၄

စွဲဦး၌ မြင့်ခိုင်ဘိအေစာမေးပွဲ ဖြေဆိုချိန်တွင် အဖော်ကိုယ်များ၌ ဟောရောင်လာသည်၊ မျက်လုံးများလည်း ကျယ်ခဲ့သည်၊ အမေက ဆရာတစ်ဦးပြောင်း၍ အဖော်ကို ကုပြန်သည်။

နောက်ဆရာမှာ စွမ်းသည်။

အဖော်ကို မိုးခြစ်ခံခေါင်းမျှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို နံနက်၌ တိုက်သည်။ နှောင်းဝယ် အဖော်သိသာသာ ကျသွားသော်လည်း အပုပ်ချိန်ခေါ်သော ညနေ့၌ အဖော်တက်လာပြန်၏။

ဤသို့ အိမ်ခုက္ခာများကြားမှ မြင့်ခိုင်သည် ကိုအောင်သန်းနှင့်အတူ ဘိအောင်ခဲ့သည်၊ ဘိအောင်ပြန်တော့ အလုပ်ကို အပြင်းရှာရပြန်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် နိုင်ငံခြားရေးမှ တတိယအတွင်းဝန်ရာထူး အတွက် လျော်က်လွှာများ ခေါ်ပူးစာမေးပွဲစံသည်။ မြင့်ခိုင်သည် ထိစာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေရပြန်သည်။ နိုင်ငံခြားရေး၌ ဝါသနာမပါသူ ကိုအောင်သန်းက ရန်ကုန် လျှပ်စစ်အဖွဲ့တွင် ခေါ်ဆိုလုပ်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်မည့် ဗိုလ်သင်တန်းကို စောင့်နေ၏။

ထိုအတော်အတွင်း မြေခိုင်မက်ထရစ် အောင်သည်၊ ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေသူ ဦးစစ်ကျိုန်က ရှေ့ခုန်အိမ်၊ နောက်ခုန်အိမ် သမီးကို ကောလိပ်

ပိုမည့်အကြောင်း လျှောက်ပြော၏။ သူသမီးကောလိပ်၌ ဘာသင်ရမည်ကိုမှ
မြင့်ခိုင်အား ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသည်။

တစ်ညွှန် မြင့်ခိုင်နှင့် မြခင်တို့သည် စားပွဲ၏ထိုင်ရင်း မြခင်၏
ပညာရေးအကြောင်း အေးနွေးကြသည်။ မြခင်က ဆရာမလုပ်ချင်သည်ဆို၍
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ အရင်ရအောင် လုပ်၍ ဘိအီးဒီ ဆက်တက်ရန် မြင့်ခိုင်က အကြုံ
ပေးသည်။

အေးနွေးပွဲအဖြူး၌ မြင့်ခိုင်မည်ဆုံးမျှ မမျှော်လင့်သောစကားကို
မြခင်ကဆို၏။

“အစ်ကိုကြီး အနဲ့လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်က သေချာလား”

“ကိုကြီးတော့ သေချာလိမ့်ယိုလို ထင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လိုလဲမမြခင်”

မြခင်ထဲမှ အဖြောက်ချင်းမရ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာမူ တုန်ရီ
လူပ်ရှား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်လျက် မပြောင့်ဟန်ရှိနေသည်။

“ပြောလေမမြခင် ဘာပြောမလဲ”

မြခင်သည် မရတဲရမေ့ကြည့်၍ မတိုးမကျယ်ဖြင့် “မမထားအတွက်
ပြောချင်လိုပါ”ဟုဆို၏။

“ဘာ... မမထား ဟုတ်လား”

“ကိုကြီး စိတ်ဆုံးသွားသလား၊ ဒီလိုဆုံး ကျွန်ုမဆက်မပြောတော့
ပါဘူး”

မြင့်ခိုင် ခိုင်သွား၏။ မြခင်သည် မိမိပေါ် ချစ်ကြောက်ရှိသေသည်၊
ယခု အခဲစွန်ပြောရှုံး စေတနာကောင်း ပါဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်
လေကိုပျော်၍ ခွင့်ပေးရ၏။

“ပြောပါလေ... ပြောပါ၊ ကိုကြီးစိတ်မဆုံးပါဘူး”

သည်တော့ မြခင်က သူဖုံးဖိထားခဲ့သည်ကို ဖော်သည်။

“တစ်လောက ကိုကြီးမရှိတုန်း မမထားလာတယ်”

“ထားလာတယ်၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကြောပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကို မပြောရလို့”

“ထားဘာလာလုပ်သလဲ”

“ကိုကြီးကိုတွေ့ချင်လို့နဲ့တူတယ်... မတွေ့တော့...”

မြခင် စကားရပ်သွား၏။

“မတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

“မတွေ့တော့ အိမ်ထဲလျှောက်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုမနဲ့စကား
ပြောတယ်”

“ဘာတွေပြောလဲ...”

ဤအကြံမွောင်မူ မြခင်သည် အမှန်မပြော။

“ဘာရယ်လိုတော့ အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးနေ့မကောင်းတဲ့
အကြောင်းရော၊ ကိုလုခိုင် စစ်ထဲသွားတဲ့အကြောင်းရော...”

“မော်...နဲ့ မမြခင် ဘာလို့ အဲခုထားအကြောင်း ပြောတာလဲ...”

မြခင်သည် လူပ်ရှားသွား၏။ ပြောစရာရှိသော်လည်း အပြောရခက်
နေသည်။

“ပြောပါလေ၊ ကိုကြီးဘယ်လိုမှ မအောက်မော့ဘူး”

“မမထားဟာ သိပ်သနားဖိုကောင်းတယ်၊ ကိုကြီးကိုလည်း သိပ်ချစ်
ပုံရတယ်၊ ကိုကြီးဘာလို့ မမထားကို ဟို...ဘာလို့ လက်မထပ်သလဲ...”

ဤအကြံမ မဖော်နိုင်သွားမှာ မြင့်ခိုင်ဖြစ်၏။ အတန်ကြာမှ ဟန်ဆောင်
ရယ်မောရင်း မြခင်ကိုပြန်မေး၏။

“ကိုကြီး နေနေရတဲ့ဘဝကို မမြခင် အသိဆုံးပဲ၊ ကိုကြီးအနေ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူနိုင်တဲ့ အခြားရရှိလား”

“ဟိုတန်းကတော့ ဟုတ်တယ်လဲ...၊ အခါ ကိုြီး ဘိုေးအောင်ပြီး အလုပ်တောင်ရတော့မယ်မဟုတ်လား”

မြင့်ခိုင် ပြီးရသည်။

“မမြေခံက ကိုြီးကို သိပ်မိန်းမယူစေချင်သလား”

“မဟုတ်ဘူးလဲ...၊ ကျွန်းမက... မမထားအတွက်...”

“ကိုြီး နားလည်ပါတယ်၊ ဒီတော့... မမြေခံ လိုချင်တဲ့ အဖြောက် ကိုြီးပြောမယ်၊ တစ်နေတော့ ကိုြီးမိန်းမယူမှာပါပဲ၊ အဲဒီအခါကျေရင် ကိုြီး ပထမဆုံး မမြေခံကို တိုင်ပင်မယ်။ ဟုတ်ပလား...”

မြေခံက မြင့်ခိုင်ဆိုလိုချက်ကို သဘောမပေါက်ဟန် မေ့ကြည့်သည်၊ နောက်မှ ဖြည့်ညွှေဆိုသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မမထား ကံမဆုံးပါဘူး... နော်...”

“ထားကံမဆုံးပါဘူး၊ ထားဟာ...ဘယ်တုန်းကမှုလည်း ကံမဆုံးပါဘူးမမြေခံ”

တကားမှာ ဤမျှသာဆုံးလိုက်ရှစ်း၊ အကြောင်းမှာ အိမ်ရှုံး ဂျားကား တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသောကြောင့်တော်း။

မြင့်ခိုင် လုစ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ဝှုံး ပခုံးတွင် ချေသပြီ တစ်ခက် ဝင်ကြေားတင့်တယ်လျှင် စစ်ဝတ်စုနှင့် လုခိုင်ကို တွေ့ရသည် တကား။

* * *

လောကဓာရား၏ လျှောင်ပြောင် သရော်ချက်သည် ပြင်းထန်လှသည်။

လုခိုင်ဗိုလ်ဖြစ်၍ စစ်ရာထူးခန်း အတွင်းဝန်ထမ်း မည်သည့်တပ်ကို

ဤမြေမှသည်

၂၃၈

သွားရမည် သိသောနေ့၌ မြင့်ခိုင်ကိုလည်း တတိယအတွင်းဝန်ရာထူး အတွက် အချွေးချယ်ခံရကြောင်း သိရ၏။

ထိုနေ့၌ မိုးဦးရွာသည်၊ မိုးခဲ့သွားသော်... မြေသင်းနဲ့များ ကြိုင်လိုင် နေ၍ ဖုန်မှန်ဖြာစ်သော သစ်ရွက်တဲ့ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေ၏။

အဖော်အဟောကျသွားသည်၊ အတန်ကြာ ကွယ်ခဲ့သော မျက်လုံး များက မြင်သည့်အနိုင်အယောင်ပြသည်၊ အင်းစိန်မှ အစ်မလည်း ရောက်လာသဖြင့် ညီအစ်ကိုမောင်နဲ့ စုစုပေါင်းဖြင့် အဖော်နားဂိုင်းနေသည်။

“အဖော်တိရလား...၊ ကျွန်းမတို့ ပြောတာကြားလား...”

အစ်မကမေးသည်။ အဖော်နားလည်ကြောင်း ဂေါင်းညီတ်ပြု၏။

“အဖော်သားငယ် အခါ စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး သိလား...”

အဖော်ထမ်းလပေါင်းများစွာ မကြားရသော အမို့ပျာယ်ပြည့်သည့်စကားသပေါ်လေ၏။

“သားငယ်... စစ်ဗိုလ်၊ လှုခိုင်...”

“ဟုတ်တယ်အဖော် ကျွန်းတော်အခါ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ပြီးအဖော်...၊ အဖော်ကျွန်းတော်အသာကို မှတ်မိလား”

“မှတ်... မှတ်မိ... သားကြီး... သား... ကြီး”

“ကျွန်းတော်မှာရှိတယ် အဖော်...၊ ကျွန်းတော်ကို အဖော်မြင်ရသလား...”

အဖော် မဖြော်ပြီးတော့မူ ပြီးရှာသည်၊ မြင်ရသည်ဆိုသော်လည်း ဝါးဝါးသာ ဖြစ်ပြုရ၏။ အဖော် ဒါကို ဖြေချင်ပုံမရ။

“ကျွန်းတော်လည်း အခါ အတွင်းဝန်ဖြစ်ပြီးအဖော်...၊ အတွင်းဝန် ဒါကို အဖော်မှတ်မိလား”

အဖော်အပြုံးသည် ပို့ကျယ်ဝန်းလာသည်၊ မျက်လုံးများကလည်း

ကောက်ပြောင်လာပေ၏၊ တုန်ရီသောလက်များက ဖြင့်ခိုင်ဘက် ရွှေလာ၍
ဖြင့်ခိုင်က သူ့လက်များဖြင့် ပွဲဖက်ယူရသည်။

“သား... အတွင်းဝန် ကောင်းတယ်”

ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်စုတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး
ဝင်းမြောက်ဝင်းသာစွာဖြင့် ကြည့်ကြသည်၊ အဆေသည် ကောင်းစွာ သတိ
ရပြီတည်း။

အဖေကသာ မမောတမ်းဖြင့် စကားကိုဆက်၍ တစ်လုံးချင်း
ပြောနေသည်။

“သားကြီးအံတွင်းဝန်... ကောင်းတယ်၊ အောင်ဖေ ခင်မေ”

“ညီလေးရော ညီမလေးရော အမေရော အားလုံးချမ်းသာ တော့မယ်၊
အဖေလည်း ချမ်းသာတော့မယ်”

အဖေက ဖြင့်ခိုင်၏လက်ကိုသာ ဆပ်ထားသည်၊ စကားတော့
ဆက်မဆို၊ အဖေအပြီးသည်သာ ပို၍ကျယ်ဝန်းလျက် ပို၍ အဓိပ္ပာယ်
လေးနက်လာသည်။

ဖြင့်ခိုင်၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခန် ဖြစ်မိသည်။ အဖေ ထူးထူးခြားခြား
သတိဝင်လာသည်မှာ ဘာကြောင့်နည်း။

အဖေကို နိုတိက်ခိုန်စွဲ၍ အမေက နိုဖျော်ယူလာသည်။ လုနိုင်က
အဖေကို ပွဲထူးထိုက်ထား၍ အစ်မက နိုကို အဖေပါးစပ်တွင်း ထည့်
တိုက်သည်။

နှုံသောက်ပြီးသော် အဖေက ြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏၊
ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ဂိုင်းထိုင်စကားပြောနေကြသည်။

ခကာကြာသည်၊ ခကာကြာသည်ဟု အားလုံးက ထင်ကြသည်၊
အဖေက အမောဖောက်လာသည်၊ အသက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှာနေပုံ

ရာည်။

အမေက သူ့ဆရာကို ပြီးပင့်ရန် ပြောသည်၊ ဆရာနေရာသိသော
ကိုစံပက ပြီးခေါ်၍ပေးသည်၊ လုနိုင်က အဆင်သင့်ရောက်လာသော
စိုးမောင်၏ကားနှင့် ဆရာဝန်ကို ပြီးခေါ်ရသည်။

အစ်မက အဖေခေါင်းရင်းမှ ရတနာ့သုတ်ကို ချွေတ်သည်၊ ပြီးရောက်
လာသော ပြောင်နှင့် မြှေသွင်ကလည်း အစ်မနှင့်အတူ ရတနာ့သုတ်ဝင်ချွေတ်၏။

မြင့်ခိုင်က ခြောက်ကပ်နေသော အဖေပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်ချု
ပေး၏။

မကြာ...သိပ်တော့မကြာ၊ အဖေက ညင်သာစွာ အသက်တစ်ချက်
ရှုလိုက်၏၊ ထိနောက် ြိမ်ကျသွားသည်၊ အားလုံး ြိမ်ကျသွားသည်၊
တစ်လောကလုံး ြိမ်ကျသွားသည်။

လုနိုင်နှင့်ပါလာသော တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဒေါက်တာက အဖေ
သေကြောင်း အတည်ပြုသည်။

သေရခြင်း၏အကြောင်းကို “နှလုံးရောဂါ”ဟု ဆေးလက်မှတ်
ပေးသည်။

ဘီအေဘွဲ့ကြီးသည်လည်းကောင်၊ အတွင်းဝန်ရာထူးသည်
လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်မှုးဆုံးမှ ပွင့်မှုးလာသော နှင့်ဆီပင်ကဲ့သို့ ဘာအသုံး
ကျပါသနည်း။

မြင့်ခိုင်သည် အီမိနာက်ဖေးထွက်၍ သချိုင်းကုန်း နံရံနှင့်
ခေါင်းဆောင့်ကာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဗျားစွဲ ချုံးပွဲချုံးကြော်သည်။

အားလုံးမှာ ကိုယ်အပူနှင့်ကိုယ် ရှိကြသည်ကြောင့် မရှက်မကြောက်
ငိုကြွေးနေသော မြင့်ခိုင်အပါးတွင် မြေခင်တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်
တကေား။

၁၅

အဖေသည် စိတ်ပျက်ဖွယ် “ဤမြေမှုသည်” အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွား
ခဲ့သော်လည်း ကျန်ရစ်သူတို့အတွက် အေးကွက်မရှိ။

ရှင်စဉ်က မေးလျော့ထားခဲ့သော်လည်း သေတော့မှ အဖေကောင်း
သတင်းကို ဆိုသူများနှင့် အဖေမသာသည် စည်ကားသွား၏။

တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်နံထိုးကြရန္တ အဖေသည်
လူမှန်းများသော ‘ပါလို’ဘဝနှင့် သူ.တာဝန်သူ ထိုးသည်။

ဂါတ်တဲ့မြှုံးအမှုမရှိလျှင် ထုချေလွှာတောင်းသောအောတ်၌ အဖေသည်
သူ.ပိုင်နက်၌ အမှုပေါ်လာလျှင် တရားလို တရားခံ ကျေအေးစေ၍ အမှု
နည်းအောင် လုပ်သည်။

တရားရုံးမှ အဆုံးအဖြတ်မပေးမီ တရားခံ၌ အပြစ်မရှိ ဆိုသော
ဆောင်ပုဒ်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သော အဖေသည် သူ...ဂါတ်တဲ့မှ တရားခံများ
အဟားမှန်စေသည်၊ ရေမှန်စေသည်၊ ဆပ်ပြာပေး၍ အိမ်သာကို သန့်စင်
စေသည်။ စီ-ပို-ဒို ခေါ် ဆွဲချုပ်လိုပျော်များနှင့် ရန်ပြစ်သည်။

အဖေနေ့ခဲ့သော ‘သုံးခွဲ’ ‘သန်လျင်’ ‘တွဲတော်’ ‘ပေါင်းတလည်း’
‘ပေါက်ခေါင်း’ ‘ပေါင်းတည်း’ ‘သဲကုန်း’ ဤနှစ်တို့မှ ကျေးခွာလှုထွက်
အဖေကို ‘ကယ်ဆယ်ရေးဆရာကြီး’ဟု ခေါ်ကြသည်။

သို့သော် မြန်မာပြည်အများစုက ပုလိပ်ကို ယုတ်သည်၊ အဖေသည်
ပုလိပ်ပြစ်၍ ယုတ်သည်၊ ဤသည်ကို အဖေ ခံပြင်းသည်၊ ပုလိပ်ကို
လူယုတ်မာအဖြစ် ပုတ်ခတ်သော နိုင်ငံရေးသမားများ အာဏာရသော
အခါ့်...အဖေကိုအခြားပုလိပ်များနည်းတဲ့ ပို၍ပို၍ယုတ်ခိုင်း၏။ တစ်ပက်က
ပုလိပ်ကို ပုတ်ခတ်သည်၊ ထိုအခါ့် အဖေက နိုင်ငံရေးအာဏာပိုင် တို့ကို
ဆန့်ကျင်သည်။

အကျိုးကား အဖေရာထူးတိုးသည် မိုးဦးမြစ်ရေရှေ့ သောင်တို့
ရွှေလျားသည်နှင့် တဖည်းဖည်း ရေရှေးခဲ့၍ ယစ်ထုပ်ကြီးဘဝနှင့်
ဘတ်သိမ်းသည်။

ဤလိုအိပ်နှင့်သော် မွန်လေးစာရေးဆရာ ‘ကြည်မြဲ’ တစ်ကြိမ်က
ပါက်ကွဲဟစ်သကဲ့သို့၊ ‘အဖေသေတာ ကံကောင်းတယ်’ဟု အော်ရမည်ကဲ့သို့
ရှိသည်။

တစ်သက်လုံး ဘဝအဆင်မပြု ဖြစ်ခဲ့သော အဖေသည် သေရှုံးပင်
အဆင်မပြု။

အဖေမသာချုသောနေ့၌ ဆွဲပိုးမိတ်သက်ဟတဲ့မှ ကားထောင်စား
နေသူတို့က ကားနှင့်လာကူကြသည်။ မြင့်ခိုင်ဆရာ ဒေါက်တာဦးလှသွင်က
သူ.ကားလေးကို မသာရှင်တို့သုံးရန် ခွင့်ပြုပေးအပ်သည်

မသာမချမ်းမြှင့်ခိုင်နှင့်လှိုင်တိုးသည် တိုက်နှစ်အလုပ်သားရေးရာ
တာဝန်ခံ၊ ရန်ကုန်းမြို့လုံးကျေတ်ဆိုင်ရာ မြှင့်လှည်းအသင်းအတွင်းရေးမှူး၊
ဆိုက္ကားအသင်းဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ မှတ်ဆောင်ရွက်သော်လည်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

ချစ်သန်းကဆိုသည်။

“ဒီမှာ...ကိုမြင့်ခိုင်...ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ...ဒီနယ်မှာ ဘတ်(စံ)
ကား လိုင်းတောင် ပြီးခွင့်မရဘူး၊ ခင်ဗျားအဖေမသာမှာ ကားတွေသုံးတာ

ကျွန်တော်ကန်ကွက်တယ"

"ကိုချစ်သန်ရာ၊ ဒီကားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မေတ္တာရို လာကူကြတာပဲဟာ"

"မှန်တယ်လေ သူတို့က မေတ္တာရို လာကူတယ်၊ လက်တွေ့က ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမားတွေ၊ ဆိုက္ကားသမားတွေရဲ့၊ ထမင်းလှတ်ကို လာပိတ်ရာကျေတယ်၊ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားအရေးကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ တွေ့ဖို့ ကောင်းတယ"

မြင့်ခိုင်မှာ ဒေါသတောင်းခနဲ့ ထွက်သွားသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုချစ်သန်း၊ မမာတာ ဆရာဝန် မခေါ်နိုင်လို့ သေရတဲ့ ကျေပ်အဖော်သာမှာ ခင်ဗျားက ပစ္စည်းမဲ့ရေးရာ နာမည်တပ်ပြီး ကူးတို့ စားချင်လို့လား"

"ဟဲ... ဟဲ... ဂိုမြင့်ခိုင်က ဒေါသကြီးတာကို၊ လက်တွေ့၊ ဒီလို ရှိတယ်လေ... ခင်ဗျားကိုရော ကွယ်လွန်သူ ဦးကိုရော ကျွန်တော်ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂလိုက သယောဉ်က တစ်ကဏ္ဍ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်စားပြုတဲ့ အလုပ်သမားရေးရာက တစ်ကဏ္ဍပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအဖော်... မသာချခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ဟိုမှာကြည့်လေ"

မြင့်ခိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မသာချမည့် ရှုမ်းလမ်းတောင်း၌ မြင်းလှည်းနှင့် ဆိုက္ကားများ ပိတ်ဆူရပ်နေ၏။

"အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စည်းကမ်းပဲ၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ မသာချချ၊ ရှင်ပြော၊ မက်လာဆောင်ဆောင်၊ မြှင့်လှည်းနဲ့ ဆိုက္ကားပဲ သုံးရမယ် ရှင်းရဲ့လား"

မြင့်ခိုင် မဖြေမီ လှခိုင်က ရှေ့ထွက်၏။

"ဟောကောင်... ချစ်သန်း... မင်းအလုပ်သမားခေါင်းဆောင်လား... တော့

ဘာကောင်လဲ ...ဒါပဲဖြေ"

ထွားကျိုင်းလှသော လှခိုင်၏ လက်၌ ချစ်သန်းသည် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။

လှခိုင်က ခါးမှ ပစ္စတိကိုထဲတဲ့ ချစ်သန်း၏နားထင်း၌ တော့ လိုက်သည်။

"ချစ်သန်း နားထောင်စမ်း၊ မင်းကောင်တွေကို လမ်းရှင်းခိုင်း မလား၊ မင်းဦးနောက်တွေ ထွက်သွားမလား၊ ဒါပဲ... ဒါ နာရီဝက်အချိန် ပေးမယ်"

ဤအခါကျူမှ မြင့်ခိုင် သတိဝင်လာသည်။ သတိဝင်လာသည်မှာ လည်း အချိန်မဖြစ်ဘူး။ အကြောင်းမှာ ဦးစစ်ကျေန်သည် ပန်းပတ္တကြီးကို ကိုင်၍ အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြုဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မြင့်ခိုင်က ညီကို အရင်ချော့ရှု၏။

"ညီလေး၊ မင်းအရင်က လှခိုင်မဟုတ်ဘူး၊ အခုမင်းက တပ်မတော် မိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်တာလုပ်တော့ သူတို့ နာမည်ပျက်စရာရှိတော့ မင်းဖြစ်နော်းမယ်၊ ဒီတော့ ကိုကြီးကြည့်ရှင်းမယ်ညီလေး ဘေးဖယ်နေ့" လှခိုင်သည် သတိဝင်လာဟန် နောက်ဆုတ်သည်။ မြင့်ခိုင်က ရှေ့တို့၏။ သို့သော် ပြဿနာကို ဦးစစ်ကျေန်က ဖြေရှင်းလေသည်။

"မောင်မြင့်ခိုင် ဦးစကားကိုနားထောင်မလား"

"ကျွန်တော် သွေးပူနေတယ်ဦး၊ ဦးစကားကို နားထောင်ပါမယ်..." ဦးစစ်ကျေန်က တူကြီးကိုပဲ၍ ချစ်သန်းကိုပြောသည်။

"ဟဲ... မောင်ချစ်သန်း၊ မင်း တရားသဖြင့်လုပ်၊ တရားသဖြင့် ဆိုတာ ထုံးစာတိုင်းလုပ် နားလည်လား၊ နားမလည်ရင် ဟောပါမှာ တွေ့လား"

ဦးစစ်ကျွန်က ဘူးကို ပြသည်။
 ချစ်သန်း ြမ်းကျွန်သွား၏။
 “ကောင်းပါပြီလေ၊ ဦးလေးက ထုံးစာတိုင်းသာ လုပ်ပေးပါ”
 ဦးစစ်ကျွန်က တစ်ဖက်လှည်၍ “ဟေး-ကာဆင်”ဟု ခေါ်လိုက်
 လေသည်။
 ကာဆင်ထွက်လာ၏။
 “ကာဆင်-မင်းကောင်တွေကို ပြောလိုက်၊ စစ်ကျွန်ကပြောတယ်လို့
 ထုံးစာတိုင်းလို့၊ ကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”
 “အေး... ကြားရင်သွား၊ ဟေးကောင်... ချစ်သန်းလည်းသွား”
 ဘာကြောင့်မသိ၊ ချစ်သန်းရော ကာဆင်ပါ ဦးစစ်ကျွန်စကား
 နားထောင်၍ ထွက်သွားကြသည်။
 ဦးစစ်ကျွန်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူ့ပန်းပဲဖို့ဆို ခေါ်သွား
 သည်။
 မြင့်ခိုင်က စမေး၏။
 “ထုံးစာတိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဦး...”
 ဦးစစ်ကျွန်က ခေါင်းခါရင်း ရှင်းပြ၏။
 “ဒီနယ်မှာ မသာချုပ် ကားမင်းရားရဘူး၊ မေတ္တာရှိ ကူတဲ့ကား
 ရှိတောင် စတိအဖြစ် မြင့်လှည်းဆယ်စီး ဌားရတယ်...တစ်စီး တစ်ဆယ်း
 ပေါင်း... တစ်ရာ၊ အဲခါ... ထုံးစာ၊ ဦးက ဒါအဆုံးအဖြတ်ပေးတာ”
 လှနိုင်က အံကြိုးတ်သည်။ မြင့်ခိုင်က ခေါင်းခါ၏၊ သို့သော်
 ဦးစစ်ကျွန်၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုမှာ လက်ခံကြရ၏။
 အဖွဲ့မသာချုသောအခါ လာသမျှလူတို့မှာ ကားနှင့်ပြီးသည်။

မြင်းလှည်းဆယ်စီးအနက် ရှစ်စီးမှာ လူမပါ၊ ဗလာသက်သက်
 သချိုင်းသို့ လိုက်သည်၊ ကျွန်နှစ်စီးအနက် တစ်စီးထက်တွင် ကိုစံပါ၊
 မညို့မြှေးစီးစစ်ကျွန်၊ ချစ်သန်း၊ ပိုလ်တာတို့လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတစ်စီးတွင်
 မြင့်ခိုင်း၊ လှနိုင်း၊ မြေခင်း၊ မဝါနာ၊ ကိုပိုးစိန်တို့ လိုက်၏။

၁၆

အဖော်အသာကိစ္စပြီးချိန်၌ အိမ်ဘင်းရေးတိုကို ဖြေရှင်းရသည်။

အမေက ဤနေရာတွင် ဆက်နေက အဖော် သတိရားဖြင့်မနေလို ဆိုသောကြောင့် ဟံသာဝတီ ကမ္မားနှင့်ကျောင်းအနီး၌ မကြီးကြီးမြေ ကို အဖောင်စင်ရောင်းရငွေ အရင်းပြု၍ ဝယ်သည်။

လူနိုင်နှင့်မြွှေ့သွင်ကိုလည်း အကျဉ်းရုံး၏ လက်ထပ်ပေးရသည်၊ လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်းပင် လူနိုင်သည် သူအလွန်တိုက်ချင်လျသော တရာတ်ဖြူ၊ ကို တိုက်ရန် ကျိုးတုန်ယူ သေနတ်ကိုင်တပ်ရှင်း(၃)သို့ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ မြွှေ့သွင်က အမေနှင့်အတူ ပြောင်းချွေ့နေ၍ မြေခင်က ကောလိပ် ဆက်တက်သည်။

မြင့်နိုင်သည် နိုင်ငံခြားရေးရုံး၌ ပြောက်လ အလုပ်သင်ပြီး အင်ဒီ နီးရှားသို့ တတိယအတွင်းဝန်အဖြစ် စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဟံသာဝတီ၌ အမေ၏အိမ်မှာ ပြီးပေပြီး မြင့်နိုင်သည် သချိုင်းကုန်းရပ်ကွက်သို့ နှုတ်ဆက်ရန် လိုက်လာသည်။

ဦးစစ်ကျိုး၏ ပန်းပဲဖိနှင့် ဂိုဏ်ပုံး ပန်းထိမိပိုမှာ ယခုအခါ ပေါင်းထားသည်။

အလွန် ထွင်လိုသော အဘိုးကြီးနှစ်ဦးက သူတို့တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ခေတ်မိသော အလုပ်ရုံးတစ်ခုကို ဆောက်ပြီးကြပြုဖြစ်နေပေသည်။

ပန်းပဲနှင့် ပန်းထိမိပိုတို့ကို လက်နှင့်မဆွဲ၊ မော်တာနှင့်ဆွဲကြသည်၊ အလုပ်ရုံးကို ကာဆင်က မန်နေဂျာအဖြစ် အုပ်ချုပ်ရသည်၊ အသေးစိတ် စာရင်းအင်း ကိစ္စများကို မညိုမြေ၊ မဝါနတို့နှင့်အတူ မရွှေ့မိကပါဝိုင်း၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်။

(ကာဆင်နှင့် မရွှေ့မိမှာ ယခုအခါ ပုဆိုးတန်းတင်အကြင်လင်မယား)

ထိုညေနေ့ မြင့်နိုင်က အရေးကြီးသောအကြံကို ဦးစစ်ကျိုးနှင့် ကိုစံပတိအား အကြံပေးသည်၊ ကိုပိုးစိန်ကလည်း အနီး၌ပင် ရှိနေ၏။

“ဦးလေးတို့ရဲ့ လုပ်အားမှ ဥာဏ်အားဆိုတဲ့ သဘောကို လက်တွေ၊ အကောင်အထည်ဖော်နေတာ ကျွန်တော်သိပ်အားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဦးလေးတို့ကို အကြံကောင်းတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

“ပြောပါက ငါတူရဲ့ မင်းကျေးဇူးတော့ ကြီးသဟော၊ တို့လုပ်နေတာ ဟောကောင်စံပဲ ပြောပြလိုက်စမ်း”

“အေးကျ မောင်မြင့်နိုင်ရော၊ တို့အခါ ခိုင်နိုင်တွေ၊ မော်တာတွေ တို့ဘာသာတို့ ခွေစမ်းကြည့်နေတယ်၊ ဟောဒီမော်တာတွေက တို့ဘာသာတို့ လုပ်ထားတာပေါ့၊ ...ဘာကွဲ... မင်းအခုန်က ပြောနေတာ”

“လုပ်အားမှ ဥာဏ်အားသို့...”

“အေး... လုပ်အားမှ ဥာဏ်အားသို့၊ ဒီမှာ တို့က စာမတတ်လို စာသာတတ်ရင် ဟင်း... တောက်၊ မင်းပြောတာဘာ၊ အတော့မက်တစ် အိမ်နာဂျိုံ”

“စံပေကလည်း ပိုအောင်ပြောမှပေါ့၊ အတော့မသတ် အနာကြီး...”

မြင့်နိုင်က ရယ်မိပြန်၏။

“အက်တောမ်မစ်အင်နာဂျီပါဉ္စီး”

“အေး... အဲခါကြီးတောင် တို့လုပ်ချင်လုပ်နိုင်မယ် ထင်တယ် ဒါထက် မင်းခုနင်က တို့ကို အကြံပေးမယ်လို့ဆိုတယ်၊ အေး...ဘာလ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဉီးတို့အခုလို ကိုယ့်အား ကိုယ့်ညာကိုပြီး အလုပ် ချင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင်လုပ်တာဟာ အလွန်မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ချင်အတွက် ဒီနေရာဟာ ဘူမိနက်သန် မမှန်ဘူး”

ဉီးစစ်ကျေနှင့် ကိုစံပက နားမလည်သဖြင့် ဖြိုင်တူလိုလိမေးကြသည်။

“ငါတူ ဘာဆိုလိုတာလ”

“ဒီနေရာမှာ ဉီးတို့ ထာဝစ်နေခွင့်ရှိမယ်၊ ကျွန်တော်မထင်ဘူး၊ ချုစ်သန်းတို့ကတော့ ပြောချင်တာ ပြောမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် စကားကို ဉီးလေးတို့ နားထောင်ကြပါ၊ တမြားနေရာရာပါ...”

အဘိုးကြီးနှစ်ဦး ငိုင်သွားကြသည်၊ အတန်ကြာမှ ဉီးစစ်ကျေနှင့် မေးသည်။

“နေရာသစ်ရှာဖို့က တို့မှာ ငွေမရှိဘူးကွာ”

ကိုစံပကလည်း “အေးကွာ...တို့ငွေမရှိဘူး”ဟု ဝင်ညည်းလိုက်ရှာ လေသည်။

“ငွေကရှာရင် ရပါတယ်၊ အခု ဉီးတို့ နှစ်ဦးပေါင်း အတွင်းပစ္စည်းတွေ အပါအဝင် ဘယ်လောက်တတ်နိုင်ကြသလဲ”

အဘိုးကြီးနှစ်ဦးက ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြသည်၊ ခဏအကြော်ဦးစစ်ကျေနှင့် ကြဖြေသည်။

“တို့နှစ်ဦးပေါင်း နှစ်ထောင်ကွာ”

“ကောင်းပြီ အမေးလက်ထဲမှာ အဖော်ပင်စင်ရောင်းတာ လက်ကျော် တစ်ထောင်ကျေနှင့်သေးတယ်၊ လက်ရှိ အိမ်နဲ့မြေကို နှစ်ထောင်နဲ့ လာဝယ်

သူတွေရှိနေတယ်၊ ထားဗျာ ဉုံးထောင်...၊ ကဲ ကိုဖိုးစိန် ခင်ဗျားယောက်ဖက်း အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ထိုအခါမှ ဤမြိမ်နေသော ကိုဖိုးစိန်က အားရပါးရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ...ကိုစွမ်တိတ်ကြီး အခု အတော်ကလေးကို ပိုန်နေတယ်”

“ပိုန်နေတာ ကျွန်တော်သိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့သူ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုလဲ”

ဘုရားဒကာက တဟဲဟဲရယ်သည်။

“ဒါတော့...ရေသာ ဓားနဲ့ရတ် ပြတ်မပေါ့... ဆွဲမျိုးက ဘယ်ပြတ် မလဲ၊ ခင်ဗျားသိသားပဲ၊ သူ၏ခြောက်းက အကျယ်ကြီး ဝပ်ရှောလည်း ရှိတယ် မို့လား၊ အဲဒီဝပ်ရှောမှာ ကျူပ်ကျေန်ခံနေတန်းက သူဘာမူးရာမရှိဘူး၊ ကျူပ်နဲ့လည်း ဂုံးရော ဝပ်ရှောကြီးလည်းပါတ် ပွဲကန်ထရိုက်တွေ့လည်း ရှုံးတော့ ငတိကြီးအီနေတာပေါ့... ပြီးတော့ ဝက်မကိုလည်း သူကသိပ်ချစ် တယ်၊ ကျွန်တော်ကို ပြန် အားကိုးချင်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ကောင်းပြီ ကိုဖိုးစိန်၊ ခင်ဗျားက မော်တော်ကား အင်ကျင် ကောင်းကောင်း နှိုက်တတ်တယ်၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး ခင်ဗျား နိုင်ငံရေး ရောက်ရှုံးတွေကို မထန့်တော့၊ ဒုရိုင်ဘာဘဝနဲ့လည်း တစ်သက်လျှော်ဖြစ်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့... ဉီးစွမ်တိတ်ရဲ့ ဝပ်ရှောနဲ့မြေယာကို ကျွန်တော် တို့ သွားဝယ်မယ်၊ ငွေအကျေမပေးနိုင်တောင် စီးပွားဖက်ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကျေနှပ်ရင် ဉီးစွမ်တိတ်ဆိုကို သွားကြရအောင်”

ကိုဖိုးစိန် ပြောသည်မှာ မှန်သည်၊ ဆင်ပိုန်ကျွဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဆိုတ်ဖြစ်နေသော ဉီးစွမ်တိတ်က မြင့်နိုင်၏အကြံကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံ၏။

နောက်ရက်များ၌ အခြေအနေ ကျာ ထင်သည်ထက် ပို၍ ကောင်းလာ

၅၈။ တရာတကွက်ရှင်က ဦးစစ်ကျွန်အိမ်နေရာ၊ ကာဆင်နှင့် မရွှေမီ အိမ်နေရာ၊ ကိုပို့စိန် အိမ်နေရာ၊ ကိုစံပဲ အိမ်နေရာအားလုံးကို ငွော်းထောင်နှင့် ဝယ်သည်။ ဟံသာဝတီမှ အမောအိမ်နှင့်မြေမှာ ငွေနှစ်ထောင်ရသည်။

မြင့်ခိုင် အင်ခိုနီးရှားမသွားခင် အစစ အဆင်ပြခဲ့သည်။ မြင့်ခိုင် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာမည့်နေ့မြှုပ် ဆောင်း၏ နှင့်မှန်းတို့ ဝေနေသည်။ နေဝ်ချိန်၌ တိမ်တောက်၍ ဉာဏ်သည် အထူးသာယာနေ၏။

မြင့်ခိုင်က သချိုင်းကုန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ...ကျင်လည် ခဲ့ရသော ရပ်ကွက်ကို နောက်ဆုံးအဖြစ် ကြည့်လိုသေးသည်။

သို့သော် မြင့်ခိုင်ထက် ဦးသူတစ်ယောက်က ရှိနေ၏။

တရာတ်စကားပင်အောက်၌ နေဝ်ရာဆီ မြှော်ငွေးနေသော မြေခင်ကို ငိုင်ငိုင်ကလေးတွေ့ရှု၏။

“သို့... မဖြစ် ဒီရောက်နေသလား”

မြေခင်က ဘာမူးပြန်မပြော။ မျက်တောင်ကော့များကို လုန်၍သာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

မြင့်ခိုင်သည် တွေ့ဦးစ ကာလကို ပြန်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က မြေခင်က ဆံတောက်မသိမ်းသေး၊ ယခုအချိန်၌ အပျို့ကြီးဟားဟားဖြစ်နေသည်။ တဗ္ဗာလိုလ်ကျော်းသူပြုခဲ့၍ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု တိုးတက်ခဲ့ရာ အလုပန်းတို့ အစွမ်းကုန် ပြည့်ကြွယ်၍နေသည်။

မြေခင်စဉ် စကားပြော၏။

“ကိုကြီး နက်ဖြန်သွားမယ်နော်

“ဟုတ်တယ်... လေဆိပ်ကို မြေခင် လိုက်ဦးမလား”

မြေခင်က ခေါင်းခါ၏။

“မြေခင် မလိုက်ဘူးလား”

မြေခင်သည် မဖြော မောက်လုံးတို့၏ မျက်ရည်ပဲ နေသည်။

“ကျွန်းမ မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး အစကိုကြီး၊ လိုက်လာမိရင်လည်း ကျွန်းမ ငါမိလိမ့်မယ်။ ကိုကြီးရဲ့မာ်လာကို ကျွန်းမမျက်ရည်နဲ့ မဖျက်ချင်ပါဘူး”

မြင့်ခိုင် စကားမည်သို့ ပြန်ရမည်မသိ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ရင်၌ သိမ်မွေ့နဲ့သော ခံစားမှုတစ်ရုံ ပေါ်လာ၏။ သို့သော်... ချက်ချင်းပင် ထိန်းသိမ်းတည်းပြုမြှုပ်နှံနား ဆိုရ၏။

“ကိုကြီးသွားမယ်ဟိုမဲ့ ဉာဏ်သာကို ကြိုးစားသင်။ မိဘကိုလည်း ထောင့်ရောက် ကြားရဲ့လား”

မြေခင်က ခေါင်းညိုတ်ပြသည်... ခေါင်းမော့ရန်မှ မျက်ရည်များက စီးကျော်နေ၏။

“မငိုပါနဲ့ မမြေခင်။ ငိုစရာအပိုင်းတွေ့ကို ကိုကြီးတို့ လွန်လာပြီ ထင်တယ်။ ကိုကြီးပြောတာ မှတ်မိသေးလား”

ဤအကြိမ်မဲ့ မြေခင်မျက်နှာ မော့လာ၏။ မြင့်ခိုင်က ဆက်၍ ပြောသည်။

“အစကိုကြီး မိန်းမယူရင် မဖြောခင်ကို အရင်တိုင်ပင်မယ်ဆိုတာလေ ဟုတ်လား”

မြေခင်၏ မျက်နှာ၌ အဖြူးရိပ်များ ထင်လာ၏။ ဤအဖြူး၏ အမိုာယ်ကို ငြှုံးခိုင်မသိ။

“ကိုကြီး ဒီစကားပြောတာ ကျွန်းမဝမ်းသာတယ်။ ကျွန်းမဝမ်းသာ သလို မမထားလည်း ဝမ်းသာပါစေ ကိုကြီးရယ်...”

မြေခင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သချိုင်းကုန်းကြီးပေါ်မှ ပြီးဆင်းသွား

ရှာလေတော့သည်။

မြင့်ခိုင်သည် တိမ်တောက်သော အနောက် မိုးပြင်အား... ဧောင်းရင်းကျွန်ခဲ့သည်။ တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်လှ ဆိုရိုးရှိသည်။ ကျယ်ဝန်းသော နိုင်ငံတကာရေးရာကို မိမိရင်ဆိုင်ဝန်ထမ်းရတော့မည်။

သို့သော် မင်းရေး နိုင်ငံရေးထက် ကျယ်ဝန်းနက်နဲ့သော သင်းကလေးတို့၏ အသည်း တိမ်တောင်ကို ပုံမှန်အောင် ဘယ်... အချိန်မှ ဖမ်းနိုင်လေမည့်နည်း...။ ဖမ်းနိုင်လေမည့်နည်း...။

□

၁၇

မြင့်ခိုင်သည် ဂျာကာတာ မြန်မာသံရုံး၏ နှစ်နှစ်အမှုထမ်းရသည်။ ထိနောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်၌ မြန်မာကောင်စစ်ဝန် ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်။ နယူးယောက်ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အမှုထမ်းတို့သည် ကုလသမဂ္ဂ မြန်မာမစ်ရှင် ဝတ္ထရားကိုပါ ပြင်တူထမ်းဆောင်၍ တာဝန် ကြေးလု၏။

မြင့်ခိုင်သည် အစွဲ နယူးယောက်၌ အနောက်လမ်း (၁၁၀)၌ ဖြစ်သလို ဟိုတယ် အခန်းဌားနေသည်။ ကိုယ်ထမင်း ကိုယ်ချက်ရ၍ မချက် နိုင်သော်... သူတို့အဖြူများအားသော အညီနဲ့မပျောက်သည့် အခဲသားနှင့် ပေါင်မှန်ကို စွတ်ချို့ရ၏။ ထိုအခါကျေမှ မြန်မာပြည်ဝယ် မိခင်ချက်သွေ့ မကြောင့်မကြ စားခဲ့ရသည်ကို ပိုလွမ်းမိ၏။

တစ်နှစ်ကြား၏ 'နဒီကမ်းရိပ်လမ်းသာ'တွင် အီမ်ထောင်စုအခန်း တစ်ခန်းကို ဌားရသည်။ သို့သော် အီမ်ထောင်စု ဦးစီးကမရှိသေး။

မြင့်ခိုင်သည် အီမ်ထောင်ရေးကို စတင်ဇွားမိသည်။

မြန်မာပြည်သို့ ခွင့်ပွဲပြန်ရန် ကြံမိသော်လည်း တရာတြာ ကျူးကျော်ရေးသည် ကုလသမဂ္ဂသွေ့ ရောက်ခဲ့ပြန်သပြင် ပအားမလပ်အောင်

ရှိခဲ့ရသည်။

မြန်မာပြည်မှ စာများ မှန်မှန်ရသည်။

လူခိုင်သည် တာချိုလ်တွေ အပြင်းအထန် ဒက်ရာရပြီး ကက်ပတိန် ရာထူးအထိ တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း သိရှု၏ မြှေသွင်ပင် ကလေးနှစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ ဆိတ်ကား။

မြေခင် ဘီအီးဒီ တက်နေကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။ ဦးစစ်ကျိုး ကိစ်ပြီးစီးသော ဝပ်ရှေ့ကြီးအောင်မြှင့်နေကြောင်းလည်း ကြားရသည်။ ကြားရသမျှ ဝမ်းသာဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင်ခိုင် ဝမ်းသာရမည်လော့၊ ဝမ်းနည်းရမည်လော့ မသိသည့်၊ စာတစ်စောင်ကိုလည်း ရခဲ့သည်။ စာသည် ထားဆိုမြှုပ်နှံ၏၊ စာနှင့်အတူ မက်လာဆိတ်စာလည်း ပါလာသည်။ ထားစာက တို့သော်လည်း လိုရာသဘော ကုန်အောင်ပါသည်။

တော်လယ်မြှိုင်ချာ၊ ဝက်ပါဆီ လိုက်မယ်မှန်းပေမဲ့ ထားအတွက် ကုသိုလ်မပါခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ကိုမြင့်ခိုင်ဟာ...တော်လယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တည်းထွက်-ပျက်-ကျောက်-ထိုးနှစ်း-စံး-ဆိုတဲ့ နေဂျာကိန်းလို့...ထိုးနှစ်းစံးနေပြီ။

ကိုမြင့်ခိုင် ချမ်းသာခြင်းကို ပြင်းရှာလို ထိုးနှစ်းကို ထားလည်း မမက်ဘူး။

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ထားကို မာနကြီးတယ်လို့ ဆိုပါကိုမြင့်ခိုင်၊ ကြီးဗွားခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ကို ထားဆက်မချစ်ခိုင် တော့ဘူး၊ ထားဆက်ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ထားသွားကို... ကိုမြင့်ခိုင် ယုပါမလားအေကြောင်းကတော့ ကိုမြင့်ခိုင် အသိအမှတ် မပြုပေမဲ့ ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့ တစ်ကြိမ်က တော်ဝက်ပါမှာတကယ်မြင့်မြတ်

တဲ့မွှေ့ဒေဝိဟာ ရှိခဲ့ပူးကယ်။

စင်စစ်တော့ ထားဟာ မဖို့နဲ့ယဉ်ရင် အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သပါ ကိုမြင့်ခိုင်။

ထားကိုခွင့်လွတ်ပါ၊ ကိုမြင့်ခိုင် တစ်သက် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါစေ။

စိတ်ကူးယဉ်မလေး

ထား

ဖဆပလကျဲ့၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိမ်စောင့်အစိုးရ တက်ပြီးချိန်းပေါ်လစိရေးရာ အထူးတာဝန်နှင့် မြင်ခိုင် မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်ပြန်ခဲ့ရ၏။

မြင်ခိုင်ကို လေဆိပ်၌ အမော အစ်မာ ညီငယ် ညီမနှင့် ကိုပိုးစိန် တို့သာ လာကြေးသည်။

အခြားတွေ လိုသူများအား မမြင်ရ။

ထိုညနေမြှု ကိုပိုးစိန်က ရှုစ်ကားဖြင့် မြင်ခိုင်၏ ရပ်ကွက်ဟောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

မြင်ခိုင်၏ ရပ်ကွက်သည် မရှိတော့၊ သလိုင်းကုန်းကြီးသည် သလိုင်းကုန်းပါပီ ထိုးထိုးမားမား ဆိတ်ဆိတ်သွေးသွေး ရှိနေ၏။ ပတ်လည်မှ တဲ့စုတ်တဲ့ပျက်တို့လည်း မရှိတော့၊ သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းတို့လည်း တစ်ဦးမှ မကျေန်တော့။

ဤအခြေကို ကြိုတင်သိ၍ ဤအတိုင်းဖြစ်သင့်သည်ဟု မူလက ယုံကြည်ထားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း လက်တွေ့ ကြိုရပ်နေတော့ မြင့်ခိုင်မှာ ရင်ဆိုမြို့မြို့သည်။

“ဒါထက် ချစ်သန်းတို့ကော်”

မြင့်ခိုင်ကမေး၍ ကိုဖိုးစိန်က ဖြေသည်။
ကိုဖိုးစိန် ဖြေသမျှမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။
ဖဆပလကွဲသောအခါ ချစ်သန်းက တည်ဖြေစ်သည်၊ ဗိုလ်တာက
သန်ရှင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ကန်းနားဆိပ် အလုပ်သမားရန်းရင်းဆန်ခတ်မှု၌ ဗိုလ်တာလက်ချက်
ကြောင့် ချစ်သန်း သေခဲ့သည်။ ဗိုလ်တာမှာ လူသတ်မှုနှင့် ထောင်တွင်း၌
ရှိနေသည် ဆိတာကား။

အလုပ်သမားစစ်စစ် ပိဿာသော ဦးစစ်ကျေနှင့် ကိုစံပတိ၏ ဝပ်ရှေ့
ကြီးသည်သာ ဦးစွမ်တိတ်၏ခြေဝင်း၌ ခဲ့သားထည်ဝါစာ ကျေန်ရစ်၏။

ဦးစစ်ကျေနှင့်တိုက မြင့်ခိုင်ကို ရမ်းပြည့်နယ်နမ်ဆမ်မှ တောင့်မျှော်နေ
မည်ဟု ကိုဖိုးစိန်အား အမှာထားခဲ့သည်။

□

၁၈

လွယ်လင် ထင်းရှုံးတော့ မြေမြင့်မှ အနိမ့်ဆီသို့ ဆင်းလာသော အခါ
အေးချမ်းသာယာသော နမ့်ဆမ်ကို တွေ့ရသည်။

ပခုံးထက်ဝယ် ရွှေခရေပွင့် သုံးတန်းနှင့် လှနိုင်က တောင်ကြီး
ကတည်းက မြှင့်ခိုင်ကို ဆီးကြိုရောက်လာသည်။

“နမ့်ဆမ်ကျေရင် အစ်ကိုကြီး မမျှော်လင့်တာတွေကို အကုန်
တွေ့ရမယ်...”

နမ့်ဆမ်ဖြူးအဝင်၌ လှနိုင်က ဆို၏၊ လှနိုင်ဆိုသည့်အတိုင်းပင် မြင့်ခိုင်
ဖြူးရသည်။

နမ့်ဆမ်သည် တိုင်းပြည့်အတွက် ဝန်ထမ်းပြီးသော တပ်မတော်
သားများအတွက် အခြေစိုက်စခန်း စံပြောဖြစ်စပြောနေ၏။

စံပြောဦး၌ ဦးစစ်ကျေန်း မဝါနာ၊ ကိုစံပာ၊ မညီမြတ်နှင့်အတူ
မြှောင်သည် မြှင့်ခိုင်၏ တူနှစ်ယောက်နှင့် ဆီးကြိုနေသည်။ မြင့်ခိုင် တွေ့လိုသူ
တစ်ယောက်ကိုမဲ မမြင်ရ...”

မြင့်ခိုင်မတွေ့ဖူးသော ဦးစစ်ကျေန်း၏သားကြီးနှင့် ကိုစံပေ၏ တစ်ဦး
တည်းသောသားတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့က စစ်မှုထမ်းသက်စော်၍

နှစ်သမီတွင် အခြေခံကုန်မည့် တောင်သူလယ်သမားကြီးများ ဖြစ်နေ၏။
လူခိုင်က ဤခြုံပြရာအတွက် တာဝန်ခံလက်ထောက် တပ်မှုတည်း။

သော်... ကဲ့မှာဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လေစွတ်ကား။

လူခိုင်သည် သူ.အစ်ကိုအား ရွာတွင် လူည့်လည် ပြသသည်။

နမ်ဆမ်၏ သံဓာတ်များသော မြေသည် နို၍ စိက်ပျိုးရန် ထံးစာတ်
လိုသည်။ အနီးရှိ တောင်တန်းတို့မှ ထံးကျောက်များကို ဖြို့ ကျင်းကြီး
တူးကာ ထံးဖုတ်ကြွေသည်။

ခိတ်ကြိုက်ရသော မေသနဖြင့် စိုက်ထားသော မြေပိုင်း၊
ပျံဗော် သယည်တို့ကို လွန်စိုက်ပါသည်။

မြန်းများကို ထွန်ခြစ်နေသော လယ်ထွန်စက်ကြီးများကလည်း
တရားရှိခိုး ခုပံ့မှုပါ။

နမ်ဆစ် ချောင်းကယ်၏ ကမ်းပါး၌ ရပ်၏၊ လူခိုင်သည့် လွယ်လင်ဘက်မှ တောင်တန်းမှားကို ဆွဲပြသည်။

“အဲဒီတောင်တန်းတွေကို ကြည့်ယား အစ်ကိုကြီး၊ နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီး ပြုနဲ့လာရင် အစ်ကိုကြီးတို့ အမေရိကန်ပြည့် ကာလိဖိုးနှီးယားက ချမှတ်တွေလို စုပ္ပါဒ်ခြေတော့ ဖဲ့လှမ်းနေရစေမယ်”

မြင်ခိုင်သည် ရင်၌ ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ ထိနောက သူ.ညီကို
မေးသည်။

“ବୀରିଲେ: ବୀରିତର୍କୁଣ୍ଡଳିଙ୍କ ଶିଖ ଆହୁତିର୍କଣ୍ଠାରୁ”

“କେବେ... ମୁଣ୍ଡିଲାହାରେ ଦେଖିଲା କିମ୍ବାଲା ଆଏଫିନ୍କିପ୍ରିମର୍ହାର୍ଟଲାହା
ଲାହାରେ କିମ୍ବାରେ ଅଛି ଏତେବେଳେ କୋଣିପିଲିଗଲା ରାଜପାଞ୍ଜିକାଙ୍କାପି”

၁၅၆

“ဒါထက် အစ်ကိုကြီး သူတို့ထွင်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ
အောင်မြင်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရောက်တဲ့နေ့မှ စပြီမလိုတဲ့ လာ...
လာ... အဘိုးကြီးတွေ ဖို့များကျပ်နေပြီ”

မြင်နိုင်ကို မြင်သော မောက်တစ်လုံး၊ အနီးမှ ပါးစစ်ကျွန်က^{ပါး}ပါးပသည်။ ထိနောက် မလမ်းမကဗ္ဗဲ့မ ကိုစံပရိ လမ်းပြောလေသည်။

“ତୁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା”

“ଗ୍ରୀବନ୍ଦିନୀରେ ଆମାର୍ଦ୍ଦବାନ୍”

မကြာဖို့ မော်တာစက်ခုတ်သံကြား၍ ရေပိုက်တစ်ခုမှုရေများ
တွေ့ဖွဲ့သွမ်းကျလာ၏၊ ဦးစစ်ကျဉ်နှင့် ဂိုစ်ပက အားပါးရ ရယ်ကြသည်၊
လူခိုင်ကပါ ရယ်၏၊ နားမလည်သော မြင့်ခိုင်က ရောယာင်ရယ်ရင်း
လူခိုင်၏မှုက်နာကို အဖေတော်သံကဲသို့ ကြည့်သည်။

“ဒီလို ကိုကြီးရာ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရေအခက်အခဲရှိနေသေးတယ်၊ ချောင်းရေကိုပဲ အားကိုးနေရတယ်၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ချောင်းက အနိမ့်လော့၊ အဲဒါ လာလည်ရင်း ဦးလေးလိုးစစ်ကျွန်နဲ့ ကိုစံပက ရေစုတ်စက်တစ်ခု ထွင်တယ်လေ၊ ပြီးနေတာဟေး ကြာပါပြီ၊ အစ်ကိုကြီးလာမယ်ဆိုတာ သိလို့ အစ်ကိုကြီးရှေ့မှာ သူတို့က စဖွင့်မယ်လို့ စိစဉ်ထားတာ မြင်လား ဟိုမှာ ရေတွေတေဘာ် ဘမ်း ကျာနေတယ်”

သည်တော့မှ မြင့်ခိုင်သည် သဘောပါက်၍ လိုက်လူက်လဲလဲ
ရယ်သည်။

မရှေးမန္တာင်းပင် မညီမြတ် အောင်းသကားရသည်။

“နှိပ်စက်ပါ ကိုစံပရ... သူတော်ကောင်းမယားကို ရှင်ရှိက်လို့
ကြီးဗျားပါလိမတော်”

မြင်ခိုင် မျက်လုံးပြူးဗျားသည်။

ထိုစဉ် ကိုစံပက ရော်ဆီသပုံးနှစ်လုံးဆွဲ၍ ဖြူးဖြီးဖြူးနှင့် ရေလာ
ခပ်သည်။

မြင်ခိုင်က လုခိုင်နှင့်အတူ မညီမြှင်းအသ ကြားရာသို့ ထွက်လာ
ခဲ့၏။

မညီမြှုလည်း ဖြူးဖြီးဖြူးနှင့် အော်နေသည်။

ကိုစံသည် ရေပုံးနှင့် သူ့မယားကို ခေါင်းမှစ၍ လောင်းလေသည်။
ဦးစစ်ကျော်က မြင်ခိုင်နားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“ကြည့်နေ... စံပ သနပ်ခါး သွေးတော့မယ်”

ကိုစံပတဲ့ အထူးဖျော်ဖြေသော ဟာသာတ်လမ်းကို အားလုံး
စိတ်ဝင်စားနေခိုက် မြင်ခိုင်သည် သတိဝင်လာ၏။

မရက်မကြားကိုနိုင်တော့ဘဲ မြှောင်ကိုကပ်၍ တိုးတိုးမေးလေသည်။
“အသွင်... နှင့်မမကော”

အလိုက်သိသော မြှောင်က ‘ဟိုပေါ်မှာ’ဟု တောင်ပူစာလေးတစ်လုံး
ကို အောင်ပြသည်။

ဗိုက်ခွဲခွဲနှင့် ကိုစံပက သနပ်ခါးသွေးနေသည်ကို တကယ်ပင်
စိတ်ဝင်စားနေသလော၊ ဟန်ဆောင်နေကြသည်လော မသီ၊ တောင်ပူစာဆီ
မြင်ခိုင် ထွက်လာခြင်းအား မည်သူကမျှ ရှည့်မကြည့်၊ ခြေသွားလမ်းလေး
အတိုင်းကျော်ပတ်၍ တက်လာခဲ့သော မြင်ခိုင်သည် တောင်ထိပ်သစ်ပင်
တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကိုမှတ်ရင်း ၃၃းနေသွားကို မြင်ရသည့်ခက်ခဲ့ ရင်အခုန်
ရပ်သွားသည် ထင်မီသည်။

မြင်ခိုင်က ခြေသံဖော်၍ တိတ်တိတ်ကပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးခြေသံ ကျွန်ုင်မကြားပါတယ်”

ရှတ်တရဂ် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် မြင်ခိုင်ကြာင်သွား
သည်။ ထိုနောက်မှ အားရပါးရ ပြီးမီသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သချိုင်းကုန်းမြေမြှင့် တရဂ်
စကားပင်အောက်၌ ဤသိပင် မြခင်မှာ ဆံတောက်ဟားဟားနှင့် ဖူးဖွင့်စအလှု၊
ယခုမြခင်မှာ လွှာမှုကုန်ကုန်း - လှစ်၍ ထွန်းသစ်မှု မာလာပန်း၏ အမြင့်ဆုံး
တင့်လန်းချိန်တည်း။

အနောက်ဆီမှ နေရောင်ပက်၍ မွတ်ညျက်သော မြခင်၏ အသား
လေးများမှာ ရွှေ့နှီးလက်နေသည်။ မျက်သားပြာပြာတို့မှာ ရမ်းတောင်မင်း
နှင့် ဤခိုင်၍ နီလာရောင် စိမ်းလုံးနေသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောနိုင်ကြ၊
တစ်ဦးဦးတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“မြခင် ကိုကြီးကို ဘာလို့ လာမကြို့သလဲ”

“ကိုကြီးကို ကျွန်ုင်မကြို့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုင်မအနေနဲ့ကြို့ရမယ့်
လူမှု မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုကြီးကို ဒါဖြင့် ဘယ်သူကကြို့မှာလဲ”

“ဒါကို ကျွန်ုင်မမသိဘူး၊ ကျွန်ုင်မက ကိုကြီးတိုင်ပင်မှာကို တောင့်ရမယ့်
လူပါ”

မြင်ခိုင်က မြခင်၏ မျက်လုံးပြာများကို ရှုံးစမ်းသယောင်
ကြည့်သည်။ အေးချမ်းသော မျက်လုံးပြာများက မြင်ခိုင်၏ရင်ကို တည်းဖြစ်
သေသည်။

“လှော်...အချစ်ဆိုသည်မှာ ရင်ခုန်ဖွယ် မဟုတ်ပါတကား၊ မြင်ခိုင်
သည် မြခင်၏ဝါဝင်း ရှည်သွယ်သော လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်

လိုက်သည်၊ မြခင်ကမရန်း။

“ကိုကြီးအနေနဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ လိုသေးသလားမဖြစ်”

မြခင်က ပြီးသည် မြင့်ခိုင်အနေနှင့် ဤအပြီးမျိုးကို ရှာဖွဲ့သည်မှာ
ကြာဖြေတည်း...။

“ကိုကြီးက မတိုင်ပင်တော့ မြခင်ကကော ဘာအဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့
လိုသေးသလဲ...”

မှန်သည်၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုတော့...။

မြခင်၏ခါးကလေးကို ပွဲ.ယူရင်း...မြင့်ခိုင်သည် တောင်ခြေသို့
လှမ်းမျှော်မိသည်။

တောင်ခြေ၌ စိမ်းလန်းနိပြည်သာ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့နှင့် မြစ်ချောင်း
တော်မြိုင်တို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်ကြိမ်က ဟိုဆီမှုမြေသည် ခြောက်ခန်းလေ့စွာတကား။

ယခု ဤမြို့မြေမှသည် မျှော်တမ်းရည်သော်...မဟိုဘုရားနှင့်၊ သာစခန်း
သည် ကမ္ဘာကုန်စေ ရွင်လန်းသာယာပေလိမ့်မည်တကား...။

တက္ကသိုလ် ဘုရားနိုင်